

Giới thiệu Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh

Truyện Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh của tác giả Ngưng Huy Tuyết Động là một câu truyện ngôn tình nữ phụ, trùng sinh pk xuyên không tri thức, trả thù, bàn tay vàng.

Cuộc sống luôn rất áp bức và cực khổ . Sau khi chết thảm, mới phát hiện bản thân nàng chỉ là nữ phụ trong 1 quyển sách mà nàng còn là 1 nhân vật hi sinh phụ trợ nữ chính với vai trò là 1 nữ phụ ác độc!

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Tiết Tử

Ngày hè ánh nắng chói chang ,mặt trời như đám lửa đang thiêu đốt.

Bạch Thanh cảm thấy toàn thân đau đốn, giống như bị đao cắt từng miếng từng miếng thịt trên người nàng. Lúc này nàng còn đang u mê , dần dần thanh tỉnh lại.

Nàng che mặt nhìn xung quanh nhanh chóng tìm nơi tránh nắng, mờ mịt ngẩng đầu nhìn trời, chỉ thấy trên bầu trời từng đám mây như sợi bông phiêu tán. Mặt trời lúc thì hòa vào đám mây lúc lại tránh xa nhìn rất vui vẻ, khoái lạc.

Rõ ràng đã là cuối thu khí trời mát mẻ, vì sao ánh nắng lại nóng rực như mùa hè?

Bạch Thanh có chút mơ hồ, mờ mịt nhìn xung quanh không biết mình đang ở chốn nào.

Đây rõ ràng là ngã tư đường, rất nhiều đá rải đều thẳng tắp khắp đường núi, kéo dài không thấy điểm cuối.

Kì quái là trên đường này lại không có bất kì âm thanh hay động tĩnh nào. Ngoại trừ nàng thì không thấy người nào khác.

Cửa hàng và môn hộ hai bên đường núi đều đóng chặt cửa môn không có động tĩnh.

Nơi đây, căn bản k phải là địa phương bình thường.

Không lẽ. Đây là đường hoàng tuyền?

Nghĩ đến khả năng này Bạch Thanh hô hấp nhất thời cứng lại.

Nàng biết chính mình đã chết, chết trong tay tẩu tử nàng. Lúc hoàng thượng ban cho nàng ly rượu độc. Thấy nàng chậm chạp k uống. Nàng ta không để nàng có cơ hội dây dưa. phần nộ chửi nàng “độc phụ đáng chết” còn chính tay liều mạng bóp cổ nàng.

Nhưng đến lúc nàng không cam lòng trút đi hơi thở, nàng vẫn không thể tin tưởng sự việc này lại xảy ra.

Nàng cùng Đồ thị thuở nhỏ thân thiết như tỷ muội ruột, thấy nàng ta ái mộ huynh trưởng, không quản phụ thân phản đối, nàng cầu hoàng đế bá bá tứ hôn cho nàng ta gả vào Bạch phủ vì thế. Nàng ta vào cửa chính là đương gia chủ mẫu, ca ca nàng trước giờ đối với nàng ta rất tốt. Cũng vì giữ cho nàng cùng ca ca mặt mũi phụ thân dù không vui vẫn không một lần làm khó dễ.

Mười mấy năm qua, Đồ gia dần dần xuống dốc, Bạch gia năm lần bảy lượt ra tay giúp đỡ. Mà chính mình giúp đỡ còn không thua kém gì huynh trưởng.

Cũng không bao giờ nghĩ đến, cuối cùng nàng ta lại tự tay bóp cổ giết chết chính mình.

Kết cục đã định. Bạch Thanh vẫn không hiểu vì sao mọi chuyện lại biến thành như thế? Rõ ràng hôm qua vẫn còn rất tốt, nàng ta còn vì mình tự tay làm thức ăn nàng ưa thích đem đến chính viện nơi nàng bị cấm chửi không được bước ra ngoài, lúc đó nàng ta còn rất lo lắng cho nàng!

Không hiểu, đến chết vẫn không hiểu được.

Bất quá tất cả cũng k còn quan trọng nữa, nàng bây giờ đã là người chết.

Nhéch môi, Bạch Thanh vô thức nở nụ cười, ánh nhìn mờ mịt như có sương mù, cái gì cũng không nhìn rõ.

Hồi lâu sau, cảm xúc của nàng dần ổn định, mới bắt đầu lo lắng cho tình huống bản thân lúc này.

Nàng lúc này chắc đã biến thành quỷ, nên mới e ngại ánh nắng gay gắt ngoài kia. Hiện tại chỉ có thể lánh trong râm mát đợi mặt trời xuống núi mới có thể

đi tìm đường.

Nhưng nàng cũng k biết đi đường nào a~?

Đang suy nghĩ, bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh, giương mắt nhìn lên đã thấy trên đường núi phía trước xuất hiện một nữ tử, quần áo quái dị hai tay hai chân nàng trắng như tuyết lộ ra bên ngoài không hề có ý che đậy, lại còn ngồi trên một vật thù quái dị chỉ có hai bánh xe. Âm thanh nàng nghe lúc nãy chính là âm thanh do hai bánh xe này ma sát với đường vong lại.

Bạch thanh mở to hai mắt, có chút không dám tin nhìn nữ tử từ đằng xa.

Rõ ràng quần áo bị thiếu hụt chân tay nàng cũng dám mặc trên người, còn dám chạy ra bên ngoài. Thật... thật là...

Khoan... không đúng!

Nơi này là đường hoàng tuyền, nàng ta không chừng là quý sai, hoặc là quý dẫn đường, vốn phải như thế!kia quái dị xe không chừng là để chờ Quý Hồn đến điện diêm vương? Bạch Thanh suy đoán người nọ hành vi cùng ăn mặc, mà khẳng định.

Nhìn nàng ta dừng lại, khóa xe, hướng đến bên cửa hàng,đột nhiên mở cửa.

Bạch Thanh nhảy dựng lên chạy nhanh đến phía sau nàng ta, dơ tay chạm vào vai nữ tử hỏi:

- Quý sai đại nhân, người là tới đón ta?

Ai ngờ tay nàng lại trực tiếp xuyên qua vai nàng ta, thẳng tắp rơi xuống căn bản là không chạm được gì.

Kia quý sai như có cảm giác,quay đầu lại nhìn.

Bạch Thanh trong nháy mắt liền lộ ra nụ cười lấy lòng.

Điện diêm la nhìn như thế nào nàng không biết, nhưng nàng cũng là người có hiểu biết, diêm vương âm phủ đại khái cũng giống hoàng đế bá bá của nàng nắm trong tay vận mệnh sinh tử của vạn dân trong thiên hạ. Mà quý sai này đồng dạng với chương quản hộ tịch thông thường, vì dân viết xuống số mệnh.

Lúc còn sống, nàng sinh ra ở Bạch gia, có hoàng đế bá bá là núi lớn cho nàng dựa vào,mọi người còn phải lấy lòng nàng.

Mà nàng cũng hiểu được, xuống âm phủ, một người nàng cũng không quen, cái gì chỗ dựa đều không có, với lại tình huống nơi này như thế nào nàng một chút cũng không biết, dù có muốn khiếu nại nàng cũng không dám biểu hiện ra ngoài.

Mà nữ quý sai kia, lại căn bản coi như không nhìn thấy nàng, chớp mắt vài cái lại xoay người hướng cửa môn đi tới. Bạch Thanh nụ cười trên mặt cứng đờ,trong lòng có chút nghi ngờ.

Dù sao cũng không có việc gì làm, nàng liền theo sau nữ quý tiến vào cửa môn.

Vừa vào cửa Bạch Thanh có chút giật mình ngó người.

Nơi này căn bản không giống 1 gian mặt tiền cửa hiệu, mà giống nơi cất giữ kinh thư sử tập,y thuật điển tịch, nhân vật truyện ký... có chút giống tàng thư các của hoàng đế bá bá nàng nhưng nhỏ hơn. Chỉ thấy một loạt giá sách được sắp xếp chỉnh tề đặt song song trong phòng, trên giá lại bày vô số sách,nhiều loại bộ sách.

Khi nữ quý sai vào cửa cũng chưa tiến gần lại xem, mà chỉ nhìn xung quanh đánh giá, lúc sau mới chậm rãi bước vào bên trong. Bạch Thanh nhất quyết đi theo, muốn biết nàng đến cùng là muốn làm cái gì, một tắt cũng không rời đi theo sau nữ quý tiến vào dãy sách tận cùng bên trong.

Gần giá sách cuối, có cầu thang hướng lên lầu trên, kia nữ quý sai đứng dưới cầu thang sắc mặt rối rắm. Đứng thật lâu mới hạ quyết tâm bước lên lầu, Bạch Thanh vội bước theo.

Cầu thang cũng không dài,leo lên mấy bước đã đến lầu hai, nữ quý sai chỉ lo quan sát chung quanh mà không để ý dưới chân, một bước dẫm nát khúc xương vụn đã ngấm sạch sẽ,cuồng quýt chà sát lòng bàn chân đau như muốn khóc. Của nàng ánh mắt cũng theo hướng đồng xương vụn mà nhìn, chỉ thấy 1 cái nữ tử quần áo đồng dạng thương tổn thiếu hụt, lại cùng quần áo nữ quý sai không đồng dạng. Bại lộ ra bên ngoài là cặp đùi bóng loáng tron bóng, trên đầu gối là 1 quyển sách ó vàng, cùng một phần đồ ăn ngon.

Càng làm Bạch Thanh giật mình, khi nàng Càng làm Bạch Thanh giật mình, khi nàng nhìn nữ trợ thủ của nữ quý sai là đang ăn, lại ăn rất ngon. Miệng còn thường xuyên phun ra một đồng xương vụn, xương rơi xuống đất đều hướng nữ quý sai mà lăn đến.

- Thực xin lỗi, ta thấy trên cửa viết không có người... Nữ quý sai đại khái nghĩ nàng kia là chủ bản, chính mình không được mời tự ý xông vào có chút ngưng ngưng, nên mới nở một nụ cười ngưng ngưng giải thích.

Ai ngờ nàng kia cả đầu cũng không nâng lên, tùy ý nói:

- Không sao cả, lúc ta tới trong này cũng không có ai. Bất quá nơi này lại có rất nhiều tiểu thuyết thú vị.

Nữ quý sai nghe xong lời nàng kia nói nụ cười trên mặt chợt cứng đờ, nàng kia mắt liếc nhìn ngón chân trắng nõn bị thương của nữ quý, ngượng cười một chút, liền hướng bên kia giá sách đi đến.

Từ giá sách nàng kia tiện tay cầm một quyển sách tịch, lật nhanh vài trang liền bỏ lại. Trên mặt tươi cười mang nét khinh thường ghét bỏ nói:

- Đây Bạch Thanh cũng là ngu ngốc. Loại này nam nhân tặng cho ta cũng không thèm.

Bạch Thanh!

Nghe được tên giống mình, Bạch Thanh bỗng nhiên cả kinh, trên thân thể như phát ra một luồng khí lạnh làm cho nàng thấy lạnh toát như tiến vào hầm băng vừa lạnh lại lạnh.

Lúc này nàng đang ở nữ quý sai phía sau lưng, mạnh mẽ đi qua cầm lấy nàng kia vứt đi quyển sách. Bìa sách “Bị Chồng Ruồng Bò Xoay Ngươi” nằm chữ màu vàng to rạn vỡ làm đau mắt người xem/

Lúc này nàng kia tươi cười nhìn phía nữ quý sai nói:

- Uy! Người sau lưng lúc này là một nữ tử mặc đồ cổ trang, ngươi không phát hiện ra sao?

Bạch Thanh biết nàng đang nói là chính mình, nhưng nàng căn bản là đầu cũng không có quay lại. Bởi vì nàng trong tay quyển sách kia là tin tức khiến nàng ngốc lảng ngay tại chỗ.

Nàng ta bán đi đồ cưới, cực khổ cố giữ nơi ở, chỉ vì muốn phu quân công thành danh toại. Khả đến khi phu quân đoạt danh hiệu trạng nguyên là lúc viết hưu thư đem nàng vứt bỏ, cưới con gái quan lớn làm thê.

vài năm ngâm đắng nuốt cay, đến cùng vẫn bị phu quân vứt bỏ.

Lúc nàng khó sinh, liều mạng bảo trụ hài tử, lúc này lại đem đến ngàn năm sau xuyên đến một cái linh hồn, nàng ta đánh bại linh hồn xuyên không, còn thuận lợi dung hợp, lấy được mấy ngàn năm nông nghiệp tri thức.

Tình lại nàng ôm miếng via lót bên tổng quán đưa bé, nàng thê. Sẽ làm Viên Mậu Lâm kia phụ lòng bạc tình hối hận cả đời.

Viên Mậu lâm là của nàng phu quân. Nhưng, hắn cũng là của Tô Mai phu quân, là phụ thân đứa bé thần đồng được lan truyền thiên hạ.

Chẳng lẽ, quyển sách này là nói Bạch Thanh cuộc đời nàng sao? Chỗ này là tàng thư lâu hay là nơi trong truyền thuyết phán quan phủ ghi lại làm nhân kiếp số?

Hít mạnh mũi, Bạch Thanh mở ra trang tên sách, nàng nhưng thật sự lại muốn biết trong truyền thuyết phán quan chính trực công bằng tâm địa thiện lương kia hạ bút viết về nàng Bạch Thanh rút cuộc là người như thế nào?

Chuyện xưa bắt đầu khi Tô Mai khó sinh mà nhận được hưu thư. Từ Từ miêu tả nàng ta như thế nào lấy lại ý chí mạnh mẽ, vĩ đại tình thương mẫu tử, thông minh trong ý nghĩ, dung hợp được một vị ngàn năm sau khao học nông nghiệp, cũng chiếm được hân linh hồn mang theo nông nghiệp bách khoa tàn thư.

Sau đó, nàng dựa theo trí thức của vị khoa học gia kia mà có tri thức, có nông nghiệp bách khoa toàn thư kia dưới sự trợ giúp lại bỏ ra một năm tìm tòi nghiên cứu, nàng ghi nhớ hiểu biết triệt để. Bán đi tất cả mọi thứ trong nhà kiếm được lộ phí nàng liền tiến vào kinh thành tìm một cái công đạo cho bản thân nàng.

Trên đường đến kinh thành, nàng vô tình cứu được một vị giang hồ hiệp sĩ. Vì báo ân cứu mạng vị kia hứa họ tổng nàng vào kinh.

Trên đường đi họ trải qua rất nhiều vui buồn gian khổ dần dần hai người nảy sinh tình cảm. Nhưng vị kia ngại nàng là một thê tử thương nhớ phu quân đi tìm phụ thân cho đứa bé, đành đem ái mộ tình cảm giấu diếm trong lòng. Tô Mai lại một lòng muốn tìm công bằng cho mình, đồng thời cũng muốn tìm lại phụ thân cho con mà xem nhẹ phần tâm tư này.

Hai người đến kinh thành, lại phát hiện phu quân Tô Mai là Viên Mậu Lâm hơn một năm trước đã phụng chỉ cưới chi nữ Bạch Thanh nữ nhi của thái phó thái tử Bạch Tề Viễn làm thê. Lúc này Bạch Thanh lại có thai 6 tháng.

Càng làm cho Tô Mai sầu lo là trong kinh thành không ai không biết đương kim hoàng thượng đối với Bạch Tề Viễn tuyệt đối tín nhiệm càng đối với Bạch Thanh sủng ái. Bạch thái phó là người tâm phúc đầu tiên của hoàng thượng. Mà Bạch Thanh được hoàng thượng sủng r ái như nữ nhi ruột thịt, trừ bỏ cái danh hào công chúa, nàng gần như được hưởng đãi ngộ như một nàng công chúa đồng chính.

Tự biết mình cầu khẩn vô vọng, Tô Mai tạm thời nhẫn nại, từng bước an bài mọi việc, nàng tra được trượng phu nàng ngoài Bạch Thanh còn có một hồng nhan tri kỷ. Mà vị hồng nhan tri kỷ này lại là ban khuê phòng của Bạch Thanh.

Sau nửa tháng dưỡng thai, Bạch Thanh nghe được phu quân nàng từ trong miệng người bạn khuê phòng nói hẳn trước đây là người đã sớm thú quá thê, thậm chí là đã có một đứa con một hay hai tuổi.

Bạch Thanh cực kì phẫn nộ, không quản mình đang mang thai, tiến đến Tô Mai gia, hai người dẫn co cầu xé, nha hoàng, bà tử lúc thì can ngăn lúc lại thừa dịp loạn ra tay độc ác, lợi dụng tình huống hỗn loạn Tô Mai hạ độc thủ hướng chân Bạch Thanh đạp một cước. Bạch Thanh sinh non

Sau đó, Tô mai lấy danh nghĩa người mang tội, tiến đến trước Viên phủ lấy thân đền tội nguyện hầu hạ Bạch Thanh. Lúc này Bạch Thanh đang gặp đã kích, lại mất con nên đối với Tô Mai càng hận muốn tra tấn nàng, liền không để ý phụ thân cùng ca ca ngăn cản, đồng ý cho Tô Mai vào phủ.

Lợi dụng cơ hội này Tô Mai dựa vào trí nhớ hiện đại sử dụng được vật tương khắc, bỏ vào trong được của Bạch Thanh, công dụng như tuyết tử canh, muốn tra rõ cũng không tra được ngọn nguồn được có vấn đề, hoàn toàn hủy đi Bạch Thanh.

Đọc đến đây, Bạch Thanh tay cấu chặt trang giấy, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống. Thì ra, tất cả đều là Tô Mai bày mưu, làm cho nàng biết nàng ta tồn tại, ngay lúc nàng tiến môn nàng ta cô ý ngăn chân làm nàng sinh non. Làm cho nàng ngày ngày uống tuyết tử được khiến cho nàng sau mười năm cũng không thể có thai.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Tiết tử 2

Nàng vẫn luôn tự trách chính mình không bảo vệ được đứa nhỏ, cũng từng giận chó mắng mèo lên người Tô Mai, nên mỗi lúc nàng thấy đau khổ tự trách đều đi tìm Tô Mai gây phiền toái. Mặc dù trong lòng nàng cũng có chút áy náy. Cũng không ngăn cản được tính tình mình mặc dù gây khó dễ chèn ép nàng ta đủ điều nhưng cũng không có lấy mạng nàng.

Lại cũng chưa bao giờ nghĩ đến, mọi chuyện đều do nữ nhân kia gây ra. Nguyên lai, tất cả đều là nàng ta tính kế.

Trượng phu của nàng ruộng bỏ nàng thú nữ nhân khác, nàng ta muốn trả thù, nhưng sao k tìm nam nhân vứt bỏ nàng? Lại tìm nàng một người không hay biết gì mà ra tay? Mà nàng còn ngây ngốc nghĩ mình là người hạnh phúc nhất.

Quá mức bất công?

Bạch Thanh trong lòng phần hận không dứt, lại không có chú ý tới kia trang sách lúc đầu bị nàng vò thành một khối, lúc này lại giống như ban đầu không hề hao tổn gì.

Lúc này, trên cầu thang truyền đến một trận bước chân, kéo lại suy nghĩ của Bạch Thanh. Nàng ngược mặt lên, chỉ thấy một vị quần áo quái dị, tóc dài xoắn tung, nữ tử này mang theo một kiếng im lặng tiêu sái đi đến. Lúc nhìn đến nữ quý sai cùng nàng kia, trong mắt mê mang liền hướng hai nàng gật đầu, rồi bước qua lặng lẽ cầm một quyển sách đọc.

Nàng ta giống như chỉ nhìn thấy hai người kia mà không nhìn thấy nàng.

Hay là, bên ngoài kia không phải là đường hoàng tuyền và trong đây cũng không phải là phán quan phủ. Nàng căn bản đã đoán sai?

Nhìn ba người còn thật sự là đang đọc sách, Bạch Thanh muốn mở miệng hỏi rõ, đành phải im lặng. Căn môi, nàng lại tiếp tục đọc tiếp.

Tô Mai sau khi cấp Bạch Thanh được, cũng không có buông tha cho Viên Mậu Lâm, hắn cũng ăn vào tuyết tử canh. Từ đó, cả đời này con nối dòng của hắn cũng chỉ có duy nhất một đứa do nàng ta sinh.

Sau Bạch Thanh thân thể đã dưỡng tốt, bắt đầu tìm Tô Mai gây phiền phức nhưng không thành còn để cho Viên Mậu Lâm bắt gặp. Như vậy nhiều lần Viên Mậu Lâm dần dần hối hận sao lúc trước lại ruộng bỏ thê tử tốt như vậy, lại thú về một con cọp mẹ.

Hắn muốn nói lại tình xưa, nạp Tô Mai làm thiếp, nói với nàng ta hắn người trong lòng là nàng ta, lúc trước thú Bạch Thanh là vì quyền thế. Hắn hứa hẹn về sau sẽ đối với nàng thật tốt, tuyệt đối không nhìn nữ nhân khác, bao gồm chính hắn thê tử là Bạch Thanh nàng.

Tô Mai lúc này hoàn toàn không còn tin tưởng, mất đi tình yêu say đắm đối với hắn, nhớ đến lúc đau khổ nhất, trong lòng nàng đã muốn thật sâu yêu thương vị kia.

Nàng ta tìm đến Bạch Thanh, khóc lóc van xin Bạch Thanh nói rằng nàng ta không hề muốn phá vỡ tình cảm phu thê của nàng, cầu nàng tha cho nàng ta một con đường sống, để nàng rời khỏi kinh thành. Đây một mảng, Viên Mậu Châu đều chứng kiến, trong lòng càng thương tiếc nàng ta bao nhiêu lại chán ghét oán hận Bạch Thanh bấy nhiêu.

Rồi sau đó, nàng ta để lại một cục diện rối rắm ở Viên gia, ôm con bỏ đi theo vị kia.

Bọn họ cùng trở về Giang Nam quê nhà của nam nhân kia. Mẫu thân hắn không thích nàng là nữ tử đã gả quá người, nhất quyết phản đối. Nàng cũng không miễn cưỡng bản thân, tự mua nhà cửa, lợi dụng tri thức hiện đại về nông nghiệp nàng nhanh chóng trở thành bà chủ. Rất nhanh, cửa hàng gia nghiệp của nàng ta càng ngày càng lớn mạnh, đất đai nhiều vô số. Mà vị kia cũng không quan tâm mẫu thân phản đối, quyết rời đi gia tộc, đến phụng dưỡng bởi

bên nàng.

Bọn họ cũng chưa thành thân, bất quá lúc đó tình cảm hai người đã khắc cốt ghi tâm.

May mắn đến với nàng ta, khi nạn châu chấu xảy ra ở Giang Nam. Đắt đai mất mùa dân chúng lâm than. Sau khi suy nghĩ thiệt hơn, Nàng lúc này mới ra tay cứu giúp, đưa ra biện pháp diệt trừ châu chấu, còn hướng dẫn biện pháp thu hoạch mới, khiến cho Giang Nam nơi nạn châu chấu bắt đầu lại không có một người chết đói.

Sau năm lần bảy lượt khắp nơi mùa màng gặp những bất lợi, đều là nàng xuất tay trợ giúp, dần dần mọi người truyền nhau trong miệng danh hào “Thần nông nương nương”. Bạch Thanh lúc này nhiều lần ra tay hãm hại đều được nàng ta hóa hiểm thành vi tránh thoát.

Hưng Khánh năm hai mươi lăm.

Thành quốc lại gặp hạn hán, lần này lại hạn hán khắp cả nước. Hưng Khánh để hạ lệnh văn võ bá quan xuất ra lương thực hỗ trợ. Tri phủ đại nhân ở Giang Nam kiểm tra kho lương thực lại xuất ra không đủ, liền hướng Tô Mai cầu giúp đỡ mà vị tri phủ đại nhân này lại là huynh trưởng của vị kia, nếu hần không lấy được đủ lượng lương thực là phạm tội khi quân cả tộc bị diệt vong. Tô Mai mặc dù ghét hần, nhưng đối với vị kia thật lòng yêu thương. Dù không muốn cũng không thể không giúp.

Lúc này lại đúng lúc Bạch Thanh nhớ đến đứa con đã mất, khó chịu trong lòng liền kêu người đi tìm nàng ta. Tô Mai sử dụng mưu kế lừa người nợ tiền gần kho lúa, một bên châm lửa thiêu sạch kho lúa. Sau đó đem tội lỗi này đổ lên người Bạch Thanh.

Rồi sau đó tự tay xuất ra lương thực dự trữ giải cứu Giang Nam qua nạn hạn hán, thanh danh nàng lại càng vang dội khắp thiên hạ.

Sau này nàng lại chế tạo ra một giống cây trồng mới, đem gieo trồng xuống, cả nước bội thu cũng là lúc Bạch Thanh nàng từ!

Tô Mai là người có tâm kế, lại giỏi bày mưu tính kế. Tìm người khuyến khích hoàng thượng cải trang vi hành khảo sát cuộc sống dân chúng đất đai. Thừa dịp nơi này văn võ bá quan dân chúng tập trung đông đúc, nàng từ chối hoàng đế phong thưởng, chỉ cầu hoàng đế toại nguyện cho nàng, cầu cho Bạch Thanh nàng từ.

Cuối cùng nàng được ban thưởng rượu độc. Tô Mai lại được hoàng đế nhận làm nghĩa nữ phong hào An Bình công chúa tứ hôn cho Phùng Chí Viễn.

Xem hết quyền sách Bạch Thanh cần mỗi đến trắng bết, từ từ gấp lại quyển sách.

Đúng lúc này quyển sách kia liền bật mở phát ra một trận bạch quan ánh sắc, một lực đạo mạnh mẽ kéo Bạch Thanh vào trong quyển sách rồi gấp lại, mà nàng Bạch Thanh lại biến mất không thấy.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Chương 1

Sau khi mất đi ý thức, một khắc kia Bạch Thanh nhớ lại trong sách mọi người lời nói bình luận về nàng đều là những lời chỉ trích sắc bén, phê phán nàng triệt để. Làm nàng phải suy nghĩ lại bản thân nàng có đúng là làm ra rất nhiều việc sai lầm.

Sau đó nàng mở mắt.

Trước mắt là cảnh một căn phòng vừa quen thuộc vừa xa lạ, căn phòng vẫn còn quanh quẩn mùi đàn hương.

Trong phòng lúc này không có một ánh đèn, bầu trời cũng mờ mờ sáng, hết thấy còn rất mơ hồ không nhìn thấy rõ. Chỉ có ánh sáng xuyên qua ô cửa sổ loáng thoáng có thể thấy cảnh rừng núi, mà trong rừng chim chóc vẫn chưa rời tổ, nhìn thật âm u tĩnh mịch.

Bạch Thanh có chút choáng váng, nàng xoay người ngồi dậy, lẳng lặng đi đến bên cửa sổ, im lặng đứng nhìn bên ngoài vừa quen thuộc lại vừa xa lạ cảnh vật. Đôi bàn tay trắng nõn mảnh mai đan xen vào nhau gút gao siết chặt, khuôn mặt nàng vẫn trầm tĩnh như trước, nhưng đôi tay lại không ngừng run rẩy, bộc lộ ra tâm trạng của nàng đang hoang mang, kích động.

Sống lại, một lần nữa bắt đầu lại....

Gặp phải tình huống khó tiếp nhận này, chính bản thân nàng cũng không biết nên vui hay nên buồn.

Một lúc lâu, bầu trời mới dần sáng, tháp chuông phía sau am truyền đến từng trận chuông vang vọng ra xa, tiếng chuông liên tục vang lên đem cả ngọn núi đánh thức. Trong rừng tiếng chim chóc ríu rít hót không ngừng làm như rất vui vẻ.

Trong am đang yên tĩnh cũng dần vang lên những âm thanh hỗn loạn.

Một nha hoàn tầm 17 18t ăn mặc như cô nương bụng chấu bạc đi vào, bên trong là nước nóng tỏa ra mông lung hơi nước. Nàng một bên đẩy cửa thiện phòng, một bên ôn nhu nhắc nhở:

- Tiểu thư, đã đến lúc thức dậy rồi. Từ An sư thái đã căn dặn sáng sớm là thời điểm tốt vì phu nhân tụng kinh cầu phúc. Tiểu thư không thể đến trễ.

Nào biết sau khi vào phòng, người nên nằm an ổn trên giường Bạch Thanh đã tỉnh giấc từ lâu, đang đứng lặng im ngắm người bên cửa sổ, liền lộ ra chút kinh ngạc trong ánh mắt, rồi cười rộ lên âm thanh tràn đầy vui mừng nói:

- Thường ngày tam lôi tứ kéo như thế nào cũng không thêm nhúc nhích, vậy mà hôm nay lại dậy sớm, tiểu thư đối với phu nhân thật hiếu thuận.

Bạch Thanh xoay người lại nhìn, thấy trước mặt là một nữ tử, khuôn mặt thanh tú động lòng người đang mỉm cười, tay cầm chấu bạc đứng trong phòng. Có lẽ là do hơi nước có chút mông lung làm cho khuôn mặt nàng ta có chút mơ hồ. Dù như vậy, chỉ cần liếc qua nàng cũng nhận ra là ai.

- Thanh Ca?

Nàng thử gọi một tiếng để xác nhận.

- Bất quá mới ngủ có một giấc, tiểu thư liền quên mất Thanh Ca sao?

Thanh Ca con mắt đảo quanh, nháy mắt lộ ra một tia ranh mãnh, cười hì hì hỏi.

Bạch Thanh sững sờ nhìn theo nàng mà không lên tiếng.

Đã xa cách chín năm, mà mười năm nay nàng cũng chưa từng nhìn thấy nụ cười ngọt ngào ngay trước mắt này.

- Thanh Ca.

Nàng gọi tên một lần nữa, bước chân lao đảo tiến lại gần không quản nàng ấy đang bụng nước nóng, hai tay chế trụ nàng vai, nước mắt lưng tròng che mờ đôi mắt.

Cùng nhau lớn lên, tỷ muội thâm tình lời này là nói nàng và Thanh Ca không có sai. Thanh Ca năm tuổi bán vào Bạch phủ, đã được phân đến bên nàng lúc đó nàng tầm 2 3t. Cơ hồ là vừa nhìn nàng đã thích tỷ tỷ nha hoàn cận thân này. Bên cạnh nha hoàn nhiều vô số kẻ đến người đi, suốt hai mươi năm năm nàng sống cũng chưa có ai như Thanh Ca chưa từng tránh né nàng còn không sợ kiêng kị gọi thẳng nàng tên.

Bạch Thanh, Thanh Ca....

Vừa nghe, cũng biết các nàng là liên quan đến nhau. (Yul: T.T thứ lỗi cho ta, khúc này ta chém bừa)

Đúng thế, Thanh Ca chết, là do nàng hại chết Thanh Ca.

Hôm nay, lại nhìn thấy nàng(TC) làm sao nhịn xuống mà không xúc động được.

“Phanh” một tiếng Thanh Ca đang bụng chấu bạc bị đụng ngã lăn trên mặt đất, lúc này nước vung vãi khắp nơi đều rơi trên người hai nàng. Một dòng nước xuyên qua quần áo thấm vào da thịt làm Thanh Ca rùng mình.

- Ai da!!!

Thanh Ca sợ hãi kêu lên, vừa buồn vừa tức nâng Bạch Thanh lên giường, rồi xoay người tìm quần áo giúp nàng thay đồ, nhin không được lên tiếng nhắc nhở:

- Tiểu thư lập tức sẽ thành thân, như thế nào còn hành động như vậy lỗ mãng. Cẩn thận cô gia ghét bỏ người.

Thành thân?

Đúng rồi, hôm nay là Hưng Khánh mười lăm năm mừng bốn tháng bảy, còn cách ngày nàng thành thân là ba ngày.

Nghe lời phụ thân, ngày này đi bái tế mẫu thân, vì mẫu thân làm lễ cúng bái thanh tẩy đi lệ khí cầu an.

Đời trước, bởi vì nàng ưa lạnh, ban đêm đi ngủ lại mở cửa sổ, gió lạnh thổi vào làm cho nàng ngày hôm sau không thể xuống giường, ngay tại lúc tụng kinh cúng bái cho mẫu thân, nàng cũng bỏ qua. Sau đó, giờ ngọ lại hồi kinh, ngay lúc ngựa bị chấn kinh vì bảo hộ nàng mà Thanh Ca bị té gãy tay chân, từ đó nằm liệt giường. Chẳng những bị vị hôn phu từ hôn mà ngay cả nàng(BT) hứa hẹn cả đời sẽ chăm sóc nàng(TC) cũng phụ mẫu nàng cho đến lúc chết, cũng không có làm được.

Thành thân một năm sau, bởi vì Tô Mai vào kinh, hại nàng mất con. Nàng trở thói ương bướng trở về Bạch phủ, lại bị Tô Mai thiết kế hãm hại xúi dục Viên Mậu Lâm hạ lệnh đánh chết Thanh Ca. Khi nàng nghe tin chạy về thì thể Thanh Ca đã lạnh ngắt.

Từ đó trở đi, nàng và Viên Mậu Lâm càng ngày càng xa cách đến nỗi như người xa lạ.

Trước khi bị tẩu tử ra tay bóp chết, nàng mấy năm này hơn phân nửa đều sống ở Bạch phủ, quanh năm suốt tháng nàng cùng Viên Mậu Lâm ngay cả mặt mũi cũng không nhìn thấy.

Cho dù vậy, người đã chết, nàng cũng không thể tìm được Thanh Ca.

Bạch Thanh nước mắt rung rung, nắm chặt hai tay Thanh Ca, nhìn kĩ nàng môi mấp máy muốn nói cuối cùng cũng không phát ra âm thanh.

Thanh Ca phát hiện nàng cảm xúc khác lạ, hai tay nắm lại cảm thấy tay nàng (BT) lạnh lẽo, vội vàng hỏi:

- Tiểu thư, ngươi làm sao vậy? Có phải tối qua nằm ác mộng, bị bóng đè rồi? Ta liền kêu người mời đại phu đến, ngươi đừng sợ. Chỗ phu nhân đang tụng kinh, tiểu thư không đi được chắc hẳn phu nhân sẽ hiểu, sẽ không trách ngươi.

Nói xong, liền buông lỏng tay muốn bước ra ngoài gọi người.

Bạch Thanh dùng sức giữ chặt nàng, lắc đầu. Bình ổn hô hấp xong mới mở miệng nói:

- Ta không sao, ngươi đi lấy nước cho ta rửa mặt, rồi đến đại điện.

Nàng không cần lại bỏ lỡ cơ hội vì mẫu thân dâng hương cầu phúc, cũng không để Thanh Ca vì bảo vệ nàng mà nằm liệt giường. Đương nhiên nàng tuyệt đối sẽ không tiếp tục gả cho cái kia nam nhân làm cả đời nàng bị sỉ nhục.

Mặc dù không biết tại sao quyền sách kia lại đưa nàng trở về trước lúc thành thân. Nhưng nếu đã cho nàng cơ hội thay đổi mọi thứ nàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thanh Ca tuy có chút không tán thành nhưng thấy Bạch Thanh kiên trì, nàng liền thuận theo. Hầu hạ nàng (BT) ăn mặc xong, liền hướng đại điện am ni cô mà đi.

Am Huyền Từ nổi danh khắp kinh thành, tọa lạc tại Bắc Giao ngay giữa sườn núi Ngũ Liên Phong.

Trong lịch sử nơi này từ lúc tiền triều đã là nơi hương khói cường thịnh, năm tháng qua đi kiến trúc có chút hư tổn vẫn không che giấu được thủ pháp độc đáo của am Huyền Từ.

Khi mới lập quốc, hoàng hậu trong lòng vui mừng nên muốn đến am ni cầu phúc. Thân quyến của quan lại trong kinh thành đều đến đây dâng hương.

Như thế mấy đời hoàng đế thay đổi, hậu cung phi tần, cáo mệnh phu nhân, quý nữ, tiểu thư khuê các, dân chúng nữ tử vẫn đều đến đây, cho tới tận bây giờ.

Đợi đến lúc Bạch Thanh vội vã tới đại điện, trong điện đã ngồi đầy nữ ni, các nàng vẻ mặt điềm tĩnh trang nghiêm, ngồi xếp bằng bên bờ đoàn, mắt khép hờ, ngón tay xoay tràng hạt, miệng niệm kinh văn.

Bạch Thanh bước chân nhẹ nhàng đến bên cạnh chủ trì am Từ An sư thái. Hai đầu gối khép lại, nàng quỳ bên cạnh bờ đoàn, tấm lưng thẳng tắp, đầu khẽ cúi xuống im lặng nghe các nữ ni tụng niệm, trong đầu lại hiện ra mẫu thân bức họa trong phòng phụ thân.

Từ lúc sinh ra trong kí ức của nàng không hề có mẫu thân, về sau tất cả ấn tượng của nàng về mẫu thân đều là từ bức họa cùng phụ thân huynh trưởng và mọi người miêu tả.

Mẫu thân nàng xuất thân từ võ lâm thế gia, là một người võ nghệ cao cường, tính cách hiên ngang nhưng lại là nữ tử hết sức ôn nhu. Nàng và phụ thân quen biết trên giang hồ, liền tâm đầu ý hợp, được phụ mẫu tác thành, gả vào Bạch phủ làm thê, vì phu quân sinh hạ nhi tử, mọi chuyện đều rất viên mãn.

Hết thấy thay đổi đều từ tiên đế

Nguyên Nhạc năm mười ba “tam vương tạo phản”

Tiên đế đối với nhi nữ không lưu tâm, đối với các hoàng tử lại rất nuông chiều dung túng. Phong vương ban thưởng phủ đệ từ rất sớm cho các hoàng tử, cho nên dù thái tử đã lập từ lâu, các thân vương kết bè kết phái càng ngày càng có tâm tư.

Cho đến Nguyên Nhạc năm mười ba tiên đế tuổi già sức yếu, sắp băng hà các thân vương liền mưu đồ tạo phản. Trước lật đổ tiêu diệt thái tử gia, sau giành lại quyền lực.

Khi đó, bên cạnh thái tử là phụ thân Bạch Tề Viễn ra sức bảo hộ hợp lực xuất mưu kế. Mà mẫu thân nàng, lại liều mạng bảo vệ thái tử phi cùng hoàng tử tôn binh an. Lúc đó mẫu thân nàng mới sinh nàng được 100 ngày, sức lực suy yếu đi năm phần so với thường ngày. Giết địch hơn 40 người bản thân nàng lại trúng hơn 20 đao, đợi đến lúc thái tử và phụ thân tới cứu. Chỉ kịp nói 1 câu “chiếu cố tốt nhi nữ” liền nhắm mắt.

Cho nên, dù nàng có điêu ngoa tùy hứng, thậm chí còn nhiều lần “độc ác”, hoàng đế bá bá và hoàng hậu bá mẫu cũng chưa từng khó xử nàng.

Mọi người đều sùng nịnh cưng chiều nàng, làm cho nàng nghĩ rằng cho dù nàng có làm việc gì hay gây ra bao nhiêu sai lầm bọn họ vĩnh viễn vẫn sẽ tha thứ cho nàng, thậm chí còn thay nàng thu dọn cục diện rối rắm.

Nhưng nàng lại không biết, ân tình dù có lớn hơn nữa, cũng bị phai nhạt theo thời gian.

Cuối cùng, bởi vì Tô Mai tính kế đốt đi kho lúa, liền đem nàng bị cầm tù sau đó lại bị ban thưởng rượu độc, còn liên lụy phụ thân huynh trưởng bị bãi chức vị, tịch thu tài sản. Cuối cùng là nhà tan cửa nát.

[Gia tộc Bạch thị liền đem một nhà Bạch Tề Viễn rút khỏi tông tộc. Bạch Triệt vô lực phản kháng, đành phải niệm tổ phụ, tổ mẫu và mẫu thân hài cốt thiêu thành tro bụi. Tính cả phụ thân cùng muội muội Bạch Thanh tro cốt trộn vào nhau đem theo bên người cùng nhi nữ rời đi, không rõ tung tích. Từ nay kinh thành dân chúng không còn ai nhắc đến “ngọc lang” Bạch Triệt.]

Đây là kết cục của Bạch gia trong [Bị chồng ruồng bỏ xoay người]

Chính mình bị bóp cổ chết, phụ thân thương tâm học máu mà chết, tẩu tử vứt bỏ phụ quân cùng nhi nữ tái giá với biểu huynh, ca ca cuối cùng đành mang theo tro cốt cả nhà, rời khỏi thành quốc.

Mà hết thảy mọi chuyện, đối với Tô Mai mà nói đều do “Độc phụ” Bạch Thanh tạo ra. Là nàng(BT) đoạt trượng phu của nàng(TM), nàng và Bạch gia nợ nàng(TM) nên đó là cái giá mà Bạch phủ phải trả.

Nàng, Bạch Thanh dùng mười sáu năm kiêu ngạo tùy hứng coi như đã tiêu phí hết cả đời có phúc. Sau khi gặp Tô Mai, số phận liền biến đổi.

Nhớ lại trong sách lời độc giả bình luận về nàng, nàng độc ác nữ phụ Bạch Thanh khi còn sống, hoàn toàn chính là vật hi sinh phụ trợ nữ chính Tô Mai cuộc sống khổ trước sướng sau.

Thật sự là, châm chọc đến cực điểm

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 2

Mọi người luôn nói Phật luôn phổ độ chúng sinh, Bạch Thanh quỳ gối trước Phật, nhưng trong lòng nàng, từ đầu đến cuối đều không thể bình tĩnh an ổn.

Có lẽ do nàng không còn giống như người khác (Yul: ý là nàng ấy trùng sinh ý), một lòng thành tâm hướng Phật.

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ lung tung, trong đại điện lễ cúng cũng gần hoàn tất. Chủ trì Từ An sư thái tự mình thấp một nén hương, hai tay chấp niệm, nhắm mắt niệm tụng xong mới xoay người lại nói với Bạch Thanh:

- Thỉnh nữ thí chủ thấp hương.

Bạch Thanh vẫn còn chìm đắm trong suy nghĩ, không nghe thấy lời nói, vẫn quỳ ngây ngốc bên bờ đàn, ánh mắt trì trệ bất động, vừa nhìn là biết nàng đang thất thần.

Trong đại điện một mảnh im lặng.

Thanh Ca gấp tiểu thư nhà mình khuôn mặt ngây dại, trong lòng muốn nổi điên, tay khẽ捏oắt thắt lưng nàng(BT), thấp giọng nhắc nhở:

- Tiểu thư, lên thấp hương!

Bạch Thanh lúc này mới thu hồi suy nghĩ, đứng dậy đi lên phía trước, hai tay tiếp nhận nén nhang trong tay Từ An sư thái, cúi đầu dập bái ba cái xong đưa nhang cho Thanh Ca ở phía sau. Hoàn thành hôm nay người cuối cùng bái tế.

Thanh Ca đem nhang cắm xong, Bạch Thanh lúc này quỳ xuống hướng phía Quan Âm Bồ Tát, tay chấp niệm cúi lạy, xong mọi việc. Nàng hướng Từ An sư thái nói:

- Làm phiền sư thái!

Từ An chấp tay đáp lễ, từ ái nói:

- Đây là việc bản ni nên làm, Bạch thí chủ đừng đa lễ

Nàng(TA) nhìn Bạch Thanh với ánh mắt không phải như khách hành hương bình thường, ngược lại giống như đang nhìn văn bối của mình, hiền hòa và triu mến.

Bạch Thanh tiến lên hai bước, nắm nhẹ Từ An cánh tay, mặt lại cọ sát vào áo, bữu môi nói:

- Sur thái không cần khiêm tốn, Thanh nhi biết rõ, lão nhân gia ngài những năm gần đây chỉ thích thanh tịnh, bình thường cũng không ra ngoài làm người chủ trì cúng bái hành lễ, Thanh nhi hiểu được ngài có khổ tâm, chỉ là....

Chỉ là, chỉ sợ làm người thất vọng

Không thể không nói, cuộc sống không cách nào viên mãn, hiểu được là lúc , có rồi cũng sẽ mất.

- Ta với mẫu thân ngươi là bạn tâm giao, thân như tỷ muội, ta xuất gia không có nhi tử, ngươi thì không có mẫu thân. Thuở nhỏ còn ở bên ta nuôi dưỡng hai năm, nay ngươi lại muốn thành thân, phụ thân ngươi gọi ngươi đi bái tế Diêu muội muội, chủ yếu là để ta nhìn thấy ngươi.

Nàng(TA) vươn đôi tay trắng nhợt, nhẹ nhàng xoa Bạch Thanh đỉnh đầu, giọng điệu có chút thần thờ.

Nàng cùng mẫu thân Bạch Thanh xuất thân từ giang hồ, lúc tuổi trẻ trong giang hồ đã nổi danh là một đôi kiều hoa. Đáng tiếc số mệnh hai người, đều không tốt.

Một người hôn nhân mỹ mãn nhi tử nhi nữ song toàn. Hồng nhan bạc mệnh, lúc trẻ tuổi lại chết thảm dưới đao, hương tiêu ngọc vẫn.

Một người còn trẻ lại thủ tiết, chôn vào phật môn, nay nhìn có vẻ trôi qua rất tốt.

Nhưng mà, trong am cuộc sống có phải rất tốt hay không, chỉ sợ chỉ có mình Từ An mới biết được.

-Ta không có gặp qua mẫu thân, nhưng mọi người sau lưng lại nói mẫu thân tính tình thô bạo, hung tàn khát máu, cho nên mới đặt bài vị trong am để trừ khử lệ khí.

Bạch Thanh cau mày, có cảm giác ủy khuất.

Người bên ngoài lời nói cùng phụ thân huynh trưởng đối lập nhau hoàn toàn. Mà nàng còn chính tai nghe Viên Mậu Lâm cùng Tô Mai lời nói, khi đó trong lòng nàng mặc dù hận, nhưng cũng có chút tin tưởng lời hấn nói.

Từ An lắc đầu, hơi có chút buồn cười, vuốt nhẹ chóp mũi nàng(BT) ,ôn nhu khuyên nhủ:

-Nha đầu ngọc, người ngoài nói gì ngươi như thế nào lại quá mức đề ý? Ngươi chỉ cần biết rằng, mẫu thân ngươi làm mọi việc đều vì ngươi và huynh trưởng. Nàng là người mẫu thân tốt nhất, ngươi phải nhớ kỹ nàng, cảm kích nàng, thương nàng!

Nói xong, cũng không đợi nàng trả lời, liền mở miệng thúc giục nói:

-Huyền Từ cách xa kinh thành, ngươi vẫn là mau xuống núi, đỡ phải cản không được cửa thành đóng cửa mà phải ngủ bên ngoài hoang dã.

Nghe được lời thúc giục có một không hai giống kiếp trước, Bạch Thanh lại cười hi hi nói:

-Trong chùa yên tĩnh, làm người lưu luyến không rời đi. Sur thái hay là lưu ta lại một đêm đi.

- Trong thiên hạ không có buổi tiệc nào mà không tàn, ngươi lại sắp thành thân. Nên mau sớm quay trở về, miễn cho người nhà lo lắng mới đúng. Huyền Từ vẫn ở yên nơi này, nếu ngươi yêu thích lúc nào cũng có thể đến.

Biết rõ nàng(BT) có ý đồ nàng(TA) vui vẻ, nên mới nói vậy. Chỉ trong lòng sợ là hận không thể về lập tức để gặp tình lang. Từ An cười lắc đầu, trong lòng lại bất đắc dĩ than thở, nhìn về phía nàng(BT) vẫn không che giấu được từ ái trong ánh mắt.

Đứa nhỏ này tuổi nhỏ đã mất mẹ, mọi người đối xử lại hết sức nuông chiều, mà nàng cũng nuông chiều không ít.

Lại đem tính tình Bạch Thanh ngang ngược bá đạo, làm việc gì cũng theo ý mình. Chuyện chung thân đại sự của nàng vốn là phụ thân nàng cùng hoàng thượng có sắp xếp khác. Ở tân khoa tiến sĩ thám hoa hội tổ chức ăn mừng. Nhưng lại không ngờ nàng lại bị tân khoa trạng nguyên Viên Mậu Lâm bắt mất tâm, lại còn nói không phải chàng thì không gả.

Viên Mậu Lâm xuất thân thấp hèn, nhưng lại là người tài hoa vượt trội. Một lần thi hoa cử, được hoàng thượng bổ nhiệm làm tân khoa trạng nguyên khi mới hai mươi tuổi. Theo lý mà nói, hấn thật sự là một vị lương tể nhiều người muốn. Nhưng tiếc là hoàng thượng hay thái phó Bạch phụ, đều nhìn ra người này là một kẻ lừa dối. Bạch Thanh tính tình như thế làm sao là đối thủ của người này. Thêm việc Bạch Thanh bị câu mất tâm, việc này trong đó hấn nhất định có liên quan, bọn họ đối với hấn tự nhiên sẽ không thích.

Ai cũng khuyên ngăn nhưng cũng không lay chuyển được nàng, phụ thân nàng dùng mẫu thân danh nghĩa cũng không khuyên được nàng bỏ ý niệm không phải hấn không gả.

Cuối cùng, hoàng thượng bắt đắc dĩ hạ chỉ tứ hôn cho nàng.

Trước khi thành thân, phụ thân nàng đưa nàng đến am Huyền Từ. Lúc đến đây, nàng còn tràn đầy lo lắng, nếu không phải mình nhắc tới mẫu thân nàng trước kia đủ mọi chuyện, nàng mới không cam lòng lưu lại. Nếu không đâu chịu ở yên trong đây đợi một lát đâu?

Từ An suy nghĩ lại phù hợp với tính tình Bạch Thanh nàng nếu như thích đồ gì hoặc người nào, thì sẽ toàn tâm toàn ý, hận không thể thời thời khắc khắc, luôn thủ bên người một chút cũng không muốn rời xa. Kiếp trước, đúng là nàng sau khi cứng bái xong liền rời đi.

Nhưng bây giờ không giống nhau, sau khi biết được hết mọi chuyện, nàng là thật tâm muốn lưu lại. Đáng tiếc suy nghĩ này có mình nàng nghĩ mà thôi.

Biết là không thể làm gì khác, Bạch Thanh lắc cánh tay Từ An làm nũng nói:

- Còn sớm mà! Ta không muốn trở về. Lưu ta lại một đêm đi.

Cái gì mà thành thân? Nàng mới không nghĩ gả đi đâu. Có được không?

Thanh Ca ở phía sau nàng tròn to mắt, tối hôm qua liền thúc giục mọi người thu dọn hành lý, còn liên tục căn dặn chính mình nhiều lần nhắc nhở nàng(BT), sợ trì hoãn một lát. Tiểu thư thật sự muốn lưu lại?

Có quý mới tin!

Nàng tiến đến hai bước, phát huy nhiệm vụ nhắc nhở thúc giục nói:

- Tiểu thư, xe ngựa sớm đã chuẩn bị xong, chúng ta nên lên đường. Nếu không thật sự không kịp canh giờ cửa thành đóng cửa.

Từ An lộ ra bộ mặt “Ra thế “, đem ống tay áo của mình kéo lại. Phất phất tay như đuổi ruồi liên tục thúc giục:

- Đi đi, đi đi!!!!

Bạch Thanh khuôn mặt tươi cười liền xị xuống, bị Thanh Ca lôi kéo từng bước rời đi.

{ ta là vạch ngăn cách nha!!! Chuyển cảnh action... }

Trên đường Diên Miên Sơn, bên trong xe ngựa

- Tiểu thư người sắp thành thân, như thế nào lại hành động tùy tiện muốn nằm liền nằm, phải ngồi ngay ngắn đúng nơi đúng hướng. Gã cho người cũng không thể nào so với ở nhà có lão gia cùng thiếu gia thương người, thiếu phu nhân sủng ái người, người phải chính mình lo việc nhà, giúp phu quân dạy con...

Gặp Bạch Thanh vừa lên xe liền tê liệt nằm xuống nệm xe, Thanh Ca nhướn mắt, không quên lão gia dặn dò bắt đầu không biết mệt liên tục nói tới.

Bạch Thanh nghe xong liền ngồi bật dậy, nhưng cũng không giống Thanh Ca tưởng tượng là sẽ ngồi ngay ngắn, mà ngồi nghiêng ngã dựa vào thành xe, phảng phất giống như thuận miệng liền hỏi:

- Thanh Ca, người nói xem ta không thành thân có được không?

- Không thành thân?

Thanh Ca mở to hai mắt, sợ hãi la lên:

- từ lúc này trở đi chính là ngày thành hôn. Tiểu thư lại nói không thành thân?

Có thể sao?

Thanh Ca len lén ném ra một cái ánh mắt xem thường, trong lòng liền âm thầm châm chọc.

Lúc đó lão gia cùng thiếu gia đều nói tuổi người còn nhỏ, không yên tâm gả người ra ngoài, là người gào khóc hô to không thể không gả, còn ước gì ngày hôm sau liền thành thân, lúc này đã qua được bao lâu, giờ nói không gả!

Ai tin a!!!!

Vốn là không hề kì vọng có được đáp án trong lòng. Cho nên Bạch Thanh không có chú ý Thanh Ca vẻ mặt, yên lặng cúi đầu che giấu ánh mắt phức tạp, ấp úng nói nhỏ:

- Ta đột nhiên, lại không muốn gả.

- không thể được, tiểu thư người đừng suy nghĩ loạn. Hôn nhân đại sự sao có thể đem ra đùa giỡn? Huống chi, hiện tại dù người không muốn gả cũng phải gả.

Thanh Ca lời nói sát bén phản bác. Thấy nàng tính tình có chút khác so với thường ngày, lúc trước mỗi lần nhắc đến thành thân là tâm thần phấn chấn lại e lệ chờ mong, mà lúc này nhìn nàng thật sự là không muốn gả. Vừa dọa vừa nhẹ nhàng khuyên nhủ:

-Ai kêu người lúc trước nhất quyết không nghe ta ngăn cản. Lão gia vì người mà tiến cung xin hoàng thượng tứ hôn vì sợ người bị ủy khuất. Lúc này lại muốn đổi ý, đó là kháng chỉ, là tịch thu tài sản còn liên lụy cả nhà bị chém đầu. Tiểu thư người đừng làm loạn nữa, người đừng quên, cô gia là chính người chọn trướng dâu! Người còn nhớ đúng không, người còn nói nhất định các người sẽ sống rất hạnh phúc a~

Hạnh phúc?hạnh phúc cái...

Bạch Thanh khó khăn lắm mới ngăn chặn được mình không nói ra từ thô tục.

Nàng từng cho là bọn họ lúc đó là ái mộ nhau, là nhất kiến chung tình (vừa gặp đã yêu) tài tử gặp giai nhân câu chuyện tình đẹp biết bao.

Ở thám hoa hội, hấn tư thế oai hùng, xuất khẩu thành thơ, làm run động bao nhiêu trái tim nữ tử. Nhưng hấn chỉ quan tâm nàng, đối với nàng lời ngon tiếng ngọt dùng không hết, làm cho nàng vui sướng muốn phát điên.

Sau này thế nào?

Cùng hấn thành hôn, lúc nàng vừa cập kê cho đến năm hai mươi lăm tuổi bị hại chết thê thảm là mười năm thời gian, từ lúc nàng thành thân cho đến khi Tô Mai tìm đến, thì một năm này nàng căn bản là không biết cái gì gọi là hạnh phúc. Một năm thời gian kia là do nàng liên tiếp hạ mình, mỗi lần hấn muốn nàng hướng phụ thân hay hoàng đế bá phụ thay hấn cầu danh lợi, thì đem lời ngon tiếng ngọt cùng một chút hành động ôn nhu dụ dỗ nàng, ngoài những lúc đó ra thời gian còn lại của nàng đều là cô đơn lẻ loi trong phòng.

Trước khi thành thân thì hấn luôn nói ngon ngọt dễ dàng nàng, còn thê non hên biển suốt đời này chỉ có nàng. Thành hôn xong những thứ đó đều tan biến.

Lúc Tô Mai xuất hiện, nàng và Viên Mậu Lâm đã là tình cảnh bằng mặt không bằng lòng tâm càng ngày càng xa cách

Phụ thân và huynh trưởng đã từng khuyên nàng cùng cách(ly hôn) nhưng nàng là không cam lòng, giữ chặt ý mình, nên mới rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Theo lời nữ quý sai kia nói như vậy nam nhân, dù có tặng không cho người khác, cũng không ai muốn. Mà hấn tính tình đều bị Tô Mai nhìn thấu. Cũng chỉ có nàng Bạch Thanh là loại người ngốc tử, mới sống chết đòi gả cho hấn.

Sau đó, cả đời nàng bị hủy còn liên lụy đến Bạch gia.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 3

Mười năm là cả đời nàng hôn nhân, như lời lúc trước nàng nói sẽ rất viên mãn vui vẻ, nhưng ngay từ lúc bắt đầu nàng đã không có khả năng có được hạnh phúc, ngược lại nàng cả đời là thống khổ cùng tai nạn kéo đến.

Truy cứu nguyên nhân, cũng chỉ vì nàng “ cướp” đoạt nam nhân của nữ chính mà thôi.

Sau khi đọc hết quyển sách, nàng đương nhiên hiểu rõ, nơi đó không phải là phản quan điện, nữ tử kia cũng không phải là quý sai, chính bản thân nàng bất quá chỉ là một vai phụ trong cuộc đời người khác mà thôi.

Nhưng hôm nay, nàng lại may mắn một lần nữa sống lại trước khi xuất giá, trở về ngay lúc cúng bái mẫu thân. Nhất định là mẫu thân nàng giúp nàng cho nàng cơ hội sửa chữa lỗi lầm.

Tất cả mọi sai lầm đều bắt đầu từ lúc thành thân với Viên Mậu Lâm, như vậy việc đầu tiên phải làm là hủy bỏ hôn ước này. Vì nàng là nhi nữ của Bạch Tê Viên là Bạch Thanh nữ tử được hoàng đế bá phụ sủng ái. Hấn cưới nàng chỉ vì muốn mượn nàng để đi đường tắt, vì không muốn như những người giống hấn xuất phát từ vị trí cát sĩ phải leo lên quyền quý từ vị trí thấp mãi đến bốn mươi năm mới có địa vị và quyền thế. Hấn muốn tính kế nàng? Nàng sẽ làm hấn tính kế thành vô ích.

Dù chỉ là một nhân vật trong sách, nàng cũng không cần người khác sắp đặt đời mình.

Nhưng mà, theo đúng như lời Thanh Ca nói, nàng là hoàng thượng tứ hôn, hôn ước là không dễ dàng hủy bỏ.

Hôn nữa, hai ngày sau là cử hành hôn lễ, cho dù nàng biết hấn đã có thê thất, cũng biết rõ hấn sau khi nhận thánh chỉ tứ hôn mới viết hưu thư sai người đem về quê nhà để hưu thê. Nàng hôm nay dù nói cũng không đưa ra được chứng cứ, cho dù hoàng đế bá phụ đau sùng nàng cũng không thể thu hồi thánh lệnh đã ban ra, cũng sẽ không vì nàng mà giải trừ hôn ước.

Tạm thời chưa nói đến việc hủy hôn, muốn làm chậm lại ngày thành thân cũng đã rất khó rồi.

Nên làm gì bây giờ?

Bạch Thanh về mặt u sầu suy nghĩ, một đồng biện pháp bay ra, đều bị chính nàng yên lặng phui mắt. Cuối cùng, nàng nâng tay vô lực che mặt, thở dài buông tha cho ý nghĩ vì bản thân suy tính, nàng là ngu ngốc nhân.

Nàng thật ra không phải là một nữ tử thông minh, nàng so với mẫu thân mình là y hệt nữ tử nha. So với ca ca vẫn võ song toàn thì nàng chính là cái ngốc tử, rất ngốc a~

Cuối quyển sách [Bị chồng ruồng bỏ xoay người] các độc giả bình luận chuyện có người đặt biệt nói về nàng.

Nói nàng là một thiên kim đại tiểu thư bị sủng mà sinh hư. Phụ thân, huynh trưởng, hoàng đế, hoàng hậu, thái tử, Dương Bình công chúa.... đều bảo hộ nàng, nuông chiều nàng mới làm hư nàng. cuộc sống của nàng từ lúc sinh ra cho đến chết đi, trừ việc thành thân theo ý nàng, tất cả mọi người đều an bài sắp xếp cho cuộc đời nàng. Mà cuộc hôn nhân này cũng không thoát được bị Viên Mậu Lâm tính kế.

Rõ ràng bọn họ đã lộ ra rất nhiều sơ hở, hết lần này đến lần khác nàng lại hoàn toàn không phát hiện, dễ dàng bị lừa gạt. Ngay lúc Viên Mậu Lâm cùng Vương Thục Nghi bắt tay lừa gạt nàng lại bị quyền rũ mất tâm

Bình luận rải rác ngàn chữ, từng chữ lại như châu như ngọc. Một câu ngốc tử hai câu ngu ngốc người liền miêu tả hết về nàng. Đó đúng là con người Bạch Thanh nàng không muốn nhận cũng không được, đối phương phân tích đánh giá rất đúng chỗ, quả thật là trực tiếp đánh thẳng vào bản tính của nàng.

Trong miệng Tô Mai người được gọi là độc phụ, chỉ là một người bị hư tình giả ý che mờ đôi mắt, bị người lừa gạt tổn thương lòng tự trọng, là một con người ngu ngốc đại ngu ngốc mà thôi.

Nhưng đứa ngốc này, chết một lần, đã hoàn toàn thanh tỉnh.

Nhưng nàng, lại không tìm ra biện pháp tránh xa tên nam nhân lợi dụng nàng để cầu vinh này. Mà chính nàng mấy ngày trước còn khóc nháo vì hắn, mọi người tuyệt đối không tin tưởng nàng thật lòng muốn rời xa hắn. Chặn đứt đường cầu cứu của nàng nha.

Nên làm cái gì bây giờ? Rốt cuộc nàng nên làm gì bây giờ?

Đột nhiên bên ngoài xảy ra chuyện, ngoài xe ngựa truyền đến tiếng ngựa thê lương thống khổ cùng âm thanh sợ hãi của phụ xe. Sau đó xe ngựa bắt đầu lúc nhanh lúc chậm xóc nảy liên tục.

Bạch Thanh cả kinh, ngồi ngay lại, nghĩ tới sự tình trước đây, mặt trắng bệch một mảnh.

Thanh Ca thấy nàng như vậy, mặt kẻ mẫu thân ngăn dạy chủ tớ khác biệt, đưa tay kéo nàng trở lại nệm xe, ngồi bên cạnh đưa tay nắm hai vai nàng trấn an:

- Tiểu thư đừng sợ, Thuận bá là xa phu giỏi nhất, sẽ không có chuyện gì.

Theo lời nàng trấn an, ngoài xe con ngựa cũng phóng nhẹ cước bộ thở nhẹ nhàng, xe ngựa liền vững vàng di chuyển. Trong xe Thanh Ca cùng bên ngoài người hầu cùng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Thanh sắc mặt tái nhợt, hô hấp ngày càng rối loạn.

Nàng gắt gao cầm chặt tay Thanh Ca, nhìn nàng khuôn mặt thanh tú ôn nhu tràn đầy nét vui mừng, trong đầu suy nghĩ không ngừng, tất cả bối rối cùng hoảng loạn dần biến mất, nàng đã có cách.

Nàng đã quên, suy nghĩ liên tục làm nàng rối loạn đầu óc. Lúc sáng khi nhìn thấy Thanh Ca, nàng liền nhớ ra lúc hồi kinh ngựa bị chấn kinh. Thanh Ca vì bảo vệ nàng mà bị gãy nát tay chân, phải nằm liệt giường, sau lại chết sớm. Nàng lúc đó còn tự hứa với mình sẽ không để Thanh Ca một lần nữa xảy ra chuyện, như thế nào nàng lại quên.

Nàng làm sao lại ngu ngốc quên đi?

Rõ ràng mọi chuyện sẽ xảy ra, rõ ràng nàng biết hết mọi chuyện, lại cố tình quên.

Mới vừa rồi chính là điềm báo, một lúc nữa con ngựa sẽ lại phát điên, đem xe ngựa vứt đi, Thanh Ca không một chút do dự làm nàng đem lưng đôi một tay cùng một chân của mình làm cho nàng một chút hư tổn cũng không có.

Chẳng lẽ, lại để Thanh Ca trải qua một lần nữa kiếp nạn này sao?

Không!

Nàng có thể mở miệng nói ngừng xe, vẫn còn kịp xuống xe như vậy sẽ tránh được kiếp nạn này.

Nhưng mà, không phải nàng đang muốn tìm lý do để lùi hôn lễ sao? Đây là biện pháp nha.

Hôm nay, không phải ông trời cho nàng một cơ hội hay sao?

Từ lúc con ngựa hí hoảng một tiếng, nàng liền quyết định biện pháp này.

Nàng vừa muốn bảo vệ Thanh Ca, vừa muốn bản thân mình bị thương, cho dù giống Thanh Ca lúc trước bị gãy tay chân cũng không sao. Nàng tin tưởng, dù nàng có bị như vậy, phụ thân cũng sẽ tìm cách cứu nàng.

Thanh Ca lại không thể so với nàng, một người là hưởng mọi sung ái, một người là bán thân thô sử nha hoàn, không thể so sánh. Kiếp trước Thanh Ca xả thân cứu chủ, phụ thân mặc dù cảm kích nàng mới đại phu đến chữa trị cho nàng, cũng không có mỗi thái y càng không vì nàng mà tìm kiếm danh y giang hồ. Mà nếu bị thương là chính mình, chỉ sợ trong cung vị thái y am hiểu ngoại thương phải tiến vào Bạch phủ điều trị cho nàng đến khi khỏi hẳn mới thôi.

Địa vị thay đổi được vận mệnh con người, đây là chân lý nàng không làm gì được.

Cho dù nàng coi Thanh Ca như tỷ tỷ thân thuộc, trong lòng vô cùng rõ ràng, nàng (TC) chỉ là một hạ nhân.

Lúc Thanh Ca bị thương nặng tê liệt còn bị Viên Mậu Lâm tìm lý do đánh chết, rơi vào như vậy kết cục mà nàng (BT) chưa từng vì nàng (TC) mà đòi một cái công đạo. Làm rét lạnh tâm những hạ nhân trung thành và tận tâm với nàng.

Này cũng là một nguyên nhân khiến cho kiếp trước nàng có vận mệnh bi thảm.

Kiếp này, nàng nhất định phải ngăn cản hết thảy, không để mọi chuyện lại xảy ra.

Như Bạch Thanh dự đoán, yên ổn được một lúc, con ngựa đột nhiên như bị kích thích, phát cuồng nâng lên hai chân trước, nâng thân thẳng đứng làm xe ngựa bổ ngược ra sau.

Vừa mới thả lỏng tâm tình, Thuận bá không kịp phản ứng, chỉ phải hô to :

-Ngựa phát cuồng, bảo vệ tiểu thư.

Rồi sau đó gắt gao kéo chặt dây cương,

Cố gắng khống chế con ngựa đang nổi điên.

Nếu lúc này Thuận bá nhanh tay chặt đứt dây cương hoặc giết chết con ngựa. Thì xe ngựa sẽ không đến nổi lật, người trong xe cũng sẽ không bị thương nặng.

Có lẽ Thuận bá là một người yêu ngựa lại rất tự tin sẽ khống chế tốt ngựa hần nuôi nhiều năm. Nên không nghĩ ra được hai biện pháp này.

Vì thế bị kịch không thể tránh lại xảy ra lần nữa.

Cho dù Thuận bá đã cố gắng giữ thăng bằng, liên tục nghĩ biện pháp trấn an con ngựa cũng không có hiệu quả, vốn là con ngựa ngoan ngoãn nghe lời, nay lại hoàn toàn không có nghe hần trấn an, dùng hết sức lực muốn giãy dụa thoát khỏi trói buộc trụ nó và dây cương.

Trong xe đã bị lắc lư điên đảo đầu óc Thanh Ca lớn tiếng hét chói tai, nỗ lực đem Bạch Thanh ôm vào trong ngực, lại thấy nàng sắp đập đến vách tường xe, hoảng sợ liền giữ chặt nàng, xoay người muốn dùng thân đỡ lấy.

Lúc này, Bạch Thanh giống như từ trong sợ hãi giật mình tỉnh lại, lại vô ý thức tránh đi nàng lôi kéo, còn đẩy nàng ra xa, thân thể liền hướng vách xe đụng mạnh. Phát ra một tiếng “Phanh” do va đập mạnh vang lên kèm theo “ Răng rắc” tiếng xương cốt gãy lìa. Hết sức rõ ràng, làm Thanh Ca kinh hãi không thôi.

Đau đớn kịch liệt nhanh chóng lan tỏa từ cánh tay đến toàn thân. Bạch Thanh trên trán đổ đầy mồ hôi, nước mắt dạt dụa chảy ra bên má.

-Tiểu thư!!!

Thanh Ca hai mắt ngưng ngưng, la lớn.

-Đau quá!

Bạch Thanh kêu đau, trong lòng lại có chút hối hận. Đáng thương nhìn về phía Thanh Ca, ủy khuất nói:

-Thanh Ca, tay của ta có phải đã bị gãy?

-Tiểu thư, tiểu thư, người đừng động đây.

Thanh Ca có chút hoang mang lo sợ, xe ngựa lắc lư không ngừng, làm cho nàng muốn ôm lấy Bạch Thanh, tránh cho nàng bị thương cũng không làm được. Đành thấp giọng dụ dỗ:

-Đừng chạm vào nó, sẽ không sao, sẽ không có chuyện gì.

Lúc này con ngựa sau một hồi phấn đấu, xe ngựa rớt cuộc chịu không nổi, lật nghiêng lên mặt đất kéo theo con ngựa cũng ngã theo. Rồi nó cũng bất chấp bị thương, nhanh chóng đứng dậy chạy thẳng lên phía trước kéo luôn xe ngựa ngã nghiêng theo sau.

Lúc này cuối cùng Thanh Ca cũng ôm được Bạch Thanh, thay nàng ngăn cản hơn phân nửa tổn thương, chỉ nghe chân trái “răng rắc” một tiếng, giống như bị gãy. Đáng tiếc, do dù như vậy nàng cũng không bảo vệ Bạch Thanh khỏi thương tổn, đã bị gãy tay còn đánh mạnh lên vách xe, thương thế càng nặng. Mà ngay cả đầu cũng hướng vách xe hung hăng đụng mạnh, mắt nó đom đóm.

Chủ tớ hai người đồng thời la to một tiếng, trước mắt liền tối sầm, hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 4

Chủ tớ Bạch Thanh sau khi bị thương liền hôn mê bất tỉnh, các nàng lại không biết, lúc mất đi ý thức, ven đường rừng rậm rạp có một nam nhân toàn thân hắc y. Đôi mắt như chim ưng liếc mắt nhìn đến đây. Chân hắn đạp vào gốc cây đại thụ, phi thân đến con ngựa đang nổi điên. Hai tay nhanh nhẹn rút trường kiếm, hung ác chém ngang cổ con ngựa. Chỉ nghe ngựa hí một tiếng thê lương, máu bắn tung té rơi đầy mặt đất, con ngựa loạn choạng bước vài bước liền té xuống đất chết đi.

Xe ngựa bị kéo theo phía sau khó khăn lắm mới ngừng lại, phía trước cách xe ngựa hai hay ba trượng là một cái rãnh sâu, nếu con ngựa tiến lên mấy bước sợ là cả xe ngựa lật vào trong rãnh, người trong xe sẽ lành ít dữ nhiều.

Thuận bá đã bị dọa cho sợ hãi, lúc hắn phát hiện ra mình không khống chế nổi ngựa nữa là hắn đã đánh mất cơ hội chém ngựa hoặc chặt đứt dây cương. Lúc này gặp con ngựa đã chết, xe ngựa cũng ngừng, tâm tình liền buông lỏng xuống, hai chân mềm nhũn ngã xuống đất.

Đang sau xe ngựa đã kịp đuổi tới, trong xe nha hoàn bà tử chưa kịp cảm tạ ơn cứu mạng, liền lão đảo hướng xe ngựa chạy tới.

-Tiểu thư! Tiểu thư!...

Thấy Bạch Thanh cùng Thanh Ca mặt đầy máu, hôn mê trong xe, nhìn cảnh tượng này liền hoảng hốt la lên, xong rồi, ít chứng kiến các trường hợp nguy hiểm bọn họ căn bản là không biết nên làm gì tiếp theo, chỉ biết khóc rồi lại khóc a~

Nhiều người như vậy, bà tử, nha hoàn, hộ vệ.... lại không có một người nào, làm chủ giải quyết tình cảnh trước mắt này. Như thế cũng có thể hiểu được, Bạch Thanh kiếp trước thành thân xong, khắp nơi bị người áp chế, tính kế mất đi đứa nhỏ, ở nhà chính mình lại bị người hạ tuyệt tử đạo, là dễ hiểu nha.

Hắc y nam tử thấy thế, mày kiếm nhần lại, mặt trầm xuống tức giận quát:

-Câm miệng!!

Giọng nói lạnh lùng mang theo một luồng sát khí tràn ngập. Bọn nô tài lập tức rung mình, áp úng ngừng khóc mờ mịt nhìn nhau.

Hắn móc trong ngực một khối lệnh bài, vút lên mặt đất ra lệnh:

-Hai người lập tức đến am Huyền Từ, thỉnh Từ Duyên sư thái lại đây.

Chung quanh hoang vắng, địa phương gần nhất là am Huyền Từ, mà Từ Duyên sư thái y thuật cao siêu, này là ngoại thương chắc chắn không làm khó được nàng.

Trên mặt khối lệnh bài một chữ “Kiêu” màu vàng kim bị ánh mặt trời chiếu vào phát sáng rực rỡ, làm cho mọi người nhìn thấy không hèn mà cùng co rút ánh mắt.

Lệnh bài Kiêu kỵ binh!

Kiều kỵ binh vốn là hộ vệ hoàng cung, cùng cấm vệ quân là một. Mãi cho đến khi hoàng thượng sắp đăng ngôi khoảng một năm mới dần tách ra.

Mười lăm năm trước “Tam vương bạo loạn” Kiêu kỵ binh vì hoàng thượng lập công. Khi đó Kiêu kỵ binh dũng mãnh thiện chiến, có thể lấy một đấu ba. Giết được loạn quân, quan trọng là kỵ binh này đều là hoàng thượng chọn lựa, Vì hoàng thượng làm nhiều việc quan trọng, có thể nói là rất được hoàng thượng coi trọng.

Vì vậy, trong kinh thành dù loại quan loại đối với Kiêu kỵ binh ngoài mặt rất cung kính, nhưng lại là kiêu bằng mặt không bằng lòng, sợ bất cẩn một chút sẽ làm lộ ra chân tướng gì đó.

Dù sao người làm quan ít hay nhiều cũng sẽ có những bí mật không nói được. Để cho Kiều kỵ binh biết được thì mũ quan trên đầu họ cũng phải chuyển nhà.

Vị ân nhân cứu mạng này trên người còn mang theo lệnh Bài Kiều kỵ binh, Hạ nhân Bạch gia nhất thời ngây người.

Từ khi nào, lệnh bài của Kiều kỵ binh lại dễ dàng bị người khác đem ra sử dụng.

- Hừ!..

Hắc y nam tử có thể vung ra lệnh bài một cách dễ dàng, khẳng định cũng đoán được biểu hiện của bọn họ khi biết hân thân phận. Chỉ hừ lạnh một tiếng cũng khiến họ run mình, run rẩy quỳ gối.

- Còn không đi mau.

- Dạ dạ...

Mấy tên hộ vệ đang mơ hồ luống cuống, một tên trong đó liền trả lời liên tục, nhanh chóng lượm lên lệnh bài phi nhanh lên ngựa nhanh chóng chạy thẳng lên núi theo hướng am Huyền Từ.

Rất nhanh có một tên khác lên ngựa đuổi theo.

Lúc này, cuối xe ngựa nhũ mẫu của Bạch Thanh là Cố thị được nha hoàn nâng chạy vội đến đây. Thấy tình huống hỗn loạn, mặt liền lạnh xuống trầm giọng trách mắng:

- Còn không mau chóng dọn dẹp xung quanh, mau nâng tiểu thư ra ngoài. Các người một lũ vô tích sự, nuôi các người còn có lợi ích gì?

Thấy bọn hạ nhân nghe lời làm việc, lúc này mới xoay người lại hướng vị hắc y nam tử cảm kích nói:

- Lão nô Cố thị là Bạch gia hạ nhân, vừa rồi đa tạ ân công đã cứu tiểu thư nhà ta, không biết ân công tôn tính đại danh có thể nói cho lão nô biết, đợi lão nô về nhà bẩm báo lại với lão gia, lão gia là Bạch thái phó nhất định sẽ đến tận nơi cảm tạ ngài.

Hắc y nam tử nghe xong, trên mặt cũng có chút biến đổi. Trong mắt thoáng hiện một tia ảo não, khóe miệng khẽ nhếch cười lạnh chậm chạp hỏi:

- Nói như vậy, người trong xe, là tiểu thư Bạch Thanh?

Là người được hoàng thượng sủng ái, trong kinh thành không ai không biết Bạch gia chỉ có hai nhi tử. Một là thiếu gia Bạch Triệt đã có thể tử là Đồ thị, hai là vị thiên kim tiểu thư Bạch Thanh. Bạch Thanh sắp đến ngày thành thân, thân là đương gia chủ mẫu Đồ thị không thể rời khỏi phủ, nên người có thể ra ngoài chỉ còn lại vị tần nương Bạch Thanh này.

Cố ma ma nhũ mẫu, trong lòng có chút không vui, người này thật vô lễ, tên khuê nữ của nữ tử dù biết được cũng không nên không biết cố kỵ mà gọi thẳng tục danh. Còn ngại lúc này người này vừa ra tay tương trợ, nàng cũng không thể quát mắng, chỉ thu hồi lại nét mặt cảm kích, nhàn nhạt trả lời:

- Đúng vậy!

Hắc y nam tử một lần nữa hừ lạnh nói:

- Người có thể nói với Bạch Tề Viễn ta là Tiểu Túc.

(yul: tung hoa nam chính leo lên bàn)

Nói xong cũng không để mọi người kịp phản ứng, liền tra kiếm vào vỏ, xoay người hướng phía rừng sâu bước đi.

Tiểu Túc!

Cố ma ma trên mặt cứng đờ, khóe miệng co giật hai tay run rẩy, ánh mắt tràn ngập sợ hãi nhìn theo bóng dáng hắc. Biểu cảm của bà coi như là tốt lắm rồi, các bà tử, nha hoàn thậm trí là mấy tên hộ vệ nghe xong hơn phân nửa cứng ngắt thân thể, có người còn bị dọa ngã ngối trên đất, tay chân vô lực không đứng dậy nổi.

Tiểu Túc! Kiều kỵ binh Đồ Chi Huy Sứ Tiểu Túc! Đại Ma Vương Tiểu Túc! Thiên Sát Cô Tinh Tiểu Túc!!! Mặc kệ là gọi như thế nào, chỉ cần nhắc đến tên của hắc quả thực đem lũ hải tử hay khóc đêm đều phải nín khóc.

Truyền kỳ về hắc bắt đầu từ lúc hắc mới mười một tuổi liền đi doanh bản, đúng lúc thành Tương Dương gặp nguy hiểm, địch Mông quốc từ phía nam tấn công phóng hỏa giết người cướp bóc của cải. Hắc cùng quân đội Tiểu gia đang đóng quân ở đây liền đem quân đi giết mấy vạn quân địch. Chỉ riêng hắc một người lưỡi đao cuồng quét giết ba ngàn địch, hai mắt đỏ lừng toàn thân đầm máu. Sau đó lại lĩnh năm ngàn binh sĩ truy kích quân địch suốt ba ngàn dặm, trực tiếp tiến vào Mông quốc đem cả nhà từ già nhỏ lớn bé tất cả chém chết, đem toàn bộ nam nhân trai tráng Mông quốc chém hết.

Từ lúc đó trở đi, đến nay đã mười năm Mông quốc vẫn chưa khôi phục, phải dựa vào Thành quốc, kéo dài hơi tàn.

Lúc trước hằng năm cứ cuối thu Mông quốc lại đem quân xuôi xuống biên giới nam thành đánh cướp lương thực của thành quốc vì họ cần lương thực cho mùa đông. Dân chúng Thành quốc thì cửa nát nhà tan, mất người mất của máu chảy thành sông.

Trận chiến này, khiến tên hán vang khắp thiên hạ, rồi sau đó phụng mệnh hoàng đế mấy năm qua chiến đấu khắp nơi bảo vệ biên giới, vài năm sau Thành quốc chiến sự dần ổn định, toàn bộ đại thành bước vào giai đoạn phát triển mới.

Tiểu Túc ác danh truyền khắp đại Thành, cùng toàn bộ tiểu quốc xung quanh.

Mà Tiểu Túc sau khi chiến sự ổn định, liền nhận được lệnh triệu hồi, lập tức hồi kinh.

Quan loại trong kinh thành đều nghĩ chuyện tiếp theo sẽ là “Thỏ khôn chết, chó săn bị mổ thịt; chim bay cao chết, cung tốt vát bỏ; nước địch phá xong, mưu thần bị giết”. Lại không ngờ, hoàng thượng vừa thấy hán liền lớn tiếng khen thưởng, còn ban thưởng hầu tước cho hán gọi là An Nhạc Hầu.

(Yul: câu này nguyên văn là” Giáo thổ tử, tẩu cầu phanh; cao điều tận, lương cung tàng; địch quốc phá, mưu thần vong”)

Được rồi! Đã có danh là An Nhạc Hầu thì mau cỡi giáp hoàn kinh về phủ An Nhạc Hầu mà sống qua ngày đi.

Nhưng hoàng thượng hết lần này đến lần khác cũng không có để hán sống cuộc sống nhàn nhã như tước vị An Nhạc của hán, mà lại đem Kiều kỵ binh cực kỳ hùng mạnh và rất quan trọng của mình đưa cho hán, còn bổ nhiệm chức vụ Đô Chỉ Huy Sứ trực tiếp thống lĩnh Kiều kỵ binh.

Như vậy một cái chức vị lại tiếp tục một cái bổ nhiệm, làm cho kinh thành bá quan kinh hãi đều muốn rút cái cảm xuống đất.

Này không hợp lý nha! Là công cao hơn chủ đó? Hoàng thượng dù không nhìn thấy, không lẽ tưởng tượng không được sao? Kiều kỵ binh gánh vác nhiệm vụ hộ vệ bảo vệ cung cấm, ngục tối, phạm nhân, thẩm vấn quan viên... đều bị Kiều kỵ binh quản lý. Cấp như vậy quyền lợi cho một người là tốt sao?

Đám Ngự Sứ nhanh chóng phát huy năng lực, nộp một cuốn sổ con khuyên can buộc tội lên ngự thiện phòng. Nguyên một đám đầu tóc râu ria bạc trắng lão nhân trước kim loan điện thiếu chút nữa đập đầu đụng trán vào tường thề chết khuyên ngăn.

Nhưng mà sổ tay buộc tội hoàng đế cũng không có liếc nhìn, mặt kệ lũ lão nhân khuyên ngăn, hán vẫn mắt điếc tai ngơ không quan tâm.

Tiếp theo, đám người Ngự Sứ lần lượt bị buộc tội, có đầy đủ chứng cứ nhân chứng, liền bị Kiều kỵ binh bắt giam ngục tối, thẩm vấn điều tra. Vốn là phải mất mấy tháng thẩm vấn, liền sau ba ngày đều có kết quả.

Biến cố xảy ra quá nhanh, biện pháp xử lý lại nhanh chóng. Bá quan liền như ve sầu cuối thu (Yul: ý là còn chút hơi tàn ý) không dám nói thêm một từ.

Sau đó mọi chuyện đều suông sẻ. Tiểu Túc tiếp quản Kiều Kỵ Binh, từ đó về sau trong kinh thành rất thái bình, thậm trí mấy công tử nhà giàu ý thể hiếp người cũng rất hiếm gặp.

Hoàng thượng đối với kết quả như thế này, rất hài lòng nha.

Vì vậy, hán tứ hôn cho Tiểu Túc.

Lúc này, mọi người đều phát hiện, thì ra đại ma vương Tiểu Túc sở dĩ được hoàng đế hoàn toàn tín nhiệm không kiêng kị là vì hán thân phận. Mẫu thân hán Thuận Ninh trưởng công chúa là tỷ tỷ thân sinh của hoàng thượng, trưởng công chúa lúc còn ở Tiểu gia đã lưu lại đứa con này.

Hán tồn tại, đối với Thuận Ninh trưởng công chúa mà nói là một nỗi si nhục. Đối với hoàng thượng mà nói, lại là một phần khó có thể đền bù và áy náy.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Chương 5

Thuận Ninh trưởng công chúa cùng hoàng thượng đều là con của kẻ hoàng hậu quá cố, là Đức Nghi Lô hoàng hậu ở Hiền Nghi Cung. Lô hoàng hậu xuất thân từ Thuận Thành hầu phủ, là dòng chính nữ duy nhất. Vốn nàng có thể an ổn mà lớn lên, sau đó tìm một vị môn đăng hộ đối, mang theo thật nhiều đồ cưới gả đi hưởng cuộc sống sung túc mỗi ngày. Dù mẫu thân nàng xuất thân nhà quan lại kém xa so với hầu phủ, còn không sinh được trưởng tử. Phụ thân nàng lại là kẻ đam mê tửu sắc, chẳng những sủng thiếp diệt thế, còn tham ô hối lộ, ngay cả tổ tiên thật vất vả mới được ban tước hiệu xém chút nữa vì hán mà bay luôn.

Đúng lúc này, Tương hoàng hậu bị bệnh chết, tiên hoàng lại muốn lấy thêm một vị hoàng hậu hiền lương thực đức. Phụ thân nàng liền lấy tính mạng mẫu thân ra uy hiếp, nàng buộc phải tiến cung, sau đó được chọn.

Nàng phong hậu không bao lâu thì nhận được tin mẫu thân nàng vì buồn bực uất ức mà chết. Bởi vì thế nên nàng đối với hầu phu cực kì bất mãn, nếu không phải khi đó mẫu thân nàng đang mang thai, lại bị hại không sinh hạ được, nếu lúc đó nàng sinh hạ được thì đó chính là duy nhất con trai trưởng.

Thành quốc có điều lệ lập trường không lập thứ, thế bằng tử quý (yul : ý là tước vị hay phong hào gì đó chỉ có con dòng chính mới có được, nhà ngoại dựa vào con cháu mà hưởng lây phúc) đối với nàng trong lòng còn có chút hi vọng, nên hầu phu cũng không dám làm gì nàng.

Mặc dù vậy, nàng với Thuận Thành hầu phu quan hệ vẫn rất xấu, không thường lui tới.

Sau đó, nàng mang thai, lại sinh hạ ra nữ nhi là Thuận Ninh, nàng mặc dù thất vọng, nhưng vẫn giống mẫu thân coi nữ nhi là bảo bối mà thương yêu che chở. Càng làm cho nàng vui sướng hơn là chỉ sau vài năm nàng lại mang thai, mà sinh hạ lại là nhi tử, vừa được sinh ra đã phong làm thái tử. Lúc đó tiên hoàng đã có hai vị hoàng tử do phi tần hạ sinh tuổi còn nhỏ đã được phong vương. Nàng vì bảo vệ con thuận lợi kế vị, không thể không khôi phục quan hệ với hầu phu.

Đáng tiếc phụ thân nàng vẫn chứng nào tật nấy, căn bản là thứ không ra gì, nàng hoàn toàn không thể dựa vào. Cuối cùng, đành đem nữ nhi mình yêu thương nhất gả cho trấn quốc tướng quân Tiểu Tuyết trong tay nắm ba mươi vạn binh mã. Là một cái thô tục người, nữ nhi nàng lại chán ghét loại người này. Vì thế, nàng đành phải cưỡng ép chia rẽ bọn họ với người trong lòng, tác thành một đôi phu thê bất hòa.

Mặc dù, sau khi thái tử lên ngôi, đôi phu thê bất hòa này cũng bình tĩnh cùng cách. Sau đó, cùng người trong lòng luôn vì mình đợi chờ cùng thành thân, người có tình lại được ở bên nhau. Đáng tiếc, lúc trước buộc phải chia lìa người thương yêu Thuận Ninh vĩnh viễn không thể nào quên. Đến lúc Lô hoàng hậu chết, nàng vẫn không tha thứ cho mẫu hậu mình, hai mẫu tử người sinh kẻ tử không bao giờ còn gặp nhau nữa.

Nàng đã từng bị phụ thân lấy mẫu thân tính mạng ép cưới một người nàng không thương. Giờ nàng lại dùng tính mạng của mình cùng nam nhân trong lòng nữ nhi uy hiếp nàng. Vì vậy, trong lòng tràn ngập áy náy với tự trách, mới năm mươi tuổi đã buồn bực mà chết.

Trước khi nhắm mắt, trong lòng nàng tràn ngập áy náy với nữ nhi bao nhiêu thì càng hổ thẹn với hán bấy nhiêu, là hán tử nữ nhi lưu lại Tiểu gia phụ thân không quan tâm, mẫu thân không thương yêu Tiểu Túc.

#####

Mẫu thân hán là tỷ tỷ duy nhất của hoàng thượng, phụ thân hán là tộc trưởng của gia tộc Tiểu thị lại là “công thần” Trần quốc công, còn là đại tướng quân lãnh đạo ba mươi vạn binh kỵ. Theo lý mà nói, Tiểu Túc phải là người nhận được muôn ngàn sủng ái, được nuông chiều mà lớn lên mới phải.

Đáng tiếc, hán tồn tại là vì phụ thân muốn cấp cho ngoại tổ mẫu một cái bảo đảm, bất quá ngoại tổ mẫu cũng là vì Tiểu gia cùng phụ thân mà cần một cái bảo đảm. Phụ thân của hán không phải là người trong lòng mẫu thân, mà mẫu thân hán cũng không phải là người trong lòng phụ thân. Hán dĩ nhiên cũng không phải hán tử mà hai người mong chờ.

Hán, chỉ là kết quả của một cuộc giao dịch mà thôi.

Sau khi giao dịch xong, lúc hoàng thượng đăng cơ, mẫu thân liền rời đi Tiểu gia, nàng gả cho nam nhân trong lòng mình. Phụ thân cũng phù chính biểu muội là người trong lòng hán.

Tất cả mọi người đều hài lòng, chỉ có hán, bị phụ mẫu đẩy qua đẩy lại cũng không có ai quan tâm. Vị biểu muội ôn nhu thiện lương trong lòng phụ thân hán, lấy việc hành hạ hán làm thú vui. Phụ thân đối với nàng ta là hổ thẹn trong lòng, đối với hán không có nửa điểm tình cảm, đương nhiên đối với việc này coi như không thấy, mẫu thân hán cũng đồng dạng như thế, đối với hán hoàn toàn mặc kệ, để mặc người khác hành hạ hán.

Cuối cùng, hoàng đế cử cử ra mặt, thỉnh Bạch Tề Viễn đưa hán đến Bạch Vân sơn trang tạm lánh nạn.

Lúc còn rất nhỏ, hán đã tự biết tình cảnh của mình, cho nên sau khi đến Bạch Vân sơn trang, hán liền đi theo sư phụ, chăm chỉ luyện võ. Năm hán mười một tuổi, quân Mông gây chiến, hán dứt khoát đầu quân giết địch, hán một lòng muốn chứng minh, mặc dù không có phụ mẫu chiều cố, hán vẫn tạo cho mình một mảnh thiên địa.

Bạch Vân sơn trang không hổ danh trong gian hồ là nơi tuyệt đỉnh võ công, hán mới luyện võ bốn năm, mà trong quân doanh hán đã đứng đầu ngay cả vị “Công Thần” phụ quân hán cũng không đánh lại hán.

Sau đó bảy năm, hán chinh chiến khắp nơi, danh chấn một phương so với phụ thân hán càng vang danh nổi trội.

Tiểu gia lúc này ra mặt, muốn hán về lại gia tộc, đáng tiếc hán đối với Tiểu gia đã không còn bất kỳ tình cảm nào, bọn họ cũng đã sớm bỏ rơi hán, hán cũng không cần vì bọn họ mà thay đổi sắc mặt.

Hán cả cuộc đời này chỉ cảm kích duy nhất là hoàng đế cử cử đã ra mặt bảo vệ hán, là Bạch Tề Viễn đã mang hán đến sơn trang, là trang chủ Bạch Vân Sơn trang sư phụ hán Điều Nguyệt Hi (Yul: hình như là cha của mẹ nữ chính)

Cho nên, hán sẽ vì cử cử nguyện trung thành, thay hán quản lý Kiều kỵ binh dũng mãnh, làm những việc ngoài sáng trong tối, nhiều việc không thể nói ra. hán là đại biểu cho sự đen tối, đại biểu cho Thành quốc là ác ma.

Mọi việc cứ như thế, thanh danh hán càng ngày càng xấu, mà hán cũng không cần thanh danh.

Có thể hán nằm mộng cũng không biết, hán không cần thanh danh, nhưng người khác lại để ý.

Năm hấn mười tám tuổi, hoàng thượng muốn vì hấn mà tứ hôn. Trong kinh thành nữ nhi người ta một là vợ và đính ước, hai là tế nhị lộ ra biểu tình cự tuyệt.

Đương nhiên, có cự tuyệt thì cũng có nịnh bợ, chọn tới chọn lui hoàng thượng cuối cùng cũng coi trọng một cô nương tốt. Nàng là tam tiểu thư dòng chính nữ của phủ Tề Quốc Công. Năm nay mười sáu tuổi, đúng là độ tuổi xinh đẹp nhất của nữ tử, hấn cũng từ chối cho ý kiến, nhưng cảm thấy mình cũng đã tới tuổi thành thân nên cũng gật đầu đồng ý.

Nhưng mà, thánh chỉ tứ hôn mới ban xuống được hai tháng, tam tiểu thư Tề Quốc Công lại sợ ý roi xuống nước mà chết.

Nửa năm sau, hoàng thượng lại tứ hôn cho hấn cùng tôn nữ của Lại Bộ Thượng Thư Lưu Khải. (Yul: tôn nữ là cháu gái). Một tháng sau, Lưu tiểu thư nhiệm phong hân liên hương tiêu ngọc vân (Yul: châu ông bà)

Khi đó hấn mười chín tuổi, trong kinh thành đồn đại hấn là Thiên Sát Cô Tinh, là khắc thù khắc người thân. Cho nên phụ mẫu không yêu thương hấn, mới bình an vô sự. Chứ nếu thân cận hấn không có như hoàng đế cùng hoàng tộc có mệnh thiên tử bảo vệ, khẳng định bị khắc chết.

Không cần cùng hấn thành thân, chỉ là đính ước cũng bị khắc chết.

Hoàng thượng không tin những lời đồn đãi này, còn muốn vì hấn tứ hôn. Trong kinh thành toàn bộ nữ tử trên mười tuổi đều đã định ra hôn ước.

Đương nhiên, cũng không thể lấy nữ tử đã có hôn ước, càng không thể lấy thứ nữ không lên được mặt bàn, hoàng thượng là ghét bỏ nha. Sau ngàn chọn trăm tuyển, hoàng thượng lại chọn trúng nữ nhi của Đại Lý Tự Nam Cung Khanh. Mới vừa vận chuẩn bị thánh chỉ, còn chưa có đem đi đâu, Nam Cung tiểu thư liền thăng thiên a~.

Rồi sau đó, toàn dân kinh thành đều bận rộn phòng bệnh, ngăn chặn bệnh đậu mùa lây lan. Ngoại trừ người thân cận, không ai biết hoàng thượng có ý này. Kia thánh chỉ liền đem đi đốt.

Bởi vậy, do dù là hoàng thượng cũng không thể không tin hấn số mệnh là mệnh cách này. Nhiều năm tìm kiếm các cao tăng thuật sĩ, cầu phá giải mệnh cách cho hấn. Cuối cùng, Từ An sư thái của am Huyền Từ nói hấn mệnh cách không phải là mệnh sát, cũng không phải là cái gì thiên sát cô tinh. Bất quá, là mọi chuyện trùng hợp, hơn nữa hấn chưa gặp được người đã định sẵn cho hấn mà thôi.

Nếu là do chưa có gặp gỡ đúng người, vậy tạm thời buông tha cho ý định tứ hôn, đỡ phải hại nữ nhi nhà người khác.

Từ đó, hấn cũng không đề cập hôn sự.

Mãi cho đến đầu năm nay, lúc hấn đang ở Ngự Th phòng nhìn thấy Bạch gia tiểu thư yến kiến hoàng thượng, nàng tâm tư vui vẻ, là một sinh mệnh không bao giờ phiền não đơn thuần bộ dáng. Làm cho hấn không rời được ánh mắt.

Khi đó, hoàng thượng mỉm cười nói với hấn, nếu thật sự có ý, liền đi hỏi thăm Từ An sư thái xem nàng số mệnh có phải là hấn. Cũng nói cho hấn biết, Từ An đối với nàng rất quen thuộc, dù là không có nàng thiệp canh sư thái vẫn tính ra được. Nếu thật sự hợp, hoàng thượng tất nhiên tự mở miệng, thay hấn hướng Bạch Tề Viên cầu thân.

Hấn trong lòng vừa động, không giống ngày thường trực tiếp cự tuyệt.

Hấn nghĩ, nếu cưới một nương tử đơn thuần như vậy về nhà, thì tương lai hấn sau này, sẽ không bao giờ tịch mịch buồn chán nữa.

Nhưng mà, hấn cũng không nghĩ tới, kì thi mùa xuân Thám hoa vừa kết thúc không lâu sau, đang lúc hấn hướng Từ An sư thái hỏi Bạch gia tiểu thư có phải hay không là người đã định cho hấn. Bạch Thanh tự mình tiến cung, hướng hoàng thượng cầu xin thánh chỉ tứ hôn cho nàng cùng tân khoa trạng nguyên Viên Mậu Lâm.

Nghe điều này, hấn đã ngạc nhiên, lặng mình im lặng một lúc lâu, mới phục hồi được tinh thần.

Nàng thực kiên trì, nhiều lần cầu khẩn, lại khóc nháo liên hồi, biện pháp gì cũng sử dụng chỉ cần một tờ thánh chỉ. Hoàng thượng bắt đắc dĩ, cuối cùng đồng ý.

Hấn có chút thần thờ, lại có chút mất mát.

Lại không nghĩ rằng cách mấy ngày nàng sẽ thành thân, hấn lại gặp nàng, còn cứu nàng.

Tiểu Túc lắc đầu cười khô, trong lòng lại ảm đạm chua xót.

Nàng là nữ tử tính tình không hề tốt, so với mấy vị cô nương tính tình ôn nhu dịu dàng đính hôn với hấn khi trước, nàng trong kinh thành nổi tiếng kiêu ngạo ương bướng, thích làm theo ý mình. Hoàng thượng bên hông đeo ngọc bội, nàng thích liền mở miệng xin sẽ được, hoàng hậu trên tay mang vòng ngọc bích, nàng thích liền tặng cho nàng. Dù là thái tử coi trọng một tỷ nữ mỹ mạo, nàng muốn liền dắt về nhà làm nha hoàn. Làm đủ mọi chuyện như vậy, lại làm không ít lần, mọi người đều chê cười nàng.

Vậy mà hấn hết lần này đến lần khác đối với các tiểu thư hiền lương thực đức lại không chú ý, biết mình mệnh cách về sau càng không có bất kỳ cảm giác. Vậy mà lại đối với ngọc nữ từ ngang ngược càn rỡ này động tâm.

Mà đối phương còn chường mắt hần, tự mình tuyển một cái nam nhân đầy mưu tính, lại móc tim móc phổi mà đối xử, trước khi xin từ hôn còn ở trước mặt hoàng thượng cầu xin cho hần chức quan, còn nói cái gì là người có tài, không thể để mai một.

Tên nam nhân kia tính kế cũng không sâu, cơ hồ mọi người đều nhìn ra, chỉ có ngọc nữ tử kia hoàn toàn không thấy, mọi người khuyên ngăn cũng không lọt vào lỗ tai nàng.

Hoàng thượng, hoàng hậu lo lắng không thôi, thái tử còn đang tức giận. Cả Bạch phủ trừ nàng đang háo hức vui mừng chờ gả còn lại không giống như nhà có việc hi mà giống như nhà đang có tang, khắp nơi đau thương buồn bực.

Từ An sư thái từng nuôi dưỡng nàng một đoạn thời gian, Bạch phủ là lần thứ hai đem nàng lên am Huyền Từ, hi vọng nàng có thể thay đổi được ước nguyện ban đầu, hần cũng có chút mong chờ, liền tìm đến, muốn hướng sư thái cầu xin một cái đáp án.

Thật không nghĩ đến, lại nhìn nàng như mất đi tâm hồn, khẩn cấp muốn trở về, trên đường núi lại khẩn cấp chạy nhanh xuống.

Cuối cùng, mã cuồng, xảy ra chuyện (Yul: khúc này anh ý bảo đảm rất muốn nói tiếp 2 chữ đáng đời!)

Thấy rõ ràng thái độ của nàng như vậy, hần còn cái gì mà chờ mong đâu?

Lưng mang trường kiếm, Tiểu Túc không có hướng đường núi đi lên, mà quay ngược lại đi xuống núi. Dưới chân núi một con bạch mã cao quý đang gặm cỏ, thường nhất chân lên xuống mặt hướng phía núi nhìn lên.

Thấy Tiểu Túc xuống núi, liền mừng rỡ thở phà phà, vui vẻ lại gần hần.

Tiểu Túc đưa tay sờ đầu trấn an nó, sau đó hướng trên núi nhìn một cái. Xoay người lên ngựa, hai chân kẹp chặt hướng về phía kinh thành mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 6

Màn lụa màu hồng được gia công hết sức hoàn mỹ, trên bề mặt thêu đôi hồ điệp vãn hoa hết sức tinh xảo. Nửa cánh cửa sổ được mở ra gió nhẹ thổi vào màn lụa nhẹ nhàng phiêu động, kia đôi cánh hồ điệp nhất thời run rẩy theo gió cùng đóa hoa nhẹ nhàng chuyển động làm cho cả người như đang ở ngự hoa viên tận mắt nhìn thấy cánh bướm nhẹ nhàng, bay đến đậu trên đóa hoa.

Bạch Thanh tỉnh lại, liền thấy một màn mộng ảo xinh đẹp này, vô cùng quen thuộc.

Đây là khuê phòng của nàng, rất rộng lớn và xa hoa, mỗi một vật dụng, cách bài trí, thậm chí là tấm bình phong, không có vật nào là tầm thường, không chỗ nào là không có giá trị liên thành.

Nơi đáng nhắc đến nhất không phải là nàng khuê phòng, mà là nơi có kiến trúc tinh xảo hoa lệ nhất trong Bạch phủ là chính phòng đại điện.

Đúng vậy! Ở Bạch gia chính phòng không phải của lão gia Bạch Tề Viễn, cũng không phải gia chủ tương lai, đương gia chủ mẫu Bạch Triệt phu thê, ngược lại là của nàng người sắp làm tân nương Bạch gia tiểu thư.

Hơn nữa, kiếp trước dù nàng đã xuất giá, cũng không có người đến ở sân này của nàng. Nơi này vẫn như cũ vì nàng mà giữ gìn, tùy ý nàng đến tùy ý nàng đi, tùy thời có thể trở lại ở trong này như lúc nàng chưa xuất giá. Hiển nhiên không như những khuê nữ đã gả ra ngoài như nhà khác, đối với họ nữ nhi gả đi như bát nước hắt đổ là người ngoài.

Có lẽ đây cũng là một nguyên nhân khiến cho tẩu tử ghét nàng.

#####

Bạch Thanh kinh ngạc nghĩ.

Giống như nàng ngủ quá lâu, trên người ửng oải bần rần. Bạch Thanh giật giật tay chân, muốn đứng dậy, nâng cánh tay, một cổ đau đớn kịch liệt lan tràn toàn thân, nàng đổ mồ hôi lạnh nước mắt tuông rơi hé miệng than khóc:

-Đau quá!!!

Lúc này nàng mới sức tỉnh, chính mình vì muốn tránh đi hôn sự mà khiến bản thân bị thương, ngoài ý muốn lại làm mình gãy tay.

Sau đó mọi việc không còn trong tầm kiểm soát của nàng nữa, khi xe ngựa ngã xuống rồi bị kéo đi, nàng đã hôn mê bất tỉnh.

Trước khi ngất đi, nàng cơ hồ có nghe tiếng xương cốt gãy lìa.

Thanh Ca, là Thanh Ca!

Nàng lúc đó còn loáng thoáng nghe tiếng Thanh Ca hét một tiếng thảm thiết.

Chẳng lẽ, cho dù chính bản thân nàng bị thương đến gãy tay, vẫn không thể nào tránh được Thanh Ca vì mà mình bị thương sao?

-Thanh Ca, Thanh Ca...

Trong lòng nàng sợ hãi, liên hét lên.

Cửa bị đẩy nhẹ, có tiếng bước chân từ xa đi đến. Bạch Thanh đôi mắt mở to, tràn ngập mong chờ nhìn phía cửa, vội vã kêu lên:

-Thanh Ca!

Kiếp trước lúc Thanh Ca còn sống, mặc kệ là ở đâu, chỉ cần nàng gọi một tiếng, Thanh Ca sẽ đến bên cạnh nàng.

Đáng tiếc, người đi vào phòng không phải là người nàng đang chờ đợi.

Ngược lại, là một cái nha hoàn mặc y phục màu lam, khuôn mặt xinh đẹp.

Nàng hướng Bạch Thanh phúc thân, âm thanh nhu hòa chậm rãi giống như đang hàn huyên nói:

-Tiểu thư người đã tỉnh. Thanh Ca tỷ tỷ bị thương đi đứng bất tiện vẫn đang ở trong phòng dưỡng thương. Tiểu thư có việc gì phân phó, nói với nô tỳ, sau đó nô tỳ sẽ đi nói cho Thanh Ca tỷ tỷ biết.

-Thiên Nhục?

Bạch Thanh đồng tử co rút, hai tay không tự chủ được nắm chặt thành quyền, cánh tay gãy kia mảnh liệt truyền đến cảm giác đau đớn cũng không bằng tức giận trong lòng nàng.

Nửa năm trước, Thiên Nhục còn là cung nữ chuyên pha trà ở cung Duyên Khánh phủ thái tử, bởi vì dung mạo xinh đẹp, nên thái tử phi không thích.

Có thể nàng ta đáng về ung dung bình tĩnh, đối với thái tử cũng không làm lộ bất kỳ hành động quyến rũ nào, là nữ nhân tốt biết giữ mình trong sạch.

Bạch Thanh cùng thái tử phi quan hệ không tốt, thái tử phi chán ghét nàng ấy, thì nàng sẽ che chở bảo vệ.

Có lần nàng vì thái tử phi mở miệng châm chọc nói nàng là một dã nha đầu không hiểu quy củ, tức giận nàng nói với Thiên Nhục nếu thích thái tử ca ca nàng sẽ đi cầu hoàng đế bá phụ phong nàng làm quý thiếp, làm thái tử phi tức giận đến ghiến răng ken két.

Nhưng trong lòng lại thật sợ nàng làm chuyện này, thái tử phi rất rõ ràng trong hoàng cung này, hoàng thượng cùng hoàng hậu đối với nàng rất thiên vị.

Bạch Thanh dù không được phong hào gì, nhưng so với các vị công chúa nàng chỉ có hơn chứ không kém.

Nàng cũng không phải là nữ tử ỏn ẻn, càng không biết làm việc cẩn thận suy nghĩ thấu đáo, nàng sẽ không quên đây là chuyện trong phủ thái tử cũng không thấy gì là không thích hợp mà mở miệng xin hoàng thượng.

Đó là nữ tử việc gì cũng dám làm, cho nên vì tương lai của nàng, thái tử phi quyết định xuống nước, không còn khắp nơi chèn ép ghen ghét nàng nữa, mà thỉnh thoảng còn tặng chút lễ vật nịnh nọt Bạch Thanh.

Thấy thái tử phi nịnh mình, Bạch Thanh đương nhiên tiếp nhận, những lời nói hù dọa trước đây, đều quên hết.

Thật ra, lúc đó Bạch Thanh nói như vậy vốn cũng không có ý định làm điều đó.

Với nàng, Thiên Nhục là nữ tử thanh cao sẽ không ủy thân làm thiếp cho kẻ khác.

Cho nên cho dù nàng đi cầu hoàng thượng cho Thiên Nhục làm quý thiếp của thái tử, nàng ấy nhất định sẽ cự tuyệt.

Nhưng nàng căn bản không phải giun trong bụng người ta nha, sao biết được người ta rốt cuộc đang nghĩ gì.

Đương nhiên, Thiên Nhục cũng không biết, Bạch Thanh chỉ là nói mà thôi.

Nàng (TN) thấy rõ địa vị của Bạch Thanh trong lòng mọi người, cho nên làm ra thứ thái mà nàng thích, nịnh nọt nàng, mục đích? Chính là thượng vị.

Là quý thiếp của thái tử, so với làm thiếp người khác còn cao quý hơn nhiều.

Cho nên, không lâu sau đó, Bạch Thanh đi đến cung Duyên Khánh tận mắt nhìn thấy tiết mục “ thái tử đùa giỡn cung nữ, cung nữ thề chết không theo”.

Nàng liền tức giận, đem thái tử lúc này đã say sấp không biết trời đất mắng một trận, rồi còn nói một câu:

- Thiên Nhược từ hôm nay trở đi là ta nha hoàn.

Nói xong, không để ý Thiên Nhược đang cả kinh đứng ngây như phỗng, lôi kéo nàng liền rời cung.

Thái tử cũng biết mình bị tính kế, cũng lo lắng Thiên Nhược ở cạnh Bạch Thanh sẽ ra tay hại nàng, liền muốn đem Thiên Nhược đòi về, trả thù một phen.

Nhưng Bạch Thanh lại nghĩ là hấn háo sắc,ham mê sắc đẹp của Thiên Nhược, nên nhất quyết không cho hấn bắt người.

Dù thái tử rất tức giận cũng đành buông tha, nhưng vẫn luôn nhắc nhở Bạch Triệt chú ý nàng, không để cho Bạch Thanh bị người lừa gạt.

Đáng tiếc, Bạch Thanh nàng đầu toàn cơ bắp, nàng biết rõ huynh trưởng cùng thái tử quan hệ rất tốt, nên nghĩ huynh trưởng là vì muốn giúp thái tử nên gây khó dễ Thiên Nhược, nên nàng càng che chở hơn nữa còn tin tưởng không nghi ngờ.

Cuối cùng, lúc nàng thành thân, liền đem theo duy nhất một nha hoàn hồi môn là Thiên Nhược cùng đến Viên gia.

Kiếp trước, nàng căn bản không biết Thiên Nhược hận nàng, bởi vì nàng không có dựa theo những điều nàng ta suy tính.

Sau khi thấy nàng bị thái tử đùa giỡn, nàng (BT)lẽ ra phải đến gặp hoàng thượng, cầu hấn vì bồi thường cho nàng mà cho nàng danh phận quý thiếp.

Ngược lại, Bạch Thanh đem nàng ra khỏi cung, không cho thái tử gặp gỡ nàng, hoàn toàn cắt đứt tâm tư của nàng là muốn trở thành nữ nhân của thái tử.

Cho nên, nàng phối hợp với Vương Thục Nghi, kể cho nàng(BT) tài tử cùng giai nhân là như thế nào tốt đẹp, làm cho nàng tưởng tượng mình cùng Viên Mậu Lâm cuộc sống thành thân sau này hạnh phúc viên mãn đến cỡ nào. Khiến nàng ôm trắng trong nước hoa trong gương mà vui sướng.

(Yul: ý nói là cái gì đó rất đẹp nhưng không tồn tại là hư ảo)

Sau đó, nàng gả cho Viên Mậu Lâm, nửa tháng sau Thiên Nhược đã bò lên giường hấn.

Sau đó, còn khắp nơi hăm hại nàng, giúp Vương Thục Nghi có cơ hội, gặp gỡ tư tình với phu quân nàng. Sau khi Tô Mai xuất hiện, Thiên Nhược lại nội ứng giúp đỡ Tô Mai khắp nơi tính kế nàng, muốn trả thù nàng.

Nàng mất hài tử, Thiên Nhược có một phần công lao. Nàng bị trúng tuyệt tử được, mười năm không hoài thai, có Thiên Nhược bút tích. Liền ngay cả lúc nàng bị người oan uổng đốt cháy kho lúa dùng cấp cho dân chúng bị tai ương, Thiên Nhược là người cung cấp “ chứng cứ”.

Nữ tử này nhìn bình tĩnh ung dung, ôn thuận thiện lương, bên trong lòng dạ lại rắn rết, bày mưu tính kế, cất dấu hận ý độc ác trả thù.

Đáng thương, nàng lại nhìn không thấu, bị một cái thân phận thấp hèn, Ra vẻ thanh cao, lừa gạt đùa giỡn nàng trong tay khiến nàng mù mịt không phân biệt đúng sai, tốt xấu.

Không trách được, mọi người phần lớn xem xong quyển sách này đều trách nàng ngốc tử.

#####

Thiên Nhược thấy Bạch Thanh sắc mặt thay đổi, trong mắt nàng không còn khoan dung tính nhiệm giống ngày thường. Ngược lại trong ánh mắt đầy nét thô bạo tức giận, còn có hoài nghi.

Chẳng lẽ, là do nàng thấy mọi chuyện sắp thành mà buông lỏng cảnh giác, từ chối không đi am Huyền Từ với Bạch Thanh, làm nàng tức giận?

Nàng không biết, lại không có đi theo, lúc đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì trên đường? Lúc tiểu thư còn hôn mê, nàng rõ ràng đã đi hỏi kĩ bọn nha hoàn lúc đó xảy ra chuyện gì, trừ bỏ giữa đường về kinh mã bị chấn kinh phát cuồng, rõ ràng không có phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn.

Rốt cuộc là chuyện gì, khiến nàng hoài nghi mình? Thiên Nhược lần này thật nghĩ không ra.

Bất quá, lúc này quan trọng không phải tìm kiếm nguyên nhân khiến nàng bắt đầu nghi ngờ mình, mà là mau chóng tiêu trừ nàng hoài nghi.

Lúc này, vừa khéo lại có một tin “ không tốt” muốn nói cho nàng để giảm bớt nghi ngờ.

Thiên Nhược nhắc chân, thông thả đi đến bên giường nàng. Từng bước chân bước chậm rãi, thân thể lay động lắc lư theo một đường cong duyên dáng, từng cử chỉ của nàng (TN) đều tao nhã xinh đẹp.

Thiên Nhược,thật sự là một tiểu mỹ nhân, cũng khó trách thái tử điện hạ đã từng đối với nàng động tâm, cũng khó trách nàng bày kế mưu cầu chức vị đều không thành mà hận Bạch Thanh.

Ngồi xuống bên giường, đưa tay nhẹ nhàng nắm lấy tay Bạch Thanh. Âm thanh ôn nhu nhẹ nhàng nói:

-Tiểu thư, người có chỗ nào không thoải mái? Lão gia nói, cánh tay người bị thương, không chịu nổi nghỉ thức hôn lễ rườm rà, cho nên xin hoàng thượng, đem hôn kỳ lùi lại. Nhưng mà, nô tỳ lại cảm thấy, tiểu thư là tân nương, trừ bỏ lúc bái đường, đều có hạ nhân hầu hạ, căn bản không ảnh hưởng đến hôn lễ. Tiểu thư cũng hi vọng mau chóng gả cho Viên công tử đúng không?

Lúc nói những lời này, nàng biểu hiện tư thái hoàn toàn là vì Bạch Thanh mà suy nghĩ. Thậm trí khuôn mặt nàng còn tỏ vẻ lo lắng quan tâm, nếu như trước đây thường ngày đối với nàng cực kỳ tính nhiệm, Bạch thanh sẽ nghe lời nàng.

Nữ nhân này thật sự hiểu được ,nên làm như thế nào lợi dụng nàng tâm tư, mưu tính thật sâu.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 7

Bạch Thanh trong lòng oán hận, nhắc nhở bản thân không được nhìn nàng. Nhịn xuống cánh tay đang đau đớn, thoáng dùng sức rút tay lại. Mắt nhìn xuống che dấu sự chán ghét, khẩu khí như trước kia, vô cùng không vui tức giận nói:

-Ta đã thành thế này, ngay cả xuống giường còn không nổi, như thế nào còn có thể thành thân, ta xuất giá nhất định phải là tân nương xinh đẹp nhất. Sao có thể đem cánh tay treo lên như thế này mà xuất hiện?

Nàng đã mạo hiểm còn hi sinh bản thân để chịu thương tổn như vậy, thật khó khăn mới lùi được hôn sự. Nàng ta còn muốn nàng đi khóc nháo kiên trì mạng thương tích đi xuất giá? Coi ta là đồ ngốc chắc. Hay nghĩ ta uống nhầm được rồi.

Nàng còn không biết ngấm lại, nếu là kiếp trước, cho dù nàng bị thương cũng sẽ khóc lóc đòi xuất giá cho đúng ngày nha!

Thiên Nhược, từ lần trước tính kế sai lầm, còn không kịp trở tay đã bị Bạch Thanh mang xuất cung. Ở Bạch gia lâu ngày, nàng đối với tính tình Bạch Thanh đã tìm hiểu rõ ràng, tâm tư Bạch Thanh thế nào nàng hoàn toàn nắm rõ trong tay. Hôm nay có thể nói như vậy là nàng đã nắm chắc kết quả.

Đáng tiếc, Bạch Thanh nay đã không giống lúc trước.

Thiên Nhược, lần này mở miệng lại không làm Bạch Thanh nghe theo, không khỏi có chút ngạc nhiên. Suy nghĩ cẩn thận lại, Bạch Thanh trước giờ rất để ý dụng mạo, liền cho rằng Bạch Thanh là sợ người trong lòng thấy đáng về nàng hiện tại sẽ có ấn tượng không tốt. nên mới như thế. Liền mở miệng nịnh nọt dỗ ngọt nàng:

-Tiểu thư, ngày thường dung mạo đã tuyệt sắc, dù là tay đang bị thương mà phải treo lên, vẫn là tân nương tử đẹp nhất thiên hạ. Mà Viên công tử còn yêu thích tiểu thư nhiều như vậy, tất nhiên sẽ không để ý việc này, hẳn chắc chắn còn ước gì tiểu thư liền lập tức gả cho hắn đấy!

Bạch Thanh cau mày, tức giận nói:

-Thiên Nhược, nếu ngươi đã hiểu rõ hắn như vậy, hay là ngươi thay ta gả cho hắn đi.

Đờ cho nàng phải nghĩ ra nhiều biện pháp để từ hôn.

-Tiểu thư!

Thiên Nhược giật mình la lên, vẻ mặt hoảng sợ nhanh chóng quỳ mạnh xuống khóc lóc nói:

-Nô tỳ sai rồi, sau này không dám nữa. Tiểu thư, người đừng hiểu lầm, nô tỳ cùng Viên công tử không làm gì có lỗi với người. Nô tỳ hôm qua đi gặp Viên công tử là bởi vì Viên công tử không biết tiểu thư thích tân phòng như thế nào, tìm nô tỳ để hỏi rõ ràng vì muốn làm tiểu thư vui vẻ. Nô tỳ cũng muốn tiểu thư được vui, mới ra phủ nói cho Viên công tử biết.

Thì ra, hôm qua mình và Viên công tử lên lút gặp mặt không hiểu sao tiểu thư lại biết. Nếu không sao lại có ý nghi ngờ mình, còn nói những lời như vậy.

Bất quá, hôm qua sau khi rời khỏi am Huyền Từ tiểu thư vẫn hôn mê bất tỉnh, chắc chắn không có chính mắt nhìn thấy, càng không cần sợ nàng sẽ biết mình đã làm việc gì. Trước hết cứ nhận sai sau đó tìm cách dụ dỗ nàng.

-Hừ!!!

Bạch Thanh hừ lạnh một tiếng, trong lòng lại tức giận không thôi. Nguyên lai, hôm qua nàng ta còn đi gặp hắn. Sợ lúc mình không biết gì, bọn họ đã bắt đầu lên lút qua lại đi.

Này tiện nhân! Đúng là đôi gian phu dâm phụ!

Con phần nộ này đến cũng nhanh, mà đi cũng nhanh. Sau khi Bạch Thanh phục hồi cảm xúc, trong lòng lại run lên.

Thì ra bỏ qua mười năm phu thê hai người bằng mặt không bằng lòng, lại trải qua sinh tử, nàng còn có thể vì hấn cùng nữ nhân khác xảy ra quan hệ mà khiến bản thân tức giận sao?

Không! Nàng tức giận là vì đột nhiên phát hiện mình chuyện gì cũng không biết, có rất nhiều sự việc xảy ra trước mắt nàng, mà nàng lại giống như một kẻ khờ mù mất. Nên nàng mới tức giận nhiều như vậy.

Ở chỗ phán quan điện kia, nàng đã xem quyển sách này rất lâu, nội dung như thế nào nàng đều nhớ rõ, từ trong đó nàng cũng biết được rất nhiều việc kiếp trước mà nàng không biết.

Đáng tiếc, bộ sách này chủ yếu nói về nữ chính Tô Mai, tất cả vụ việc liên quan đến nàng ta đều nói rất cặn kẽ.

Mà nàng, trong sách chỉ là tuyến nhân vật phụ, vai trò phụ trợ tôn vinh nữ chính mà thôi.

Cho nên, trong sách miêu tả về nàng, cũng chỉ nói về những lúc nàng như thế nào nghĩ ra được biện pháp ngu ngốc đi hãm hại nữ chính, rồi lại nói đến Tô Mai như thế nào lợi dụng nàng mưu kế mà phản kích, cuối cùng làm cho nàng không trộm được gà còn mất nắm gạo. (Yul ý là hại người không được, còn bị người hại lại hoặc là Tự mình hại mình)

Vì vậy, Tô Mai trước khi đến kinh thành, nàng ở trong kinh thành như thế nào trong sách không nói chỉ miêu tả Viên Mậu Lâm lên kinh dự thi rồi đổ trạng nguyên mới mơ hồ nhắc một chút đến nàng cùng hấn hôn sự.

Từ trong sách nàng biết được Thiên Nhục, Vương Thục Nghi cùng Viên Mậu Lâm lần đầu gặp nhau là ở Thám Hoa hội. Liền mèo mả gà đồng cùng nhau cầu kết. Nhưng nàng lại không biết sau khi nàng cùng hấn thành thân, bọn họ lúc đó đã làm những việc gì, lại càng không biết bọn họ là khi nào, chỗ nào bắt đầu lui tới.

Nàng chỉ biết những chuyện ở kiếp trước do chính nàng đã từng trải qua. Có thể thời gian đã quá lâu, ngoại trừ những ấn tượng thật sự sâu sắc, còn lại rất nhiều chuyện nàng rất mơ hồ không nhớ rõ.

Nay Thiên Nhục không biết nàng đã thay đổi, như trước bày mưu nàng, đều bị nàng nhìn thấy hết. Chuyện này, nếu nàng không hảo lợi dụng một phen, thật sự là phải tự xin lỗi mình để mất cơ hội chó ngáp phải ruồi này.

#####

Nghe thấy Bạch Thanh giọng âm trầm đầy nghi ngờ, Thiên Nhục trong lòng có chút bất an, ngược lên nhìn Bạch Thanh trong mắt tràn ngập uất ức bi thương.

Làm như Bạch Thanh nghi ngờ là vũ nhục nhân cách nàng, nước mắt liền chảy ra đau lòng nói:

-Tiểu thư! Người phải tin tưởng Thiên Nhục. Lúc còn ở trong cung, cho dù là thái tử điện hạ, nô tỳ cũng chưa từng quyến rũ, chỉ cầu được bình an thoát ra. Nay, như thế nào lại đi quyến rũ Viên công tử? Thỉnh tiểu thư hãy tin tưởng Thiên Nhục.

Bạch Thanh là như bị hành động này của nàng làm cho cảm động, sau khi do dự một hồi, giọng tràn ngập ghen tức hỏi:

-Vậy ngươi hãy thành thật nói cho ta biết, ngươi và hấn gặp nhau đã mấy lần? Còn nói những gì?

Lần này, nàng lại làm ra vẻ ta đây, hoàn toàn là người bị ghen tỵ che mờ mắt.

Nàng lúc trước không ít lần làm chuyện như vậy, lần này diễn kịch tự nhiên rất thành thạo nha.

Thiên Nhục nghe vậy tâm tình buồn lõng, trong lòng liền thở phào một tiếng. Lau trên mặt nước mắt, làm rối loạn một ít tóc tai cẩn thận che đi dung mạo xinh đẹp.

Giờ khắc này, nàng không thể để Bạch Thanh chú ý mình dung mạo, nếu không nàng kia nhìn thấy nàng lúc này xinh đẹp trong lòng tràn ngập ghen tỵ, sinh ra cảnh giác, sau này sẽ rất khó lấy lòng Bạch Thanh như trước.

-Nô tỳ chỉ gặp qua Viên công tử ba lần. Lần trước ở Thám Hoa hội, thấy nô tỳ bên cạnh tiểu thư, liền nghĩ nô tỳ là nha hoàn thân cận của người, tất nhiên sẽ biết tiểu thư thích cái gì, cho nên mới bí mật tìm hỏi nô tỳ ba lần. Một lần chính là ngày hôm qua, hỏi tiểu thư khuê phòng bày trí như thế nào, để về Viên phủ làm một cái đồng dạng, tránh lúc tiểu thư gả qua lại ở không quen. Còn một lần là ngày mười tháng trước, vì muốn mua đầu bếp riêng cho người, nên muốn hỏi một chút tiểu thư khẩu vị như thế nào. Lần cuối là sau khi hoàng thượng tứ hôn, muốn hỏi tiểu thư thích lễ vật gì. Nô tỳ thấy Viên công tử là thật tâm đối với tiểu thư, khắp nơi đều vì tiểu thư mà suy nghĩ. Cho nên, nô tỳ liền nói những gì tiểu thư thích cho Viên công tử biết. Nô tỳ, sau này không dám nữa, thỉnh tiểu thư giáng tội.

Trả lời thật hay a~, vừa tránh được trách phạt vừa giải được hiềm nghi, lại còn thể hiện được lòng trung thành với chủ tử.

Biện pháp này thật hữu ích, tiểu thư trong lòng không phải rất để ý tình cảm của Viên công tử sao?

Nếu để nàng biết, Viên công tử như thế nào muốn lấy lòng nàng, làm cho nàng vui vẻ, tất nhiên, trong lòng nàng (BT) vui sướng, làm gì còn lo lắng mình đi gặp hán đầu? Sợ là, nàng còn muốn hán tìm nàng(TN) mấy lần nữa đấy.

(Yul: cá nhân tự mình suy nghĩ, không phải ngôi thứ 3 vì vậy rất ít dùng tên nv trong đoạn nội thoại. Vì là tự suy nghĩ nên dùng nàng vs nàng rất nhiều ta dành chú thích tên nv” ta cũng rối tác giả viết loạn quá”)

Bạch Thanh cố gắng nhịn xuống sự ghê tởm, nhú mày, giọng nói mang oán trách:

-Ngươi ngược lại đề tâm!

-Tiểu thư cứu nô tỳ ra khỏi hố lửa, nô tỳ thật lòng cảm kích tiểu thư, muốn làm tiểu thư cao hứng mà thôi.

Thiên Nhược trả lời, giọng nói cảm kích. Nhưng trong mắt, đầy nét khinh thường.

Bạch Thanh nhìn thấy, cũng không biểu lộ ra ngoài, chỉ trách mắng:

-Nói lung tung, thái tử ca ca từ khi nào mà trở thành hố lửa?

Thiên Nhược đương nhiên biết Bạch Thanh thích người có tính tình như thế nào,nên giả vờ ủy khuất mím môi nói :

- Là nô tỳ nói sai rồi, thái tử điện hạ đương nhiên không phải hố lửa, là do nô tỳ không muốn làm thấp,không muốn cùng người chia sẻ phu quân mà thôi.

Bạch Thanh vui mừng gật đầu nói:

-Nếu ngươi thật sự nghĩ như vậy mới tốt.

Đừng có nói một đường lại làm một nẻo, đến lúc đó lãnh hậu quả gì ,đến ngươi nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thiên Nhược có chút nghi hoặc, rõ ràng tính tình giống như mọi ngày, vì sao trong lời nói, lại có vẻ không giống? Chẳng lẽ,nàng vẫn còn hoài nghi mình? Nhưng nhìn nàng không giống đang hoài nghi.Hay do mình đa nghi?

Thật ra, Bạch Thanh không có giỏi diễn trò, cho dù lúc này nàng đang diễn lại kiếp trước của chính mình,nàng vẫn không che dấu được chính mình nội tâm, lại suy nghĩ lơ đãng nên lộ ra rất nhiều sơ hở, làm người khác nghi ngờ.

Cũng may Thiên Nhược luôn tự tin hiểu rõ nàng như lòng bàn tay, không hề lo lắng nàng sẽ làm ra chuyện gì, lại còn không nghĩ đến biểu hiện nàng khác thường.

Nếu không, không đợi nàng lợi dụng người khác, người khác đã đem nàng lợi dụng đến sạch sẽ.

Lúc này, hai người đều bận rộn diễn tuồng chủ tớ tình thâm, nên không phát hiện có người vô phòng.

Người này đành cắt lời các nàng, vui mừng mở miệng:

- Muội cuối cùng cũng tỉnh, công công cùng huynh trưởng ngươi đang lo lắng vô cùng, để tẩu phân phó hạ nhân đi báo cho họ. Thiên Nhược, tiểu thư ngươi tỉnh lại, sao ngươi không cho người đi thông báo một tiếng?

Lời này, nghe như trách cứ, nhưng ngữ điệu nhẹ nhàng bình thân không có sức uy hiếp.

Thiên Nhược là người Bạch Thanh cực kì tín nhiệm, đến thái tử cũng đôi rước nàng về cung. Cho nên, Đồ thị không dám nói gì Thiên Nhược, sợ chạm vào vảy ngược của thái tử.

Nay nàng có thể chờ đến lúc Bạch Thanh xuất giá,thu dọn tốt đồ đạc, chuẩn bị chuyển tới đây ở.

Chính viện nên là chỗ ở của đương gia chủ mẫu là nàng mới đúng. Cố tình công công (cha chồng) lại cho tiểu cô, mà ở một lần là mười lăm năm, cho dù chính mình đã già qua, công công cũng không một lần nhắc đến việc để nàng ta chuyển đi. Chính mình nhiều lần nói bóng gió, Bạch Thanh cũng không thèm để ý, càng không có ý định rời đi, thật sự là quá không hiểu chuyện.

Tức giận hơn là, hai nam nhân trong nhà lại hết mực yêu thương nàng, coi nàng như bảo bối, chỉ cần nàng muốn cái gì, đều nghĩ hết biện pháp thỏa mãn, chính mình căn bản không thể lung lay địa vị của nàng trong nhà.

Điều này, khiến Đồ thị cảm thấy rất lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chương 8

Chạm mặt với hung thủ ra tay giết mình, người còn nhớ rõ bộ dáng đối phương ác độc tàn nhẫn lúc đó, cổ tình hôm nay nàng lại cười cười nói nói đối với người lại quan tâm đủ điều, là người bị giết, người sẽ có biểu tình gì?

Đối với Bạch Thanh sau khi sống lại mà gặp phải vấn đề này, thật sự là một câu hỏi lớn rất khó trả lời.

Nếu vẫn là ở kiếp trước, nàng còn chưa chứng kiến Đồ thị hung ác đầy hận ý, lúc nàng bị thương ủy khuất, chỉ có thể nằm trên giường dưỡng, nếu tẩu tử đến thăm lại còn nói những lời quan tâm kia, nàng tất nhiên sẽ thấy thật ủy khuất, nhào vào lòng nàng khóc lóc kể lể, hơn nữa còn lải nhải trên người đau đớn thống khổ thế nào, sau đó sẽ cầu xin sự quan tâm an ủi.

Hiện tại, người đứng trước mặt nàng, trước sau như một quen thuộc dung nhan xinh đẹp, lại trước sau như một dịu dàng ôn nhu.

Nhưng nàng lại không dám thân cận, người nhìn như vậy, mà lại là hung thủ giết chết nàng kiếp trước.

Nàng vĩnh viễn đều quên không được, lúc đó nàng ta không còn ôn nhu dịu dàng, mà lộ ra bản chất độc ác, tàn nhẫn tuyệt tình, lại quên không được nàng luôn miệng tràn ngập oán hận chửi rủa nàng, càng quên không được, đôi tay kia bóp cổ nàng, đoạt đi nàng hơi thở, móng tay còn đâm thật sâu vào da thịt nàng, máu chảy đỏ sẫm móng tay nàng ta.

Lúc nàng từ trong sách biết được, nguyên do nàng ta hận mình. Các độc giả cũng vô cùng đồng tình với nàng ta, còn nói, nàng là tự làm tự chịu, xứng đáng bị như thế. Nàng hoàn toàn không sao hiểu được, sao nàng lại là đáng tội.

Nàng ta gả vào Bạch gia, trong đó cũng có một phần công lao của mình. Thậm chí, có thể nói chính nàng một tay thúc đẩy thì sao chứ?

Nếu như nàng ta thật sự ái mộ biểu huynh, muốn gả cũng chính là biểu huynh, mà không phải là mình huynh trưởng, nàng hoàn toàn có thể thoải mái nói với chính mình.

Hai nàng từ nhỏ đã là bạn khuê phòng, lại thân thiết thật nhiều năm, có lời nào mà không thể nói.

Chính bản thân nàng, trước giờ suy nghĩ gì đều nói hết với nàng ta, cũng chưa bao giờ nghĩ rằng, những lời nàng nói với mình đều là che che dấu dấu.

Nàng nhớ rõ, chính mình không hề có ý tưởng, muốn nàng làm tẩu tử để nàng gả vào Bạch gia. Mà là nàng ta không chỉ một lần làm ra vẻ mặt bất đắc dĩ cũng không cam lòng khi nói với mình, phụ thân của nàng, muốn gả nàng cho đứa con tú tài của người cô đang thủ tiết nương tựa nhà nàng, mẫu thân nàng rất tức giận.

Nhìn nàng về mặt, nghe nàng giọng nói liền biết nàng cùng mẫu thân nàng là chán ghét vị biểu huynh nghèo xơ xác kia.

Cũng chính vì nghĩ như thế, nàng lại nhớ tới vị mẫu thân nàng ta, xưa nay mềm mại ôn nhu mọi chuyện trong nhà đều nghe lời trượng phu, sợ nàng uất ức bị ép phải xuất giá, nên mới muốn giúp nàng ta thoát khỏi hổ lưà.

Nghĩ tới nghĩ lui, muốn cứu nàng, cách tốt nhất là tìm cho nàng một nam nhân thật tốt để thành thân.

Sau đó, nghe từ trong miệng nàng ta đôi lúc vô tình hoặc cố ý tán thưởng Bạch gia “Ngọc Lang” huynh trưởng nàng.

Một cái là thân sinh huynh trưởng, một cái là tỷ muội khuê phòng. Hai người nếu thành thân, không phải rất hòa hợp sao? Vì vậy, nàng mới bắt đầu có ý tưởng để nàng gả vào Bạch gia.

Hơn nữa, nàng còn cầu hoàng đế bá phụ tứ hôn. Trước khi cầu xin thánh chỉ, nàng cũng tự mình hỏi thăm, hỏi nàng cảm thấy huynh trưởng mình như thế nào, có phải là đối tượng tốt để thành thân?

Nàng còn chính miệng thừa nhận, lại còn xấu hổ đỏ mặt, sau đó còn thẹn thùng trách nàng đừng nói hươu nói vượn.

Nhìn nàng bộ dáng, rõ ràng là ái mộ nàng huynh trưởng.

Nàng cũng hỏi chính mình huynh trưởng, có nguyện ý cưới nàng ta hay không, huynh trưởng hiểu ý cũng bày tỏ, nếu là nàng nguyện ý gả, hẳn liền cưới.

Cho nên, kiếp trước nàng ta ra tay bóp chết mình, còn oán hận chửi rủa một phen. Trước lúc đó, nàng vẫn nghĩ, nàng ta cùng huynh trưởng là lưỡng tình tương duyệt, còn tự cho mình là bà mối tác thành một đôi thâm tình mật ý.

Nào biết được, Đồ thị lại cho rằng, chính nàng phá hư tình cảm nồng nàn của nàng và vị biểu huynh kia, chia rẽ một đôi uyên ương thâm tình, sau đó tạo cho nàng và huynh trưởng mười năm hôn nhân bình thân vô vị.

Cho nên, lúc nàng mất đi sự che chở của hoàng thượng, liền ra tay bóp chết nàng cho hả giận, sau đó nhanh chóng cùng cách với huynh trưởng vừa bị cách chức, ngay cả nữ nhi cũng không cần, cấp bách gả cho vị biểu huynh đã chết thê tử làm kế thê.

Nếu nói rằng, mình bị nàng bóp chết là trừng phạt đúng tội.

Như vậy, ca ca cùng chất nữ có tội gì? Bị nàng vứt bỏ, là bọn họ đáng tội sao?

Bạch Thanh cảm thấy cho dù nàng có thể tha thứ Đồ thị giết chết mình. Tuyệt đối không tha thứ cho hành vi bỏ chồng vứt con của nàng.

Này mười năm cùng nàng làm bạn khuê phòng, cũng là mười năm “hợp ý nhất” nữ nhân, nàng giờ phút này, ngay cả bình tĩnh đối mặt, cùng nàng diễn trò, nàng đều làm không nổi.

Nàng không phải là cùng biểu huynh tình nồng ý mật, lại còn lén lút gặp gỡ hay sao? Nàng không phải đã gả vào Bạch gia mười năm vẫn không quên được tình lang hay sao?

Mặc dù lúc nàng gặp gỡ tình lang cũng không làm việc gì có lỗi với huynh trưởng, nhưng đó cũng là, đối với huynh trưởng phản bội.

Một nữ nhân như vậy, tuyệt đối không xứng với người tốt như ca ca nàng, không xứng với “Ngọc Lang” Bạch phủ.

Đúng! Nàng ta thật không xứng, nay nàng đã “trở về”, tuyệt đối không để người như nàng trong lòng cát bụi kẻ khác, còn chiếm vị chí chính thê của huynh trưởng, lại còn lợi dụng chính mình vì nàng đuổi hết những tỷ nữ có chút nhan sắc bên cạnh ca ca.

Một nữ nhân bất trình như vậy, tuyệt đối không thể để nàng lưu lại Bạch gia, càng không thể lưu lại bên cạnh ca ca.

Đem nàng đuổi đi, nhất định phải đem nàng đuổi khỏi Bạch phủ.

Bạch Thanh cắn răng, trong lòng hạ quyết định.

#####

Bạch Thanh vừa thấy Đồ thị liền thất thần, sau đó còn ngẩn người. Đồ thị cùng Thiên Nhược lại không chú ý tới.

Chỉ vì, Thiên Nhược nghe được trong lời Đồ thị có ẩn ý. Mặc dù, biết mình trong Bạch phủ rất được Bạch Thanh che chở tin tưởng, cũng không dám có chút sợ ý, đối với đương gia chủ mẫu là Đồ thị nàng cực kỳ cung kính.

Vì vậy vội vàng đứng dậy, lúc này nàng lại đưa lưng về phía Bạch Thanh vừa vặn che đi Bạch Thanh khuôn mặt, nên Đồ thị không nhìn thấy được biểu tình trên mặt nàng.

Thiên Nhược cúi đầu nhận sai nói:

-Thiếu phu nhân thứ tội, thấy tiểu thư tình lại, nô tỳ quá mức kích động, nên tạm thời quên mất phải bẩm báo cho Thiếu phu nhân.

Nửa năm ở Bạch phủ, Thiên Nhược cũng nhìn ra, vị thiếu phu nhân này trong lòng không giống với biểu hiện bên ngoài, ngoài mặt yêu thương quan tâm chăm sóc khắp nơi bảo hộ tiểu thư, nhưng trong lòng lại đánh không ít chủ ý này nọ đâu.

Chính là tiểu thư ngọc, hoàn toàn không nhìn ra, còn nghĩ rằng vị này thật lòng vì nàng suy nghĩ.

Nếu không, trong lúc lão gia cùng thiếu gia ngày đêm suy nghĩ biện pháp cố gắng khuyên nàng tránh xa Viên công tử cùng đẩy lui hôn sự.

Thì Đồ thị lại không ít lần ra tay tương trợ, còn xóa sạch dấu vết không để lão gia cùng thiếu gia phát hiện. Nàng ta còn mờ mờ mịt mịt như vô tình nhắc đến Viên công tử tốt đẹp như thế nào trước mặt tiểu thư, nàng còn ước gì tiểu thư mau mau gả ra bên ngoài đấy!

Thấy Thiên Nhược có thái độ cung kính, Đồ thị rất hài lòng, cũng không có ý làm khó nàng, chỉ giả vờ oán trách, trêu ghẹo nói:

- người là người quan trọng trong lòng muội muội ta nào dám trách phạt người. Nếu không chút nữa muội muội lại oán trách ta. Người vất vả một chút, thay ta ra bên ngoài, kêu người bẩm báo cho lão gia cùng thiếu gia muội muội đã tình lại, để bọn họ đỡ lo lắng, ta ở lại đây, cùng muội muội hàn huyên một lát.

-Dạ!!

Thiên Nhược cúi đầu trả lời, sau đó liền lui ra ngoài, kêu người đi tiền viện thông báo. Sau đó xoay người đi về hướng tây sương phòng chỗ ở của hạ nhân.

Lúc này trong khuê phòng Bạch Thanh vẫn còn thất thần nằm trên giường. Đồ thị đi đến bên giường, cúi đầu nhìn nàng, vẻ mặt đau lòng nức nở nói:

-Muội muội trên người đã đỡ chút nào chưa?

Đồ thị nước mắt rung rung, chỉ nói một câu, ngồi xuống bên người nàng, nhẹ nhàng nắm tay Bạch Thanh, nghẹn ngào không nói gì nữa.

Bạch Thanh phục hồi tinh thần, mắt lạnh nhìn nàng khóc lóc, im lặng không nói gì.

Đồ thị khóc lóc thật lâu, cũng không nghe Bạch Thanh lên tiếng, trong lòng cực kỳ kinh ngạc, ngược mắt nhìn.

Lại thấy Bạch Thanh trong mắt hoàn toàn xa lạ, lạnh lùng nhìn mình. Trong lòng hoảng hốt, lấy khăn lau nước mắt, vội vàng hỏi:

- Muội muội làm sao vậy? Hay có chỗ nào không thoải mái, làm sao lại nhìn tẩu tử như vậy?

Đối mặt với nàng, Bạch Thanh không thể nói một câu dễ nghe nào, lạnh lùng đối đãi, giọng nói sắc bén hỏi:

-Nghe nói hôm qua tẩu đi Hoài Xa phùng?

Đồ thị nghe vậy, trong lòng lo sợ, ánh mắt giao động, thử hỏi:

-Muội muội nghe từ nơi nào?

Bạch Thanh trước mặt Đồ thị tùy ý đã quen, cũng không quan tâm nàng nghĩ gì trong lòng, nhướn mày có chút không vui nói:

- Ngươi không cần quan tâm, ta từ nơi nào nghe nói, chỉ cần nói cho ta biết, phải hay không là được.

Đồ thị cười khan vài tiếng, thầm nghĩ chỉ sợ chính mình trong lúc vô tình lộ ra hành trình. Nhưng trong lòng lại nghĩ như Thiên Nhục, biết Bạch Thanh không tận mắt nhìn thấy, chỉ là nghe nói mà thôi.

Bạch Thanh thường ngày đối với nàng rất tin tưởng, nàng thuận miệng nói này nọ, vòng vo chuyển đi đề tài, Bạch Thanh tất nhiên sẽ không quan tâm nữa.

Nghĩ đến đây, trong mắt đầy nét khinh thường, rất nhanh dấu đi, cười nói:

-Mấy ngày gần đây, ta bận rộn chuyện của muội, ngày ngày không hề nhàn rỗi sao có thời gian mà đi Hoài Xa phùng. Thật ra, ta thường đi, mua chút vải tơ lụa, cùng đồ trang sức cho muội muội thêm đồ cưới. Muội muội đừng nghe hạ nhân nói bậy mà hiểu lầm tẩu tử không tận tâm vì ngươi chuẩn bị hôn sự.

-A!!

Bạch Thanh kéo dài giọng, không để ý nàng ta nhắc đến hôn sự, chỉ hỏi tiếp:

-Ngươi xác định, hôm qua ngươi thật sự không có đi Hoài Xa phùng?

-Hôm qua đi đâu. Ta tất nhiên nhớ rõ ràng.

Đồ thị trả lời chắc chắn, nhưng trong lòng có chút sợ hãi.

Dù sao nàng trong lòng có quý, thỉnh linh bị người vạch trần, dù ngoài mặt tỏ ra trấn định, trong lòng cũng có chút sợ hãi, lo lắng chuyện một khi bị bại lộ, sẽ mang tiếng xấu.

Cũng may, người hỏi nàng là Bạch Thanh, rất dễ dàng lừa gạt. Nếu không nàng thật sự không biết nên làm cái gì mới tốt.

Nàng đã trả lời chắc chắn như thế, mà Bạch Thanh vẫn không tin tưởng, cười lạnh nói:

- Tẩu tử đã làm những gì.Chỉ sợ thật sự ngay cả chính tẩu cũng không nhớ rõ ràng lắm đi!

Nàng như vậy truy vấn, giọng điệu không như thường ngày thân cận, giọng nói sắc bén, mang theo ẩn ý, như thật sự biết chuyện gì.

Đồ thị lòng cực kì lo lắng, bỗng giận tái mặt,tức giận nói:

- Muội muội hôm nay làm sao vậy? Bình thường cũng không quan tâm ta đi đâu, như thế nào hôm nay cứ truy hỏi, nói rồi ngươi vẫn không tin. Chẳng lẽ, muội lo lắng ta đi ra ngoài làm chuyện gì không thể gặp người?

-Ngươi không phải làm chuyện gì không thể gặp người...

Lời này mới nói một nửa đã bị một tiếng lo lắng cắt đứt.

-Muội muội!

Thanh âm chưa dứt, liền thấy một nam tử bước nhanh vào trong phòng. Trên đầu cột ngọc quan, khuôn mặt như ngọc, đôi mắt sâu như đầm, này tuần mã nam tử như từ tranh bước ra.

Khuôn mặt hần đỏ ửng vì chạy quá nhanh, trên trán cũng lấm tấm vài giọt mồ hôi. Trong mắt hoàn toàn không có người khác,chạy thẳng đến bên giường nhìn Bạch Thanh trong mắt đầy lo lắng cùng đau lòng.

Người này, vừa nghe được tin Bạch Thanh tỉnh lại, liền vội vàng chạy tới thăm. Là Bạch gia “Ngọc lang” Bạch Triệt.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 9

- Ca ca, ca ca!!

Bạch Thanh nức nở gọi, không để ý cánh tay cùng đau đớn trên người, ngồi bật dậy hướng về phía hấn .

Nước mắt cũng theo này tiếng gọi mà rơi xuống, ánh mắt mông lung, nhìn chăm chăm hấn, thật lâu sau, cũng không ngừng được lệ.

Đây là giọng nói, là ngọc nhan rất thân quen với nàng, rõ ràng cách xa chỉ có mấy ngày, khi gặp lại đã là hai kiếp người.

Lâu đến nỗi, nàng đã nghĩ đến suốt cuộc đời cũng không thể gặp lại.

Nhưng thật may mắn, nàng còn có thể trở về, nàng vẫn còn có cơ hội, nhìn thấy người đau nàng, sủng nàng cả đời, cuối cùng bị nàng hại mất chức quan, tộc trừ tịch (Yul: nghĩa là xóa tên khỏi gia tộc, đuổi đi.), thế tử tái giá, chỉ có thể đem theo nhi tử rời đi tha hương.

[Gia tộc Bạch thị liền đem một nhà Bạch Tề Viễn rút khỏi tông tộc. Bạch Triệt vô lực phản kháng, đành phải niệm tổ phụ, tổ mẫu và mẫu thân hài cốt thiêu thành tro bụi. Tính cả phụ thân cùng muội muội Bạch Thanh tro cốt trộn vào nhau đem theo bên người cùng nhi nữ rời đi, không rõ tung tích. Từ nay kinh thành dân chúng không còn ai nhắc đến “ ngọc lang” Bạch Triệt.]

Đây là hấn kết cục, cũng là Bạch gia kết cục.

Mọi chuyện thành ra như thế, đều là tại nàng tạo nghiệt. Dù là nàng chết, vẫn không thể nhắm mắt, trong lòng vĩnh viễn mang áy náy.

“Ngọc lang” Bạch Triệt là Bạch gia kiêu ngạo, cũng là của nàng kiêu ngạo.

Hấn dung mạo xuất chúng, dáng vẻ đường đường chính chính, giờ tay nhất chân đều mang theo một cỗ sức quyến rũ.

Hấn vẫn có thể an dân, vô có thể định nước. Lúc tám tuổi được chọn làm thư đồng của thái tử, năm mười hai tuổi đỗ trạng nguyên gây chấn động khắp kinh thành. Năm mười lăm tuổi, đánh cược thua thái tử, bắt buộc đi tham gia võ cử, một thanh trường kiếm, đánh khắp trường thi không có địch thủ, trở thành tân khoa võ trạng nguyên.

Trong thời gian ngắn, danh tiếng vang xa, ai mà không biết “Ngọc lang” của Bạch phủ. Khắp kinh thành, đúng là tìm không được vài người có thể so với hấn.

Chính là như vậy, một cái tuần nhan như ngọc, nho nhã ôn hòa, khiến cho rất nhiều nữ tử ái mộ, ngay cả công chúa , quận chúa cũng muốn được hấn để ý. Bình thường đi ngoài đường phố, ngẫu nhiên một ánh mắt cũng khiến bao nữ tử không kiềm chế được mà mơ mộng.

Đồ thị được nàng giúp đỡ, thuận lợi gả vào Bạch gia, trở thành “Ngọc lang” thế tử ,làm biết bao nhiêu người hâm mộ ghen tỵ .

Ai có thể ngờ được, nàng không những khinh thường”Ngọc lang” cũng không chịu quý trọng hấn. Lại còn mang lòng oán trách , tràn ngập hận ý.

Cuối cùng, còn nhẫn tâm ngoan tuyệt bỏ rơi hấn.

Quả thật, đáng hận đến cực điểm.

#####

Nhìn muội muội thường ngày hoạt bát vui vẻ, suốt ngày chạy tới chạy lui, không ngồi yên một chỗ. Lúc này lại nhu nhược khóc lóc thương tâm, Bạch Triệt trong lòng đau thành một đoàn, liếc ánh mắt nhìn thế tử, ý bảo nàng lui xuống, còn mình thì tiến tới, nhẹ nhàng vì nàng lau lệ, giọng nói ôn nhu dịu dàng hỏi:

- Muội muội làm sao vậy? Hay là cánh tay đau đớn khó chịu? Ngươi chịu khó chịu đựng một chút , ca ca cho người mời thái y đến, cấp cho ngươi được giảm đau, có được không?

Nói xong, liền xoay người muốn rời đi.

Bạch Thanh vội vàng đưa tay kéo hấn lại, hành động này khiến vết thương trên tay đau nhói, làm nàng hô đau một tiếng.

Bạch Triệt bị nàng giữ chặt, nào dám đi nữa, đành ngồi xuống bên cạnh, vừa dịu dàng vừa khuyên, hi vọng Bạch Thanh nghe lời mà an an ổn ổn dưỡng thương, đừng tự làm chính mình bị thương nữa.

Bạch Thanh trong lòng tràn đầy hối hận, sau khi thấy huynh trưởng, lại càng cảm thấy ủy khuất, cộng thêm đau đớn trên người nên cứ khóc mãi không

ngừng.

Bạch Triệt ôm nàng vào trong lòng, có chút dở khóc dở cười, như đổ dành tiểu hài đồng ba tuổi, vỗ nhẹ lưng nàng, nhỏ giọng ngâm khúc ca dao nàng thích, dụ dỗ nàng ngủ.

Đồ thị đứng một bên, này giờ bị coi như người vô hình. Nhìn về phía huynh muội Bạch Triệt, mặc dù đã cực lực che giấu, vẫn không có cách nào che giấu được phần nộ cùng ghen tỵ

Nàng nắm chặt tay, móng tay dài đâm mạnh vào da thịt đến chảy máu, mà nàng như không hề cảm thấy đau đớn.

Dù máu đã thấm một ít vào khăn tay, nàng vẫn chưa từng phát giác.

[chính là như vậy, chính là như vậy!]

Đồ thị trong lòng nghiêng răng nghiêng lợi, nàng quả thực rất hận, rất muốn rất muốn đem Bạch Thanh kéo ra xa, ra khỏi ôm ấp của trượng phu, đẩy nàng tránh xa hắn.

Nhưng nàng không làm được, điều duy nhất nàng có thể làm, chính là chịu đựng, chịu đựng...

Lần nào cũng như vậy, chỉ cần có Bạch Thanh, dù ở bất cứ đâu, trong mắt Bạch Triệt sẽ hoàn toàn không có người khác.

Nàng là thê tử cũng là nữ nhân duy nhất của hắn, nhưng đối với hắn, nàng lại không bằng Bạch Thanh.

Nàng chỉ có thể đứng phía xa nhìn phu quân của nàng, nhìn người nàng cả đời dựa vào, đem tất cả sự quan tâm chú ý đặt trên người nữ nhân khác.

Cho dù đó là muội muội ruột thịt, nàng vẫn không chịu được.

Nàng ở Bạch gia, khác gì trò cười.

Cười nàng, chỉ vì nàng là bạn khuê phòng của Bạch Thanh.

Nàng ngoài mặt là thiếu phu nhân, đương gia chủ mẫu, coi quản việc trong phủ.

Nhưng thật ra, hắn cưới nàng vì muốn cho muội muội hắn một người nữ mẫu, quan tâm chăm sóc muội muội hắn.

Sau khi thành thân, hắn chỉ yêu cầu nàng duy nhất một điều. Đó là, bất cứ chỗ nào, khi nào, mặc kệ là loại tình huống gì, đều muốn nàng toàn tâm toàn ý chiều cố thật tốt muội muội của hắn.

Thật là châm chọc!

#####

Những điều nàng nghĩ, thật ra cũng là ý nghĩ của phụ tử Bạch gia, bọn họ đồng ý để nàng vào cửa, đúng là vì quan hệ của nàng và Bạch Thanh.

Bạch gia không có chủ mẫu, Bạch Thanh không có mẫu thân, bọn họ thương tiếc nàng, chỉ cần là nguyện vọng của nàng, bọn họ sẽ tận lực thỏa mãn.

Nàng bằng hữu tốt nhất là Đồ thị Đồ Giải Ngữ, nàng hi vọng Đồ thị gả vào Bạch phủ, Phụ tử Bạch Triệt dù không muốn cũng không nhẫn tâm cự tuyệt nàng.

Bạch Thanh xưa nay tính tình ương bướng kiêu ngạo, đắc tội rất nhiều người, các tiểu thư danh môn khuê các đều chường mắt nàng, không muốn cùng nàng lui tới.

Khắp kinh thành, tìm lời mất (Yul: ta chém) cũng tìm không được vài người không thù nàng, có thể sống hòa thuận với nàng.

Bất quá, nàng cũng có một chỗ tốt, chính là đối với người nàng vừa ý đều là thật tâm đối đãi, mà nàng lại vừa ý Đồ thị muốn nàng ta làm tẩu tử, nếu là người nàng vừa lòng thì sẽ không có chuyện bất hòa, sẽ hòa thuận mà sống chung.

Hơn nữa, trời thì mưa gió thất thường, người thì sớm chiều họa phúc, nếu một ngày nào đó hai phụ tử bọn họ xảy ra chuyện, ít nhất còn có người chiều cố nàng, che chở nàng.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người, bất luận là vì muốn cứu Đồ thị khỏi bị “phụ thân ép buộc” hay vì muốn cưới bạn khuê phòng thân thiết của muội muội làm thê tử, cũng chỉ là muốn có thêm nhiều người, chiều cố giúp đỡ muội muội gốc của chính mình.

Bạch Triệt lại chưa từng nghĩ đến, tâm tư của Đồ thị, từ lúc nàng ta gả vào Bạch phủ, thấy rõ ràng Bạch gia làm việc gì tất cả cũng vì ý nguyện của Bạch Thanh, thì nàng ta đã thay đổi.

Nàng không còn hâm mộ Bạch Thanh có được sự sủng ái của phụ thân và huynh trưởng, nàng cũng không còn đau lòng Bạch Thanh tuổi còn nhỏ đã mất mẫu thân.

Trong lòng nàng chỉ nghĩ,mọi chuyện này nọ Bạch Thanh có được đều là của nàng, nàng là bị Bạch Thanh cướp đoạt.

Một năm này, lòng nàng luôn tràn ngập ghen tỵ cùng căm phẫn, đã sớm đem tình cảm bao nhiêu năm thân thiết với Bạch Thanh vứt bỏ sạch sẽ.

Như lúc này, nhìn Bạch Thanh mảnh mai vô lực nhắm mắt nằm ngủ trong lòng phu quân nàng, lại nhìn phu quân nàng cẩn thận nâng tay vì nàng(BT) lau lệ, trên mặt đầy nét đau sùng yêu thương, nàng(ĐT) cắn chặt răng, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng (BT)cho hả giận.

Ánh mắt tràn đầy căm phẫn hận ý ,nhìn chằm chằm vào Bạch Thanh.

Bạch Thanh đang mơ màng ngủ, chợt cảm giác có một cổ hàn ý lạnh thấu xương hướng về phía mình, nàng từ trong lòng Bạch Triệt ngán đầu,mở mắt,nhìn hướng Đồ thị đang đứng.

Đồ thị căm phẫn nhìn Bạch Thanh, thấy nàng mở mắt, liền thu hồi hận ý, khẽ mỉm cười, đầu lòng nói với Bạch Triệt:

-Phu quân hãy để cho muội muội nằm nghỉ trên giường đi! Xe ngựa xảy ra chuyện, muội muội trên người bị thương tổn không ít, ngơoi như vậy ôm nàng, nàng sẽ không thoải mái.

Xem kia, muội ấy mới vừa ngủ liền bị đau mà tỉnh, thật đáng thương!

Nàng nói lời nào cũng là vì mình suy nghĩ, thật đúng là một người tẩu tẩu tốt, còn người mới vừa rồi chừng mắt Bạch Thanh, hoàn toàn không phải là nàng.

Đôi sắc mặt thật nhanh, Bạch Thanh nhìn thấy thế là đủ rồi.

Hắn cúi đầu, nhìn thấy Bạch Thanh ánh mắt mơ mơ màng màng, lại nghĩ là mình làm đau nàng, nên nàng mới tỉnh ngủ.

Trong lòng cảm thấy áy náy, hắn cẩn thận để Bạch Thanh nằm lại bên giường, xoa nhẹ đầu nàng, giọng tự trách nói:

-Là ca ca không tốt! Không cẩn thận làm đau muội muội đi! Ngoan ngoãn, nhắm mắt lại, nghỉ ngơi một lát, ca ca ở trong đây nhìn muội.

-Không cần!

Bạch Thanh liền nói. Mặc dù biết huynh trưởng sợ làm mình bị đau đòn, nên mới để mình xuống, nhưng không như lời Đồ thị vừa nói, nàng liền cảm thấy bất mãn nói:

-Muội đã ngủ nhiều như vậy, ca ca còn muốn muội ngủ đến chết sao?

- Nói bậy, nói bậy!

Bạch Triệt vội vàng đưa tay che miệng nàng lại, cho đến khi nàng tỏ vẻ không nói bậy nữa mới buông tay, giọng oán trách:

- Chết cái gì, không được nói bậy nói bạ, mau ngủ đi

- Ca ca ngơoi khi nào lại dồng dãi như vậy?

Chẳng lẽ học theo Đồ thị? Bạch Thanh ngược mắt, liếc nhìn về phía Đồ thị đang diễn vai hiền thê sau lưng Bạch Triệt.

Đồ thị đang dịu dàng cười, nhìn thấy Bạch Thanh trừng mắt liếc mình, nàng chút nữa đã không ức chế được mà nổi giận.

Chớp mắt một cái, nàng liền bình tĩnh, nhìn Bạch Thanh nở nụ cười.

Sau đó, nhẹ nhàng nâng tay, cầm khăn tay nhẹ nhàng lau trên vai Bạch Triệt, như lau cái gì đó dơ bẩn.

Bạch Thanh tức giận trợn mắt. Chỗ đó, rõ ràng là chỗ nàng mới vừa rồi dựa vào.

-Muội muội làm sao vậy?

Bạch Triệt con mắt khẽ nheo lại, khóe môi hơi cong lộ ra một chút vui mừng, nhợt nhạt cười.Liên phát hiện Bạch Thanh tức giận, nét mặt liền khăn trương lo lắng.

- Muội không sao!

Bạch Thanh có chút tức giận, liếc mắt nhìn Bạch Triệt ,trong mắt hàm chứa ý tứ “Chỉ tiếc rèn sắt không thành thép” . Nhưng trong đó lại càng nhiều áy náy cùng bất an.

Ca ca kiếp trước đối với Đồ thị rất tốt, bất luận là nàng năm lần bảy lượt đuổi đi thị nữ trong Hạm Dạm viện, hay là đã sáu năm vẫn chưa sinh con. hắn đều chưa bao giờ nói gì nàng hay oán trách nàng.

Lúc trước, nàng còn khuyên huynh trưởng đối thật tốt với nàng ta, khuyên hấn hãy hiểu cho nàng, thương tiếc nàng.

Nhưng hôm nay, lại thấy hấn nghe lời nàng, lúc nào cũng coi nàng quan trọng nhất.

Lúc trước, nàng tự nhiên quyết định hôn sự của huynh trưởng, cũng chưa để hai người ra quyết định, nàng liền gom họ thành một đôi, cuối cùng mới tạo ra kết cục như vậy.

Hôm nay, nàng lại chưa hỏi ý huynh trưởng, đã muốn tách bọn họ, có phải hay không có điểm rất quá đáng?

Nên làm cái gì trước? Nàng có phải hay không nên hỏi hấn. Hỏi hấn rốt cuộc nghĩ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Chương 10

Nghĩ là làm, tính tình Bạch Thanh xưa nay đều là như vậy. Cho dù nàng chết đi sống lại, vẫn không thay đổi được.

Chỉ là, nàng còn chưa kịp hỏi ý huynh trưởng, bên ngoài có một người tiến vào, hấp dẫn hết mọi chú ý của nàng.

Vừa thấy người này, Bạch Thanh nhin không được lại rơi lệ lần nữa.

Nâng người lên, mở rộng hai tay bộ dáng như cầu” ôm ta một cái” giọng nói run rẩy:

- Phụ thân!!!

Này một tiếng gọi, quả thật rất bất ngờ, trầm bổng..

Trần Đồ thị giật giật một cái, khóe môi run rẩy.

Lớn như vậy, còn có thể bám phụ thân như vậy sao? Vừa thấy mặt, muốn ôm liền ôm như vậy sao? Không biết kiêng kị sao?

Nam nữ bảy tuổi đã không được ngồi cùng bàn, Bạch gia làm việc, thật quá khác người.

Khi Đồ thị tức giận bất bình so sánh, Bạch Tề Viễn nghe thấy nữ nhi nũng nịu gọi, vẻ mặt không khỏi nhu hòa một chút, nhưng rất nhanh lại trầm xuống, chậm rãi đi vào, giọng lạnh nhạt:

-Như thế nào? Trên người còn đau phải không?

Giọng nói lạnh lùng, nhưng cũng không che giấu được quan tâm trong lời nói.

- Đau!!!

Mười mấy năm nay, Bạch Thanh sớm quen với việc phụ thân, che giấu tình cảm yêu thương quan tâm mình, dưới bộ dáng uy nghiêm, sắc mặt lạnh lùng.

Nên nàng một chút cũng không để ý phụ thân mặt lạnh uy nghiêm, lại ngựa quen đường cũ, vẫn luôn làm nũng.

Nói xong, lại như không quan tâm, nghiêng người liền nhào về phía hấn đang đứng cách giường nàng hai bước, một chút cũng không lo lắng mình sẽ bị ngã xuống đất, động vào vết thương trên tay bị gãy kia.

Phụ thân mới không để cho nàng bị té ngã đâu.

Đúng như vậy, Bạch Tề Viễn thấy nữ nhi sắp té ngã, chân liền bước nhanh đến, vững vàng ôm nàng vào trong ngực, giọng vừa lo sợ lại vừa trách mắng:

- Đã bị thương thành như vậy, còn không chịu an phận một chút, nếu bị ngã xuống giường, đau còn không phải là bản thân ngươi.

Lại trừng mắt, liếc nhìn nữ tử đang đứng coi kịch vui, thẹn quá hóa giận quát:

- Ngươi còn cười, cũng không ngó chừng muội muội ngươi một chút, nàng ngã xuống mà bị gì, coi ta như thế nào mà tìm ngươi tính sổ.

Này rõ ràng là thiên vị, giận chó đánh mèo. Đồ thị tức giận đến nghiến răng, lại không dám mở miệng phản bác.

Người ta là huynh muội phụ tử, một người nguyện đánh, một người nguyện đau (Yul: ta rất muốn nói kể hát người múa... mà sợ k đúng ý nghĩa câu....ta khô lắm r).

Lúc đầu, nàng còn thay phu quân cãi lại, nàng hảo ý lại không chiếm được gì tốt, còn làm trượng phu chán ghét, quả thực làm khó nàng.

Nay nàng đã biết, mặc bọn họ nói cái gì, nàng cũng không mở miệng, một lòng đứng xem.

Không ngoài suy đoán của nàng, Bạch Triệt sớm đã quen việc phụ thân thiên vị, hay giận chó đánh mèo.

Nghe vậy, liền xua tay, liên tục nhận sai, giọng nói giả bộ ghen tỵ:

- Đúng, đúng, đúng, là lỗi của nhi tử, đã không chăm sóc tốt cho muội muội. Haiz!...Ai kêu muội muội trong lòng phụ thân còn quan trọng hơn ta đâu.

Bạch Thanh nằm trong lòng phụ thân, cảm thụ hơi ấm trên người hắn, đầu cọ cọ vào hõm vai lau khô nước mắt.

Sau đó, nheo mắt mỉm cười, nhìn ca ca diễn trò, trong lòng cảm thấy thật hạnh phúc.

Đây là phụ thân, huynh trưởng của nàng. Sủng nàng yêu thương nàng, coi nàng như bảo bối nâng niu trong tay mà nuông chiều nàng cả đời.

Kiếp trước, phụ thân qua đời vì đau đớn buồn bực do cái chết của nàng.

Huynh trưởng bởi vì nàng mà phải bỏ xứ đi tha hương.

Nhưng mà, bọn họ chưa từng nói một câu trách cứ hay có ý oán trách gì nàng, cho dù, họ biết nàng không tốt, làm rất nhiều việc xấu.

Trừ bọn họ ra, trên đời này không thể tìm được người nào, có thể yêu thương nàng, sủng ái nàng, bao dung nàng bằng họ.

Chỉ là, kiếp trước nàng không nhận ra, cũng không quý trọng họ.

Vì Viên Mậu Lâm, nàng lần lượt phản kháng bọn họ an bài, còn nói ra những lời làm bọn họ đau lòng, lại làm những việc tổn thương bọn họ.

Ngẫm đến đây, Bạch Thanh lại nhin không được, nước mắt rung rung, giọng tràn đầy áy náy, tuyệt vọng:

- Phụ thân, thực xin lỗi!!! Ca ca thực xin lỗi!!

Bạch Tề Viễn không hiểu như thế nào mà nữ nhi đột nhiên lại mở miệng xin lỗi, ngay cả uy nghiêm trên mặt cũng không kịp duy trì, dịu giọng, trấn an hỏi:

-Làm sao vậy? Đây là sao?

Bạch Thanh lắc đầu, khóc thút thít, không chịu trả lời.

Nàng làm sao dám nói ra chân tướng, chuyện khó có người tin. Chỉ sợ phụ thân luôn sủng ái yêu thương nàng cũng không tin được lời nàng.

Chết đi sống lại! Loại chuyện như vậy, nếu không phải do nàng đích thân trải nghiệm, chỉ sợ cả nàng cũng chỉ xem như nghe một câu chuyện xưa. Càng không phải nói đến việc bọn họ chỉ là nhân vật được người ta sáng tác thành quyền sách.

Ông trời, thật là trêu người.

#####

Phụ tử Bạch Triệt trong lòng cực kì lo lắng, trước giờ tính tình Bạch Thanh vui vẻ hoạt bát, rất ít thấy nàng nước mắt ràn rụa.

Đối mặt với Bạch Thanh nhu nhược khóc lóc như vậy, bọn họ thật sự là luống cuống tay chân không biết làm sao.

Lúc này, Đồ thị liền đoán trước khi nàng đến Thiên Nhục chắc chắn đã nói cho Bạch Thanh hôn sự nàng bị chậm trễ.

Nàng(BT) đại khái là muốn lợi dụng việc bị thương mà khóc lóc nhu nhược cầu phụ thân, huynh trưởng thương tiếc nàng, mà chấp nhận yêu cầu của nàng mà thôi.

Dù sao đối với chuyện Bạch Thanh sớm già đi, nàng mừng còn không kịp, giúp nàng ta một chút cũng tốt, không đợi ai lên tiếng hỏi nàng liền mở miệng thăm dò:

-Phụ thân, tướng công có phải muội muội biết hôn sự bị chậm trễ, nên mới như vậy thương tâm khổ sở?

Này một câu nhắc nhở, phụ tử Bạch Triệt liền gạt mình suy nghĩ, lúc sau, khuôn mặt trở lên khó coi.

Bị thương nặng như vậy, còn đối với nam nhân kia nhớ mãi không quên. Thậm chí, dưỡng thương vài ngày cũng không đợi được, liền khẩn cấp muốn xuất giá sao? Người nọ, đối với nàng quan trọng vậy sao?

Đáng tiếc, việc yêu thương nàng, dung túng nàng đã thành thói quen. Mặc dù, trong lòng rất tức giận khó chịu, vẫn không đành lòng thấy nàng khóc.

Lúc này, Bạch Tề Viễn đang làm ra vẻ nghiêm khắc liền đầu hàng, có chút phần nộ vô nhẹ lưng nàng, giọng ôn nhu khuyên nhủ:

- Được rồi, được rồi, tiểu tử tông đừng khóc nữa. Phụ thân không phản đối hôn sự của ngươi, cũng không làm chậm trễ, ngươi ngoan ngoãn đường thương, phụ thân đi cầu hoàng thượng, ngày mai đúng hạn cử hành hôn lễ cho các ngươi, được không?

- Không cần!

Bạch Thanh đã trải qua cái chết, liền biết được hết mọi chuyện, sau đó lại sống lại, trong lòng nàng lúc nào cũng thấp thoáng lo âu sợ hãi.

Nàng vì muốn chậm trễ hôn sự, không tiếc làm bị thương chính bản thân mình.

Cố tình, đúng lúc nàng vừa tỉnh lại, liền thấy hai người kiếp trước tổn thương nàng, hãm hại nàng, giết nàng.

Nàng chỉ có thể đem tất cả nhịn xuống đè nén thật sâu trong lòng. Bởi vì, rất nhiều chuyện chưa xảy ra, nàng không thể làm gì hay biểu hiện gì khác.

Thấy phụ thân, huynh trưởng đau sùng nàng. Nàng thật muốn nói cho bọn họ biết nàng như thế nào tổn thương đau khổ, nàng như thế nào hối hận tự trách, nhưng nàng không thể.

Nàng chỉ đành phải hàm hồ nhận sai, bị thương khóc lóc, lại trở thành cái cớ để con tiện nhân Đồ thị kia nói lời hàm hồ để bọn họ hiểu lầm ý nàng, muốn phá hư cục diện nàng vất vả tạo lên.

Nghe lời phụ thân nói, nàng trong lòng đầy lo lắng cùng phần nộ, dùng sức lắc đầu, nói năng lộn xộn la to:

-Ta không cần, không cần gả cho hắn, không cần. Phụ thân, nữ nhi không cần! Không cần thành thân có được không? Có được không?

Nàng thật sự không cần, không cần một lần nữa trải qua cuộc sống như vậy, ngày ngày bị người chủi mắng dâm chột. Không cần bị hại phải sinh non, làm cả đời không thể có đứa nhỏ, không cần gắp lại Tô Mai, bị nàng tính kế, cả đời không thể yên vui.

Lại càng không cần bị oan uồn thiếu hụt kho lúa dùng để cứu giúp dân chúng hoạn nạn mà mang danh độc phụ, bị hoàng thượng ban rượu độc, bị tẩu tử giết chết.

Nàng không muốn một lần nữa phải chết như vậy, loại thống khổ đau đớn khi hít thở không thông, cảm giác được hơi thở càng lúc càng mong manh, thật khó chịu, thật sự rất khó chịu...

Vô lực ngồi co rút ở trên giường, Bạch Thanh cuộn người mảnh mai run rẩy, trên mặt nước mắt như mưa, lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, sợ hãi không thôi.

Tay nàng gất gao nắm chặt tay phụ thân, như dùng hết sức lực toàn thân, khiến các đầu ngón tay trắng bệch.

Chỗ bị thương trên cánh tay, bắt đầu chảy máu, thấm đỏ miếng vải băng bó. Nàng như không cảm giác được chút đau đớn nào, chết cũng không chịu buông tay.

Cảm nhận được toàn thân nữ nhi đầy ý đau thương tuyệt vọng, Bạch Tề Viễn nhìn không được nhú mày.

Đến am Huyền Từ ở có hai ngày, lúc về còn bị thương đến hôn mê, như thế nào lại biến thành như vậy? Chẳng lẽ, nàng ở bên ngoài gặp phải chuyện gì mà hắn chưa biết sao?

Vốn là không đợi được, muốn khẩn cấp mau mau gả đi. Như thế nào bây giờ lại đột nhiên sợ hãi việc thành thân.

Chẳng lẽ, tên tiểu tử Viên Mậu Lâm kia đã làm chuyện gì có lỗi với nữ nhi? Phần nộ cùng tức giận bốc lên hừng hực, hận không thể lập tức ra ngoài tìm hắn tính sổ giúp nữ nhi hả giận.

Mắt nhìn thấy vết thương trên cánh tay đang chảy máu, tức giận liền hóa thành đau lòng, vội vàng nói:

-Đây là thế nào? Đây là thế nào? Mau mau đi thỉnh thái y đến.

- Để con đi !!!

Đương nhiên Bạch Triệt thấy được vết thương của muội muội, nghe phụ thân phân phó, liền chạy ra ngoài cửa.

Tinh thể cấp bách, liền sử dụng khinh công, trong chớp mắt liền biến mất.

Đồ thị dùng tay đưa lên, ngăn lời muốn nói sắp ra khỏi miệng.

Hai tay nắm chặt, cắn chặt răng, nhìn chằm chằm Bạch Thanh đang như người mê sảng khóc lóc hô to:

- Không cần, không cần gả.

Liền rũ mắt, lặng lẽ lui ra ngoài.

Có phụ tử Bạch Triệt ở đây, nàng không thể nói gì hay làm gì. Mặc dù hẳn cưới nàng với mục đích là chiếu cố chăm sóc muội muội hẳn, nhưng hai người bọn họ đối với nàng vẫn có một chút phòng bị, sẽ không hoàn toàn tin tưởng nàng giao phó cho nàng.

Nếu đã như vậy, nàng cần gì phải đứng đây nhìn, lưu lại nơi này làm gì đâu?

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 11

Khóc lóc một hồi lâu. Sau khi được phụ thân trấn an, nàng liền nhắm mắt ngủ, khóe mắt vẫn còn ảm ảm nước mắt, nhìn đúng là bộ dáng đáng thương tội nghiệp.

Mặc dù, cánh tay bị thương làm nàng đau đớn, lại vẫn như cũ gắt gao nắm chặt tay áo phụ thân, như thế nào cũng không chịu buông ra.

Làm như, phải như vậy nàng mới yên tâm, như vậy mới an ủi tâm tình đang lo lắng sợ hãi của nàng.

Bạch Tề Viễn sợ mình cử động sẽ làm bị thương nàng, nên cũng không dám đẩy tay nàng ra.

Thấy nàng cuộn người lại, giống như ngủ không được thoải mái, liền cẩn thận sửa lại chăn nệm, đem nàng an bài thật tốt.

Xong việc, mới ngồi xuống giường theo phía cánh tay nàng đang nắm chặt tay áo hẳn, thu hồi vẻ mặt uy nghiêm thay vào đó là nét nhu hòa nhìn nữ nhi đang ngủ say.

Nàng giống như gặp phải chuyện gì rất đáng sợ, mặc dù đã ngủ rất say, lại vẫn cứ nhúu chặt mày, bộ dáng như lo lắng bất an.

Trong lòng hẳn liền đau nhói, nâng tay kia nhu nhu trán nàng vuốt ve lông mày nàng, cố gắng đánh tan những phiền não của nàng.

Đây là nữ nhi là bảo bối hẳn nâng niu trong tay suốt mười lăm năm! Rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, mới khiến cho nữ nhi trước đây không buồn không lo lại biến thành cái dạng này?

Cố gắng nhớ lại lúc nhũ mẫu của nữ nhi kể lại mọi chuyện, hẳn thủy chung không tìm được chuyện gì đã xảy ra, hẳn đã suy nghĩ mọi việc rất nhiều lần nhưng đều không có đáp án.

Tính tình nữ nhi như thế nào, hẳn đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

Bình thường, chỉ cần hỏi nàng một hai câu liền biết được trong lòng nàng đang nghĩ gì, vì chuyện gì mà khó chịu.

Mặc dù, hẳn thường xuyên nghiêm mặt với nàng, ngày ngày vẫn dạy dỗ nàng. Mà nàng làm như biết rõ hẳn sủng ái nàng, nên cho đến bây giờ vẫn không sợ hẳn.

Nàng ở bên ngoài gặp chuyện gì, trong lòng nàng nghĩ cái gì, cho đến tận bây giờ, nàng đều sẽ nói cho hẳn biết đầu tiên. Sẽ không giấu diếm hẳn điều gì, tất cả đều nói ra hết.

Nhưng nàng hôm nay, như thế nào lại khóc lóc om xòm, nói năng lộn xộn. Dù hẳn cố gắng thăm dò hỏi thử chuyện gì, nàng đều lắc đầu, bi thương khóc lóc, giọng tràn đầy áy náy: “thực xin lỗi” nói xong làm thế nào cũng không chịu nói cho hẳn biết rốt cuộc nàng đã xảy ra chuyện gì.

Hôn sự này, hẳn vẫn luôn luôn phản đối, cũng vì muốn tốt cho nàng, không muốn nàng bị tổn thương.

Nhưng cuối cùng, lại để nữ nhi xa cách hẳn. Bạch Tề Viễn thở dài, trong lòng có chút đau xót.

Khi hẳn còn chưa có nhận ra, thì nữ nhi đã trưởng thành. Liền bắt chi bắt giặc đối với nam nhân khác ái mộ, một lòng muốn gả ra ngoài.

Viên Mậu Lâm không tốt, hẳn không phải thật lòng yêu thương nàng, trong lòng đầy rẫy những âm mưu tính kế, người như vậy hẳn liền kiên quyết phản đối.

Hẳn hiểu rõ, nữ nhi không thể vĩnh viễn ở lại trong nhà, sẽ không ở bên cạnh hẳn mãi.

Dù không phải là Viên Mậu Lâm, nàng vẫn sẽ gả cho người khác. Cùng người nọ tạo ra một gia đình mới, nàng sẽ sinh con, sẽ làm mẫu thân.

Nàng sẽ không giống lúc trước, ngày ngày chỉ biết dựa vào hấn, cũng sẽ không làm nũng với hấn giả vờ ngoan ngoãn như lúc nhỏ.

Sau này, nàng gặp phải chuyện gì, sợ là sẽ không giống như trước kia, hay tìm hấn, nói mọi chuyện cho hấn biết, rồi cầu xin hấn giúp đỡ.

Lúc đó, sẽ có người vì nàng ra mặt bảo vệ, vì nàng giải quyết mọi chuyện.

Nữ nhi lớn lên đều phải xuất giá, việc này thật làm người ta chán ghét. Nếu giống như nhi tử, cưới người đem về nhà, như vậy mới tốt.

Đợi chút, hấn như thế nào lại quên, đã không muốn nữ nhi lập gia đình rời xa mình, thì mình có thể kén rể cho nàng a!

Bạch Tề Viễn hai mắt sáng ngời, phương pháp này thật tốt.

Phụ mẫu của tên tiểu tử Viên Mậu Lâm đều đã mất. Hấn nếu như đáp ứng vào Bạch phủ ở rể, thì hấn(BTV) sẽ giống như trước đây bảo vệ thật tốt nữ nhi, không cần ngày ngày lo lắng nàng gả ra ngoài bị khi dễ, chịu khổ sở.

Việc này, vừa có thể thỏa mãn ý nghĩ không muốn nữ nhi gả ra ngoài, lại có thể toại nguyện nữ nhi cùng người trong lòng ở chung một chỗ.

Quả thật là vẹn cả đôi đường, là một biện pháp thật tốt!

Nghĩ đến đây, hấn thiếu chút nữa liền muốn đánh thức nữ nhi dậy, cùng nàng thương lượng. Nhìn thấy Bạch Thanh khuôn mặt trắng bệch mặt mày, vẫn còn lưu lại vài giọt lệ, nên ngưng ngừng im lặng.

Dù sao nàng cũng nói là không muốn gả, lại nhìn nàng thật sự không muốn, trước cứ để yên vậy sau này nói cũng không sao.

#####

Bạch Thanh ngủ một giấc đến nửa ngày mới tỉnh lại, khi nàng tỉnh giấc ngoài cửa sổ đã tối đen, trong phòng cũng đã đốt thêm đèn.

Hai tay đau ê ẩm, trên mặt đã khô nước mắt, hai mắt lại sưng to muốn mở không nổi. Toàn thân đều cảm thấy khó chịu, không thoải mái, trong lòng liền bức bối.

Nàng còn chưa kịp nổi giận, bên giường truyền đến giọng nói nhu hòa của phụ thân:

-Đã tỉnh! Thiên Nhược, tiểu thư đã tỉnh, người đi phòng bếp truyền lệnh, mau dọn đồ ăn, nhanh chân lên.

-Phụ thân!!

Bạch Thanh có chút ngạc nhiên, mừng rỡ nói:

- Phụ thân vẫn còn ở đây a!

Nhìn khuôn mặt nữ nhi tràn đầy nét vui mừng, Bạch Tề Viễn trong lòng liền cảm thấy an ủi, nữ nhi thật giống như đã quên mất, hai ngày trước đây, vì mình phản đối hôn sự, nàng cực kì bất mãn, cùng hấn chiến tranh lạnh.

Bây giờ, giống như không hề có chuyện gì xảy ra, lại giống như trước kia, thích kẻ cận hấn, đương nhiên hấn cũng sẽ không nhắc lại chuyện kia làm cho nàng nhớ đến.

Lúc này, thu lại vẻ nghiêm nghị thường ngày, đưa tay lên nhẹ nhàng vuốt đầu nàng, giọng trêu đùa:

-Người vừa khóc vừa nháo lại không chịu buông tay, ta làm sao có thể rời đi đây! Mau chút đứng lên đi, ta cùng người dùng cơm.

Bạch Thanh làm nũng nói:

-Tay đau, Phụ thân người dứt nữ nhi ăn cơm.

Phụ thân là chỗ dựa vững chắc, nàng đương nhiên phải giữ lấy, bất quá nàng nói tay đau, thật ra cũng không phải giả vờ.

Cho dù là ai bị té gãy tay, lại liều mạng chống tay đứng dậy, còn níu kéo người không buông, này không muốn đau cũng không được.

Bạch Tề Viễn vừa giận vừa vui, vuốt nhẹ mũi của nàng, cười nói:

-Lúc này mới biết đau, buổi chiều, lúc đó như thế nào lại không nghĩ sẽ đau? Người đã lớn như vậy, còn cầu mong ngày ngày phụ thân quan tâm người, người có biết xấu hổ hay không xấu hổ.

- Mới không xấu hổ đâu! Phụ thân không phải đã nói, nữ nhi là bảo bối của người, nên người sẽ yêu thương ta cả đời, phải không?

Lời này, hoàn toàn hợp tình hợp lý, dù trên mặt xấu hổ, trong lòng lại tràn đầy cảm động cùng áy náy.

Phụ thân thật sự tuân thủ lời hứa, yêu thương nàng, bảo vệ nàng cả đời.

Cuối cùng chẳng những mất đi thành tựu cả đời, mà ngay cả mạng cũng không còn.

Kiếp này, nàng sẽ không để hấn vì nàng mà ngày đêm lo lắng. Nàng muốn hiểu thuận hấn, vì cái nhà này mà bỏ ra công sức.

-Đưa nhò này!

Bạch Tề Viễn bắt đắ đi lắ đầ, nhưng vẫn theo ý Bạch Thanh, cẩn thận đút nàng từng muỗng cẩn trọng tí mắ làm bọ hạ nhắ trong lòng cũng cảm thấy ấ ấ.

Ăn com xong, phân phó bọ hạ nhắ giúp nàng thay y phục, sau đó kêu người đờ nàng đi lắ quắ sắ tắ bộ tiề thực.

Bạch gia xưa nay vẫn duy trì thói quen” sau khi ăn xong phải chắ chạy bộ” Bạch Thanh muốn nhắ cơ hội này, đi tây phòng thắ Thanh Ca.

Nhìn sắ trời không còn sớm, liền từ chối không cho phụ thân đi cùng, khuyên phụ thân mau về viện nghĩ ngơi.

#####

Thanh Ca tỉnh lại còn sớm hơn Bạch Thanh, nàng tuổi đã lớn, xương cốt cũng khỏe mạnh hơn so với Bạch Thanh, mà nàng chỉ bị thương bắp chân, đại phu lại nói nếu không dưỡng thương tốt, bồi bổ thân mình, khả năng bị tàn tật rất cao.

Thật ra, trong lòng Thanh Ca, chỉ cần tiề thư không sao, dù mình phải chết cũng đáng giá, làm sao còn e ngại một chút thương tổn đâu!

Nhưng nàng cũng thật sự sợ mình sẽ bị tàn tật ở chân, dựa theo quy cũ ở Bạch phủ, nàng đã không thể ở lại nội viện hầu hạ tiề thư.

Từ lúc bắt đầ vào phủ học quy củ, nàng liền đi theo bên người hầu hạ tiề thư, đời này, nàng không muốn rời đi.

Mặc dù, nàng rất lo lắng thương thế của tiề thư, nhưng vẫn phải cố nén ý định muốn đi thắ, ngoan ngoãn nằm im trong phòng dưỡng thương.

Nhưng nàng có nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ đến, kẻ trước đây không tìm không phỏ, luôn thiên vị Thiên Nhược là tiề thư nhà nàng, dù đang bị thương vẫn đến tây phòng thắ nàng.

Lúc này, nàng liền nhìn không được mà cảm thấy chóp mũi chua sớt, hốc mắt nóng lên.

Bạch Thanh thấy Thanh Ca đôi mắt phấn hồng như sắp khóc, trong lòng rất khó chịu nói:

-Rất đau sao?

Là do nàng ích kỷ, muốn lợi dụng việc này làm mình bị thương, sẽ chậm trễ hôn sự, nhưng nàng lại không bảo vệ được Thanh Ca vẫn để nàng bị thương, dù nàng(BT) đã biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra, cũng biết rõ Thanh Ca sẽ vì chuyện này mà bị thương, có thể sẽ giống như kiếp trước bị liệt nằm trên giường.

Nhưng nàng không có ngăn cản, cứ để việc này xảy ra, lại tự cho mình đủ bản lĩnh sẽ bảo vệ Thanh Ca không bị thương tổn.

Nhưng nàng lại không nghĩ đến, Thanh Ca một lòng trung thành, làm sao có thể để nàng(BT) bị thương,như thế nào lại để nàng bảo vệ đây?

Mới vừa nghe tiề nha đầ nói đại phu chuẩn đoán nói nàng rất có khả năng sẽ thành người tàn tật, thành người què. Đều là lỗi của nàng, tại nàng sai lầm mới có thể tạo ra kết cục như vậy.

- Không đau!!!

Thanh Ca mỉm cười, nàng đưa tay muốn sờ vào vết thương trên tay Bạch Thanh, nhưng lại sợ làm đau nàng, nên không dám chạm vào.

Nhìn tay nàng bị treo trước ngực, giọng đầy áy náy nói:

-Đều tại nô tỳ vô dụng, không bảo vệ tiề thư thật tốt, làm cho tiề thư cũng bị thương. Tiề thư, người có đau hay không? Thái y nói thế nào? Có lưu lại di chứng gì không? Có hay không lưu lại sẹo?

-Ta cũng không đau,cũng sẽ không có chuyện gì, sẽ không lưu lại sẹo, cũng sẽ không lưu lại di chứng, ta tốt lắm. Thanh Ca ngời cũng sẽ khá hơn, có đúng không? Ngươi vẫn sẽ tiếp tục ở bên cạnh ta, phải không?

Kiếp trước đã bỏ rơi nàng, kiếp này nhất định không thể mất nàng.

- Đúng vậy!

Lúc này, trong lòng nàng rất bất an cùng lo lắng, lúc này nghe Bạch Thanh nói như vậy, nàng liền an lòng.

Nàng bên cạnh tiểu thư lại không thể chăm sóc tốt nàng còn để nàng (BT) bị thương.

Mặc dù nàng cũng bị thương, cũng không giống các hạ nhân hộ tống lúc đó đều bị trừng phạt, ngược lại, còn được lão gia khen ngợi.

Vì vậy, trong lòng nàng rất bất an, sợ mình khỏe lại, liền bị điều đi chỗ khác. Lúc này, tiểu thư lại nói muốn giữ nàng lại bên người, mà lão gia với thiếu gia rất yêu thương tiểu thư, cho dù nàng thật sự bị tật, chỉ cần tiểu thư không bỏ rơi nàng, vẫn cần nàng hầu hạ, nàng nhất định sẽ được lưu lại.

Chỉ cần có thể lưu lại, liền giống như trước đây, vì nàng bày mưu tính kế, chăm sóc hầu hạ nàng, bảo vệ nàng không để người khác tính kế nàng, chỉ cần như vậy nàng liền yên lòng.

P/s: thật ra Thanh Ca rất thông minh mưu trí, nàng là do Bạch Tê Viễn đào tạo để cấp cho Bạch Thanh. Đáng tiếc, đời trước nàng lại bị thương rồi liệt, mà nàng dù bị liệt giường vẫn tiếp tục bảo vệ Bạch Thanh. Cho nên mới bị tên tra nam Viên Mậu Lâm cùng Tô Mai hại chết, vì sợ bị nàng phát hiện ra chuyện làm xấu xa của bọn họ. Sau đó, Bạch Thanh liền gặp bị kịch.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 12

Tình tình không còn hoạt bát như xưa, trong những ngày đường thương đối với Bạch Thanh mà nói, ngoài một chút nhàm chán, còn lại đều rất vừa ý nàng.

Bởi vì phụ thân yêu thương nàng, nên gì mà Viên Mậu Lâm, Đồ Giải Ngữ, Vương Thục Nghi, Thiên Nhược những người này nàng hoàn toàn không muốn gặp, vì vậy, trong thời gian này một người nàng cũng không thấy, đỡ đỡ tâm tình nàng đang tốt vì lũ người này mà xấu đi.

Trong lúc này, hầu như ngày nào nàng cũng nhận được thật nhiều đồ ban thưởng từ trong cung, nào là được tắm bồn, đồ trang sức, vòng tay, vải vóc v.v..., thiếu chút nữa chất đầy cả kho phòng.

Trong mắt người ngoài, nàng rất được hoàng thượng sủng ái, nếu giống như kiếp trước, thì lúc này mặt nàng đã hắt lên trời.

Nàng sẽ xem những vị trong cung như người thân mà mang lòng cảm kích, đến nỗi muốn móc tim móc phổi. Không chừng, nàng dù đang bị thương có phải bỏ vào trong cung nàng cũng bỏ để cảm tạ, cầu xin sự an ủi.

Nhưng, đã trải qua một kiếp người, nàng đã nhìn rõ, bọn họ đối xử tốt với nàng, là vì phụ thân từng là thái phó của hoàng thượng, mẫu thân nàng mất mạng, vì cứu hoàng hậu nương nương, cùng nhi tử duy nhất của hoàng thượng là thái tử điện hạ.

Bọn họ cung chiều, sủng ái không phải là Bạch Thanh, mà là nữ nhi Bạch gia.[truyện được đăng ở diendanlequydon]

Mà loại này sủng ái, vào lúc cần hi sinh cũng sẽ biến mất. Giống như lúc trước, nàng u mê ngu ngốc bị nhốt trong phủ, trong lòng còn cầu mong, đợi chờ hoàng đế bá phụ vì nàng sửa lại án sai, cuối cùng, chờ nàng lại là một ly rượu độc.

Cho nên, đối với rất nhiều ban thưởng nàng không còn cảm kích hay cảm động nữa. Trải qua tổn thương, nàng không còn coi họ là thân nhân nữa, giống như các vị tiểu thư quan gia khác, nàng chỉ tôn kính họ mà thôi.

Về phần sẽ đối xử như thế nào, còn xem là người nào rồi nghĩ tiếp.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, cũng không có quên chuyện nàng cần phải làm.

Khiến chính mình bị thương, cũng chỉ tạm thời làm chậm trễ hôn sự, không giải quyết được vấn đề này triệt để. Muốn giải trừ hôn ước, khôi phục tự do, chỉ bằng tìm chứng cứ phạm tội khi quân phạm thượng của Viên Mậu Lâm, cáo trạng hấn tội” đình thê tái tử”

(Yul: ý là bỏ vợ cũ lấy vợ mới ý)

Lúc này, chỉ có Tô Mai cùng đưa bé mới là chứng cứ tốt nhất.

Dựa theo miêu tả trong sách, lúc này Tô Mai hẳn là sắp sinh. Khi Viên Mậu Lâm gửi hưu thư về nhà, nàng ta liền tức giận dẫn đến động thai.

Sau đó, đang lúc khó sinh mà hấp hối gần chết, dựa vào tình mẫu tử, và nghị lực ngoan cường đã đánh bại được linh hồn xuyên qua của ngàn năm sau, lấy được trí nhớ cùng quyền thần thư “ nông nghiệp bách khoa toàn thư”.

Sau đó, nàng lợi dụng trí thức cùng quyền thần thư, bắt đầu tìm lộ phí lên kinh.

Bởi vì đề phòng mọi người phát hiện nàng bất thường, cho nên không dám làm gì to tát, tìm kiếm nửa năm, mới tìm đủ lộ phí, liền mang đứa nhỏ lên kinh.

Ở trên đường, gặp được môn đồ của Bách Kiếm Môn đang bị trúng độc, gọi là Phùng Chí Viễn, nàng cứu hắn, hắn liền đáp ứng hộ tống nàng lên kinh tìm trọng phụ.

Trên đường đi, đã xảy ra nhất nhiều chuyện, hai người liền nảy sinh tình cảm, lại ngại miệng lưỡi thế gian, nên không dám biểu lộ.

Đội bọn họ đến kinh thành, đã là một năm sau. Mà bây giờ Bạch Thanh, không thể đợi đến một năm.

Nàng muốn Tô Mai liền vào kinh, trước khi thương thế nàng khỏi hẳn, Tô Mai cùng đứa nhỏ phải có mặt ở kinh thành, xuất hiện trước mặt Viên Mậu Lâm, vạch trần hắn nói dối về gia thế mình khi diện thánh” Bởi vì phụ mẫu đều mất, gia cảnh bản hàn, nên vẫn chưa thành thân“.

Quê nhà Viên Mậu Lâm và gia tộc Bạch thị đều ở Giang Nam cùng chung một huyện Nam Tầm, nếu là đi đường thủy, khoảng nửa tháng là đến kinh thành.

Chuyện nàng phải làm là phải người đến huyện Nam Tầm, tạo cơ hội cho Tô Mai đi đến kinh thành bằng đường thủy. Không thể để cho nàng tốn nửa năm tìm lộ phí, lại mất thêm nửa năm mới gấp rút lên đường, nhĩ từ nàng đã biết gọi nương,nàng mới đuổi tới kinh thành.[truyện được đăng ở diendanlequydon]

Chuyện này nói thì dễ mà làm mới khó.

Vấn đề là ở chỗ nàng, trước giờ nàng chưa từng chính tay làm chuyện gì, mọi việc đều dựa vào phụ thân cùng huynh trưởng.

Mà chuyện này, cũng không thể để bọn họ giúp đỡ, bởi vì,nàng không thể giải thích vì sao nàng lại biết Viên Mậu Lâm ở quê nhà đã có thể có tử. (Yul : có vợ có con)

Nhưng trong tay nàng không có nhân lực, nếu không dựa vào bọn họ, chuyện này sẽ làm không được.

Rốt cuộc, nàng quyết định nói rõ với huynh trưởng, thuận tiện, đem Thiên Nhược phản bội nàng lợi dụng tình cảm của nàng mà mưu lợi, cùng tâu tử độc ác bắt trình, giải quyết cùng nhau.

#####

- Thường ngày, người căn bản không quan tâm gia tộc Bạch gia, lần này, tại sao lại muốn ta phải người đem thuyền đi đón các tú tài trong tộc lên kinh dự thi?có chuyện gì nói rõ ra, nếu không ta tuyệt đối không đáp ứng.

Bị muội muội gấp rút kêu trở về, hắn còn tưởng đã xảy ra chuyện gì đại sự, không nghĩ tới muội muội lại muốn hắn đem thuyền đi Nam Tầm, đón trong tộc tú tài vào kinh dự thi, mà hai năm sau mới tới mùa thi hương.

Bọn họ trong tộc, mặc dù xuất thân từ dòng chính, nhưng tầng tổ phụ (yul: ông cố) lại là thứ xuất, hơn năm mươi năm trước, làm theo ý mình tự tách ra ở riêng.

Cho đến lúc phụ thân đậu thám hoa, rồi sau đó vào triều được đương kim hoàng thượng trọng dụng, trong tộc mới bắt đầu lui tới, tầng tổ phụ mẫu, nội tổ phụ mẫu (yul: ông bà nội),mẫu thân mới cho phép dời mộ phần vào tộc mộ tổ tiên. Cũng có phần cảm tình, nhưng không sâu đậm.

Muội muội lại chưa từng đề cập đến chuyện trong tộc, hôm nay đột nhiên lại nói đến,hắn không cảm thấy kỳ quái mới là lạ.

Bạch Thanh cũng không trả lời câu hỏi của hắn, mà hỏi ngược lại:

- Trước đây muội lúc nào cũng vội vàng, ước gì mình ngay lập tức xuất giá. Sau khi từ am Huyền Từ trở về, lại đột nhiên không muốn thành thân, ca ca chẳng lẽ không cảm thấy kì lạ?

- Đương nhiên là kì lạ! Nhưng muội không muốn thành thân, rất tốt.

Bạch Triệt nghe vậy rất vui mừng trả lời xong còn giải thích:

- Tuổi muội còn nhỏ, mới mười lăm mười sáu đã lập gia thất, đối với thân thể sẽ không tốt, chờ vài năm nữa rồi lại gả cũng không muộn.

Bạch Thanh tròn trắng mắt, tức đến đỏ mặt nói:

- Vậy huynh liền không hỏi tại sao muội lại như vậy?

- Có cái gì mà phải hỏi, muội muội ta không muốn gả, vậy thì không gả. Tên tiểu tử họ Viên kia có gì bất mãn, liền đi thú người khác đi, ta không hiếm lạ hắn, có phải không?

Nghĩ tới muội muội nhà mình đáng yêu lanh lợi, chỉ một lần đi xem hội thám hoa, liền bị người câu đi mất, mặc kệ vị ca ca là hắn đây cho phép hay không cho phép, làm hắn tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

-Ca!

Bạch Thanh tức giận, bình thường ca ca đâu có trả lời như vậy, luôn đem vấn đề dòi qua một bên, hết lần này đến lần khác, rõ ràng là trêu chọc nàng:

- Ca nghiêm túc nói chuyện với muội, được không?

-Được, được, được!

Bạch Triệt thấy muội muội nổi giận, liền liên tục xin tha, làm theo nàng mong muốn mang đề tài kéo trở về hỏi:

- Muội nói đi! Nói cho ca biết, vì sao muội thay đổi chủ ý?

- Là nương!

Bạch Thanh mắt rung rung nói:

-Lúc muội ở am Huyền Từ, là nương báo mộng cho muội. Nương không muốn muội gả cho Viên Mậu Lâm, bởi vì hấn lừa muội, lừa tất cả chúng ta. Hấn ở Nam Tầm đã có thể thất từ lâu, hơn nữa thể tử của hấn còn đang mang thai, sắp sinh. Lúc đầu, muội cũng không tin, nhưng mà nương nói, muội trên đường trở về sẽ gặp chuyện phát sinh ngoài ý muốn. Ca xem, muội thật sự xảy ra chuyện, bị gãy tay, nhất định là nương tức giận vì muội không tin lời nương, là nương không muốn muội gả cho hấn, cho nên...

- Im miệng!

Bạch Triệt nghiêm nghị quát lớn, cắt đứt lời nói bừa bãi của nàng. Còn định mắng nàng vài câu, nhưng nhìn nàng mặt mũi đầy nước mắt, bộ dạng rất đáng thương, không đành lòng trách mắng đành phải ôn nhu khuyên nhủ:

- Không được nói bậy, nương rất thương muội, lúc lâm chung còn dặn dò chúng ta phải chăm sóc muội thật tốt, phải yêu thương muội. Nương làm sao có thể làm muội bị thương, việc này, chẳng qua là ngoài ý muốn, là tiểu hài đồng nghịch ngợm đánh trúng mắt con ngựa, mới có thể làm mã chân kinh, làm hại muội bị thương, như thế nào lại thành nương trách phạt, muội đừng suy nghĩ lung tung nữa, điều này không thể nào.

- Ca hãy tin tưởng muội, hấn thật sự có thể tử cùng nhi tử, lại còn muốn đình thê tái thú. Sau khi hoàng thượng tử hôn, hấn mới viết hưu thư gửi về quê nhà. Ca ca phải người đem thuyền đến Nam Tầm đem nữ nhân kia mang về đây được không? Ca lúc này huynh tin tưởng muội một lần thôi có được không?

Bạch Thanh trong lòng hoảng sợ, cầu xin Bạch Triệt tin lời nàng. Nhưng trong lòng đầy áy náy cùng hồ thẹn không dám nhắc tới mẫu thân nữa.

Huynh trưởng nói đúng, nương thương nàng nhiều như vậy, trước khi chết vẫn chỉ muốn chiếu cố nàng, nương còn dùng hết công đức để cho nàng có cơ hội sống lại, nương khắp nơi đều vì nàng suy nghĩ, làm sao lỡ để nàng bị thương được.

Nhưng nàng chỉ có thể nói mọi chuyện dính líu tới mẫu thân, chứ không tìm được lý do nào khác nữa.

Nếu huynh trưởng không chịu tin tưởng, không chịu hỗ trợ, nàng phải làm như thế nào, mới có thể đem Tô Mai đến kinh thành, mới có thể giải trừ hôn ước, còn làm tên cận bã Viên Mậu Lâm “Phượng Hoàng nam” bị xử tội?

(Yul: phượng hoàng nam trong câu này nghĩa là chỉ những nam nhân có xuất thân bản hàn dựa vào gia đình vợ để cầu mưu danh lợi,như câu” chim sẽ bay lên cây làm phượng hoàng”)

Lúc này, Bạch Triệt cũng có chút tin tưởng lời của muội muội. Đúng là, muội muội trong một đêm tỉnh tỉnh đại biến, bọn họ có chút lo lắng hoài nghi, nay chính nàng nói ra, tuy có chút chuyện làm người khó có thể tin, nhưng cũng có thể lý giải tình hình nàng sao lại thay đổi.

Thấy muội muội sợ hãi tuyệt vọng, Bạch Triệt trong lòng khó chịu, nhanh chóng hạ giọng ôn nhu, hứa hẹn nói:

- Chuyện này, để ca đi thăm dò chứng thực, chỉ là một giấc mộng, sao là sự thật được! Cứ coi như là sự thật, thì cũng không thể để thuyền của chúng ta dẫn người về được. Để ca nghĩ biện pháp, được không?

Hấn ngừng lại một lúc mới nói tiếp:

-Nếu thật sự có chuyện như vậy, sau khi đem nàng ta đến kinh thành, muội định làm gì?

Nếu nàng có ý định “giết chết chính thê, cũng muốn ở chung một chỗ với hấn“. Hấn phải sớm tìm cách cắt đứt ý định của nàng. Muội muội hấn không thể gả cho người ham mê danh lợi, ngay cả việc bỏ thê bỏ tử cũng làm được.

- Cáo hấn khi quân phạm tội, sau đó giải trừ hôn ước.

Bạch Thanh nghiêng răng nghiêng lợi, giọng nói đầy căm phẫn uất hận, làm Bạch Triệt toàn thân run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 13

Thấy huynh trưởng trầm mặt im lặng, Bạch Thanh tự giấu cười cam chịu hỏi:

- Có phải ca cảm thấy, muội quá độc ác?lúc trước muội còn vội vàng muốn gả cho hần,phụ thân cùng huynh phản đối, muội lại khốc lóc âm ỉ, cuối cùng còn chạy đến hoàng cung xin hoàng thượng tứ hôn. Lúc này biết được hần lừa gạt muội, liền muốn đẩy hần xuống địa ngục, có phải muội rất ác độc, rất tiện?

- Không phải, ca ca làm sao có thể nghĩ muội như vậy. Tên tiểu nhân Viên Mậu Lâm kia nếu dám làm ra chuyện khi quân phạm thượng, tất nhiên sẽ tự gánh tội. muội cũng là bị hần lừa gạt, làm sao trách muội được.

Bạch Triệt lắc đầu phủ nhận lời nàng, trên mặt tràn đầy lo lắng nói tiếp:

- Ca chỉ là nghĩ không ra, muội vì sao lại hận hần nhiều như vậy? muội trước kia không phải như thế, cho dù người khác lừa muội, muội trả thù xong rất nhanh sẽ quên. Nhưng bây giờ, ca nhìn muội trong lòng đầy hận ý, không giống như hần chỉ lừa muội, muội có phải giấu diếm ca không chịu nói thật, nói muội đang che giấu điều gì?

Bạch Triệt con mắt sắc bén, Bạch Thanh ngây ngô sao có thể dễ dàng qua mặt hần. Lúc trước hần đã sớm hoài nghi, lại gặp lúc muội muội bị thương, nên cũng không hỏi thăm, chỉ âm thầm sai người điều tra mà thôi. Nay nàng tự ý giải bày, hần đương nhiên muốn đem mọi việc hỏi rõ ràng. [truyện đăng ở wedtruyenonline.com]

Chân tướng sự sinh, đương nhiên không có đơn giản như lời nàng nói,muội muội hần là người như thế nào hần đương nhiên hiểu rõ nhất, nàng tính tình đơn thuần, cho dù thê tử tên Viên Mậu Lâm xuất hiện trước mặt, nàng nhiều lắm là tức giận chứ không có hận ý sâu đậm như vậy.

Trừ phi, có nhiều chuyện mà hần không biết.

Kỳ thật hần không biết, nữ nhân một khi lọt vào tình ái, tính tình từ trước đến nay như thế nào cũng sẽ thay đổi nhiều kiểu.

Tuy nhiên, suy đoán của hần lúc này cũng không sai, rõ ràng nhìn thấu Bạch Thanh. Nếu tìm hiểu nguyên nhân, chắc là bởi vì Bạch Thanh đối với Viên Mậu Lâm không còn ái mộ. Nàng lúc trước là thật lòng yêu hần, ái mộ này đã sớm bị mười năm hôn nhân xóa sạch sẽ dấu vết.

Chỉ còn lại, là chân tướng khiến nàng phẫn hận đến nỗi muốn chửi bậy (Yul: - _ - ta chém bậy)

- Nếu hần chỉ đơn thuần là che giấu, lừa gạt muội, chuyện này liền thôi, nhưng hần ngàn lần vạn lần, không nên đang lúc lừa gạt tình cảm của muội lại còn quyến rũ Thục Nghi. Đồ Giải Ngữ cùng Vương Thục Nghi là hai người bạn khuê phòng duy nhất của muội, cuối cùng, đều phản bội muội. Là hần giăng một mẻ lưới lớn, đem chúng ta toàn bộ bắt lại. Thục Nghi, Thiên Nhục, Tẩu tử,đều bị hần mua chuộc, nếu muội không nằm mộng, chuyện này đến chết muội vẫn không hay biết. Không phải là muội xem trọng hần, ngược lại, là hần đã sớm tính kế muội, đem một cái mộng ảo cảnh tượng trắng trong nước hoa trong gương lừa gạt kéo muội vào. Ca, muội có phải là rất ngu? chuyện như vậy mà nhìn cũng không thấu, Thục Nghi cùng hần lúc đó rõ ràng có tư tình, muội lại không nhìn ra. Ha ha..

Bạch Thanh lệ rơi đầy mặt, cười điên cuồng.

Một Đồ Giải Ngữ, thêm Vương Thục Nghi,còn có Thiên Nhục. Ba nữ nhân này so với Tô Mai còn đáng hận hơn.

Nàng đối với bọn họ là toàn tâm toàn ý, chỉ cần các nàng mở miệng cầu xin,hay không cần nói, chỉ cần nàng biết được, sẽ dốc toàn lực thỏa mãn nguyện vọng của các nàng.

Nhưng ai biết, trong lòng các nàng, lại coi nàng là kẻ cướp đoạt những thứ của các nàng, phá hủy cuộc sống hạnh phúc của các nàng.

Cho nên, bọn họ muốn trả thù nàng, lợi dụng sự tín nhiệm của nàng, rất dễ dàng đẩy nàng vào địa ngục sâu thẳm.

Cuối cùng, làm cho nàng lâm vào hoàn cảnh mọi người xa lánh, chết không nhắm mắt.

Trong sách nhìn thấy những việc các nàng đã làm với nàng, quả thật nàng không thể tin được, lúc đó, nàng còn nghĩ hai mắt mình có vấn đề, nhìn nhầm rồi. Nhưng đó là sự thật, các nàng thật sự làm như vậy, từ lâu các nàng đã thay đổi không còn như lúc đầu mới gặp nàng.

#####

- Đùng đau lòng!

Bạch Triệt ôm chặt muội muội vào lòng an ủi. Lúc này, hần nói gì cũng vô dụng,nói cái gì cũng không làm nàng hết thương tâm.

hần có chút hối hận, hần đều nhìn thấy rõ bản chất của các nàng, lại sợ nàng(BT) bị thương tổn nên không nói cho nàng biết. Có phải hần đã nghĩ sai, làm

sai rồi? có lẽ muội muội không yếu đuối như hần tưởng tượng, có lẽ nàng sẽ chịu đựng được cảm giác bị phản bội.

Ít nhất, hần có thể để nàng sớm chuẩn bị tâm lý, rồi vạch trần tất cả, có như vậy nàng mới không giống bây giờ thương tâm khổ sở.

Khóc một lúc lâu, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống, Bạch Thanh sau khi sống lại cho tới giờ nàng khóc còn nhiều hơn cả đời trước cộng lại.

Thấy nàng cảm xúc dần ổn định, Bạch Triệt lúc này mới hỏi:

-Muội giấu diếm ca, có phải là liên quan đến tẩu tẩu muội?

Nếu không mấy ngày nay nàng cũng sẽ không trốn tránh ánh mắt hần, ngay cả nhìn thẳng cũng không dám.

-Ca, muội thật sự xin lỗi !

Gặp Bạch Triệt truy vấn, làm cho Bạch Thanh lại khóc rống lên.

Mấy ngày qua, nàng thật sự không biết nên đối xử với Đồ thị như thế nào, nên hay không nên đem mọi chuyện nói cho ca ca biết.

Nàng không biết, ca ca có phải giống như kiếp trước, rất để ý Đồ thị, nếu như hần biết Đồ thị làm những chuyện kia, hần có phải rất khổ sở thương tâm?

Nàng cũng sợ, lúc trước là nàng dốc hết sức lực giúp Đồ thị gả vào Bạch Phủ, hôm nay phát hiện ra mọi chuyện, là nàng hoàn toàn sai lầm, làm sai chuyện.

Là nàng làm hại ca ca, thú về một người không thương hần, sau này còn phản bội hần, làm cho hần mất hết thể diện. Nàng sợ ca ca trách cứ nàng, không bao giờ để ý đến nàng nữa.

Nàng kiếp này so với kiếp trước còn cần phụ thân cùng huynh trưởng hơn, nếu bọn họ vứt bỏ nàng, chỉ sợ ngay cả sống nàng cũng không làm được.

Nổi tiếng trong tộc là “ sủng muội”, Bạch Triệt thật sự không thể chịu được muội muội nhà mình khóc, vừa thấy nàng nín khóc chỉ vì mình hỏi một câu liền khóc tiếp, trong lòng hần dù có nhiều nghi ngờ, nháy mắt liền đau lòng, liền tục dục dỗ nói:

-làm sao vậy? làm sao vậy? ca không hỏi nữa, được không? đừng khóc, ca sẽ đi tra xét chuyện kia, cam đoan làm cho muội vừa lòng, có được không?

Bạch Thanh đang do dự, trong lòng liền hạ quyết tâm, cho dù ca ca sẽ chán ghét nàng, cũng không để Đồ thị lừa gạt khiến ca ca không biết gì. Ca ca là trọng phu của nàng ta, mọi chuyện đều để ca ca quyết định.

Mím môi, Bạch Thanh chớp mắt, thử dò xét nói:

-Ca ca, nếu muội làm chuyện có lỗi với huynh, ca có trách muội không? có tức giận với muội không? có phải sẽ không còn quan tâm đến muội nữa?

Chỉ cần nàng không khóc nữa, Bạch Triệt cái gì cũng nghe nàng. lúc này, lại nghe nàng nói như vậy, liền bật cười, nâng tay xoa đầu nàng, thấy hai gò má nàng dính đầy lệ. nhẹ nhàng lau đi, ôn nhu nói:

-Làm sao như vậy được! Mặc kệ muội làm chuyện gì, ca ca dù có tức giận cũng chỉ một lát là hết, làm sao lại không cần muội. Muội vĩnh viễn, là muội muội bảo bối của ca.

Bạch Thanh hai mắt sáng ngời, cọ cọ khuôn mặt vào tay huynh trưởng, liếc nhìn hần, rồi mới nhắm mắt, đập nôi chìm thuyền nói:

-Muội ở trong mộng, nhìn thấy tẩu tử thường xuyên đi Hoài Xa phường, gặp một người nam nhân, tẩu gọi hần là biểu huynh, bọn họ trách muội phá hư tình cảm của bọn họ, giúp đỡ ca đoạt đi tẩu tử.

Bạch Triệt nghe vậy, sắc mặt cứng đờ, nhìn muội muội sau khi nói xong, cúi đầu rút vai, như là chờ hần đem tức giận dòi lên người nàng, trong lòng thờ dài, bộ dáng nàng đáng thương như vậy, hần còn có thể nói gì nàng đây.

Loại chuyện như vậy, lại để chính muội muội mình yêu thương phát hiện ra nói với hần, quả thật hần có chút tức giận, nhưng muội muội đã thành bộ dạng này, hần làm sao trách cứ nàng!

Dù sao, hần vẫn tin tưởng, muội muội chưa bao giờ muốn làm hần mất mặt, lại càng không để hần thương tâm.

Nếu không, loại chuyện như vậy, có đánh chết nàng cũng sẽ không nói ra.

Thương tâm sao? cũng không rõ là có hay không. Lúc trước, đáp ứng thú Đồ thị vào cửa, xác thực là vì yêu thương muội muội. Dù sao hần cũng không có người trong lòng. Đồ thị xuất thân từ dòng dõi thư hương lại có danh tiếng hiển lương thực đức, hưởng hờ, nàng vẫn thường xuyên chiếu cố muội muội có chút ngu ngốc hồ đồ nhà mình, nên hần cũng thường xuyên nhìn thấy nàng (ĐGN).

Nàng vào cửa đã một năm, tình cảm phu thê của hai người tuy không thể nói là tốt đẹp, nhưng cũng là tương kính như tân. Ngoại trừ nàng lúc nào cũng hoài nghi lo sợ nha hoàn trong phủ quyến rũ hần, thì cũng không có tật xấu gì khác.

Hắn cũng từng nghĩ, nếu nàng và hắn vẫn cứ như vậy mà trôi qua, cũng không phải là không được.

Nhưng ai ngờ được, hắn đường đường là con trưởng Bạch gia, “Ngọc lang” Bạch Triệt văn võ song toàn, trong lòng nàng so ra lại kém một tên tú tài nghèo.

Trong mắt bọn họ, hắn lại là một kẻ dựa vào ân sủng của hoàng thượng giành cho muối muối, mà cướp thê tử người khác.

Thật đúng là nực cười!

Một lúc lâu sau, Bạch Triệt trầm mặt, giọng lạnh lẽo hỏi:

- Lời này của muối, là sự thật?

Bạch Thanh liên tục gật đầu, ủy khuất nói:

- Muối cũng không muốn tin tưởng, ca ca tốt như vậy, vì cái gì nàng ta lại chường mắt huynh. Lúc đó, rõ ràng chính miệng nàng ta nói ca là người tốt nhất để làm phu quân.

- Nha đầu ngốc! muối cảm thấy ca ca tốt, người ngoài không nhất định cũng sẽ nghĩ như muối!

Bạch Triệt là người cảm được thì cũng buông được, mặc dù lòng tự trọng của nam nhân có chút bị tổn thương, nhưng thấy muối muối ánh mắt sùng bái nhìn mình, liền chữa lành hết.

Nàng ta không thương thức hắn, không hiểu rõ hắn, vậy hắn cần gì phải khổ sở. Chỉ bằng giành thời gian này để dạy bảo muối muối, tránh cho nàng mười mấy năm như một ngày, một chút tiến bộ đều không có, vẫn là cái dạng ngu ngốc như vậy.

- Chuyện này cũng giao cho ca, muối đừng quản. lo dưỡng thương thật tốt, chờ mọi chuyện giải quyết xong, ca sẽ vì muối tìm một nam nhân thật tốt, vui vẻ thuận lợi đem muối gả ra ngoài, được không?

- Không cần!

Bạch Thanh nắm chặt tay huynh trưởng, lắc đầu nói:

- Phụ thân nói sẽ kén rể cho muối, muối không cần gả ra ngoài. Ca ca đừng chán ghét muối, cho muối ở lại trong nhà đi!

Bạch Thanh cố ý làm nũng, dùng cách của mình khiến cho huynh trưởng bớt thương tâm khổ sở.

Hắn dù không biểu hiện gì ra bên ngoài, nhưng nàng vẫn có thể tưởng tượng ra.

Ca ca là người trọng tình trọng nghĩa, bọn họ dù sao cũng đã ở chung hơn một năm nay, lại không nghĩ rằng sẽ phát hiện ra chuyện như vậy, ca ca khẳng định là đang khó chịu muốn chết.

Đều tại Đồ thị kia, không có mắt nhìn người, quả thực làm mình hận chết nàng

- Không biết xấu hổ!

Bạch Thanh hiểu biết chuyện tình cảm hết sức đơn giản, Bạch Triệt vừa nhìn là biết ngay, nhưng hắn lại muốn hưởng thụ muối muối nịnh nọt, đương nhiên liền phối hợp với nàng.

Bỏ qua vấn đề vừa mới bàn luận, tuổi hai huynh muội cộng lại cũng trên ba mươi, lại chơi đùa giống như là hai tiểu hài tử.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chương 14

Mùng mười tháng bảy, Hạm Đạm viện, Đông Noãn các.

Đồ thị im lặng ngồi trên nhuyễn tháp (Yul: nhuyễn tháp là một cái giường nhỏ, có lót một lớp nệm đơn giản), tho thẩn nhìn ngoài cửa sổ, không biết là đang suy nghĩ gì.

Một ma ma tầm bốn mươi tuổi tay cầm y phục đẩy cửa đi vào, thấy nàng ngồi một mình trong phòng, không khỏi có chút kinh ngạc, liền thuận miệng hỏi:

- Thiếu phu nhân hôm nay sao lại không đi Ánh Hà hiền?

Đồ thị nghiêng người, liếc ma ma một cái, giọng nói có chút chua ngoa châm chọc:

- Ta không phải là ma ma hầu hạ Bạch Thanh, sao phải ngày ngày vội vàng đi hầu hạ nàng ta? Tề ma ma, người là chủ mẫu của ta, sao lại giống đám hạ nhân Bạch phủ không có mắt nhìn người, chỉ biết nịnh nọt nha đầu kia? Người nên biết, nàng sớm muộn gì cũng sẽ xuất giá, ta mới là đương gia chủ mẫu ở Bạch phủ.

Trong lòng nàng đầy oán hận, trong phủ chỉ biết tiểu thư, không biết thiếu phu nhân, nàng là đương gia chủ mẫu, so ra lại kém Bạch Thanh ngu ngốc vô dụng, làm sao nàng có thể chịu được.

Trên đời này, làm gì có tiểu cô nhà nào giống như nàng mọi chuyện trong phủ đều quản giữ chặt trong tay, làm cho đương gia chủ mẫu là nàng đây cũng khó nhúng tay vào?

Quả nhiên là có nương sinh không có nương giáo (yul: nghĩa là đẻ mà không dạy) lên không được mặt bàn.

- Thiếu Phu nhân lão nô thật oan uổng!

Tề ma ma đi theo nàng gả vào Bạch Phủ, liền phụ trách quản lý chuyện bên người nàng, tình hình Bạch phủ như thế nào, đều nắm rõ trong lòng bàn tay, nên hoàn toàn hiểu được cảm giác của phu nhân nhà mình.

Nàng buông y phục, đi đến bên cạnh Đồ thị, vỗ lưng nàng trấn an, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Trong lòng lão nô tiểu thư rất quan trọng, lão nô có chết cũng không phản bội tiểu thư. Có thể là do tiểu thư gả vào Bạch phủ đã hơn một năm, mà bụng còn chưa có động tĩnh. Phía trên tiểu thư không có bà bà (Yul: mẹ chồng), nhưng hoàng hậu nương nương lại coi cô gia như nhi tử mà thương yêu, nếu cứ tiếp tục không có tin tức như vậy, trong cung sớm muộn gì cũng sẽ ban thưởng thị thiếp cho cô gia. Vị ở Ánh Hà hiền mặc dù tính nết không tốt, nhưng vẫn luôn thiên vị người, tiểu thư hãy tốn một ít tâm tư, dụ dỗ nàng ta thật tốt, nàng ta sẽ giúp tiểu thư dạy dỗ đuổi cái đám quyến rũ chủ tử. Có như vậy, mới không làm hỏng thanh danh của tiểu thư.

Lúc khuyên bảo Tề ma ma gọi nàng là tiểu thư như lúc chưa xuất giá, làm cho Đồ thị nhận thấy sự thân cận và tri kỷ. [truyện được đăng ở ddlqd.com]

Nói đến con nói dòng, tâm tình Đồ thị liền suy sụp, nhện không được liền đỏ mắt, quên cả chuyện mình đang tức giận Bạch Thanh, nhìn hướng Tề ma ma nói:

- Hơn một năm nay, trừ những lúc phu quân thỉnh thoảng ngủ tại thư phòng, còn lại đều ở trong phòng ta. Nhưng bụng ta hết lần này đến lần khác lại không có động tĩnh. Tề ma ma, người nói có phải là ta không thể sinh?

- Đừng nói bừa!

Tề ma ma la lớn cất ngang lời nàng, sau đó, nhẹ giọng khuyên nhủ trấn an:

- Tiểu thư còn trẻ, là duyên phận chưa tới mà thôi. Cho nên, người mới phải dựa vào vị ở Ánh Hà hiền kia, giúp người giữ chặt cô gia, không để hấn bị mấy nha hoàn có chút nhan sắc quyến rũ. Làm nữ nhân, phải có con nối dòng, mới có thể trụ vững ở phu gia.

- Đừng nhắc con nha đầu kia!

Đồ thị cảm phẫn, bất bình nói:

- Hôm qua, phu quân vừa về phòng liền nói với ta, nàng ta chê ta cả ngày quản nàng, nhìn thấy ta liền khó chịu, cho nên lúc nàng ta đang dưỡng thương, ta không được đến Ánh Hà hiền.

Nghĩ đến đêm qua, phu quân vẻ mặt không chút thay đổi, giọng điệu đầy hoài nghi khi phân phó nàng không được đến Ánh Hà hiền, làm nàng ủy khuất không thôi.

Gả vào Bạch phủ, nàng mọi việc đều lấy nàng ta làm đầu, khắp nơi vì nàng an bài tất cả, còn ngày ngày chăm sóc nàng ta, mà nàng ta lại chê nàng đáng ghét còn nói “không muốn nhìn thấy nàng” lời nói làm tổn thương tâm người khác như vậy mà cũng nói được.

- Đây là có chuyện gì?

Tề ma ma sợ hãi nói:

- Người cùng Bạch tiểu thư không phải từ nhỏ đã là khăn tay chỉ giao, tỷ muội tình thâm sao? Cho tới bây giờ nàng ta cũng chưa từng tức giận tiểu thư, sao bây giờ lại nói không muốn nhìn thấy mặt?

Chuyện này, nhất định là có vấn đề.

Tiểu thư ở Bạch phủ được bình an và có địa vị như ngày hôm nay, đều nhờ dựa vào Bạch tiểu thư. Nếu hai người thật sự xa cách, thiếu gia nhất định sẽ không độc sủng một mình tiểu thư nữa, phải làm thế nào bây giờ?

Đồ thị có chút thấp thoáng, lo âu nói:

- Ta nhớ rõ, lúc đó khi nàng ta vừa tỉnh lại, có hỏi ta có phải đã đi Hoài Xa phường. Tề ma ma, người nói có phải nàng ta đã biết cái gì?

- Thật sao?

Thấy Đồ thị đang bất an, Tề ma ma sắc mặt ngưng trọng, thanh âm có chút run rẩy. Chuyện đó, nếu thật sự nàng ta đã biết, thì tiểu thư sợ sẽ gặp điều không tốt.

Làm sao bây giờ? Phải làm sao bây giờ?

Lúc này, Đồ thị lại đột nhiên vội vàng đứng lên, to giọng:

- Biết thì thế nào? Ta bất quá là đi gặp biểu huynh, cũng không có làm gì, có gì mà phải sợ nàng ta nói ra?

- Tiểu thư!

Tề ma ma hét lớn, vội vàng che miệng nàng, mắt nhìn xung quanh, sợ có người nghe thấy, rồi nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Người đã gả cho cô gia, cô gia lại văn võ song toàn, tuy mới hai mươi tuổi, đã làm quan tứ phẩm, so với biểu thiếu gia tốt hơn rất nhiều. Tiểu thư hãy nghe lão nô khuyên, cùng cô gia sống yên ổn, sau này đừng nghĩ hay gặp lại biểu thiếu gia nữa.

Nếu thật sự bị phát hiện, mọi chuyện coi như xong rồi!

- Hẳn tốt hơn thì có ích lợi gì?

Đồ thị nhin không được lệ rơi đầy mặt, trong lòng ủy khuất không thôi, giọng oán hận nói xạo:

- Tề ma ma, người không phải không biết ta gả vào Bạch phủ đã hơn một năm nay, trong lòng hẳn chưa từng có ta. Ta làm gì cũng sai, không làm cũng sai, hoàn toàn là không vừa lòng hẳn. Biểu huynh không giống vậy, đối với ta là thật tâm đối đãi, toàn tâm toàn ý. Dù sao, chúng ta chỉ nói chuyện, căn bản là không có làm gì.

- Nhưng nếu đề cô gia biết được, dù cho các người trong sạch, cô gia sẽ tin sao?

Tề ma ma lo lắng vô cùng, chuyện này nàng đã sớm khuyên ngăn tiểu thư, nhưng không được, chỉ có thể để mặc cho nàng đi sai bước, lại còn bắt mình nói lời lừa gạt, dù sao cô nãi nãi (Yul: em của ông nội bên mình gọi là bà cô) cũng ở Hoài Xa phường, nếu có người hoài nghi, thì nói tiểu thư đi thăm cô nãi nãi. Nhưng hôm nay chuyện này nếu thật sự bị người biết được, cho dù bọn họ thật sự đi thăm cô nãi nãi, còn đi thường xuyên như vậy, người ngoài cũng không tin tưởng bao nhiêu.

Huống chi, chuyện nàng làm, là chuyện riêng gặp riêng biểu ca.

Đáng tiếc, Đồ thị lại không hiểu sự lo lắng của ma ma, nắm chặt cánh tay Tề ma ma, giọng hoài nghi hỏi:

- Ta làm chuyện đoạn chính, sao phải sợ hẳn hoài nghi? Tề ma ma, chuyện này chỉ có người cùng Tri Nguyệt biết, các người nếu không nói, người ngoài làm sao biết được? người nói thật cho ta biết, có phải người đã phản bội ta, tố cáo ta với Bạch Thanh?

Tề ma ma nghe nàng chỉ trích, lập tức nước mắt lưng tròng, quý mạnh xuống đất, đau lòng trả lời:

- Lão nô đối với tiểu thư luôn trung thành, không lẽ người không thấy sao? tiểu thư nói lời này, thật đúng là làm đau lòng lão nô.

- Tề ma ma người thật sự không phản bội ta?

Đồ thị thần sắc biến đổi, nhìn Tề ma ma vẫn luôn tận tâm hầu hạ mình bây giờ bộ dáng lại thành ra như vậy, nàng cũng không đành lòng. Nhưng lúc nàng thường lui tới Hoài Xa phường, đều cẩn thận quan sát, nếu không phải Tề ma ma hay Tri Nguyệt bán đứng nàng, căn bản không ai biết được nàng đã làm gì.

Tri Nguyệt là nha hoàn tâm phúc của nàng, phụ mẫu cũng huynh đệ của nàng ta, đều bị mình không ché trong tay, nàng ta tuyệt đối sẽ không dám phản bội.

Chỉ có Tề ma ma, nhi tử của ma ma mấy năm trước đã chuộc thân rồi đi, sau hai năm lại thi đậu tú tài, có thể nói là tiền đồ vô hạn. Nếu Tề ma ma vì tiền đồ của con mình, mà bán đứng nàng đi lấy lòng Bạch Thanh, chuyện này có thể xảy ra lắm.

- Lão nô nguyện thề.

Tề ma ma trong lòng chưa sót, giơ tay lên trời, cắn răng thề độc:

- Ta là Tề Nguyệt Hà nếu ta dám phản bội tiểu thư, đem chuyện của tiểu thư cùng biểu thiếu gia nói cho Bạch tiểu thư biết, liền bị xuyên tròng nát phổi

chết không được từ tể, nhi tử ta Tô Quế thanh danh ô uế, suốt đời không được làm quan.

(Yul: câu này nguyên văn là mặc tròng lạn phế, ta chuyển thành xuyên tròng nát phổi: nghĩa là thùng dọ dày bể phổi. tại ta nghĩ nên không nghĩ ra câu nào hay vs phù hợp. tha thứ cho ta...)

Đội Tề ma ma thề xong,Đồ thi mới nâng nàng dậy, oán trách nói:

- Tề ma ma người làm gì vậy, ta bắt quá chỉ nghe Bạch Thanh nói như vậy, liền có chút nghi ngờ, nên hỏi vài câu mà thôi, người cần gì phải thề độc như vậy! để Tô huynh biết được, không phải sẽ hận chết ta sao.

Nghe nàng nói lời giả mù sa mưa, Tề ma ma trong lòng lạnh lẽo,cũng không biểu lộ ra bên ngoài chỉ nói:

- Tiểu thư yên tâm! Chỉ cần ta không làm trái lời thề, dĩ nhiên sẽ không ứng nghiệm.

Đồ thị bắt đầu dĩ gạt đầu, sau đó nhìn ra ngoài, giặt mình phân phó:

- Đã trễ thế này rồi sao? Tề ma ma, mau giúp ta sửa soạn một chút, chúng ta phải mau rời phủ, đừng để biểu huynh sốt ruột chờ lâu.

Tề ma ma kinh hãi la to:

-Tiểu thư! không được đi!

Vừa rồi còn lo lắng bị người phát hiện, lúc này lại muốn đem nhục điểm cho người ta bắt lấy, không chờ đợi được liền muốn tìm chết sao?

Mặc dù hôm nay Tề ma ma hoàn toàn đối với nàng thất vọng lạnh tâm, nhưng cũng không đành lòng nhìn nàng bị tội danh như thế mà bị lưu thư rời khỏi Bạch phủ.

Đồ thị nhú mày, phần nộ trách mắng:

- Sao lại không được đi. Bạch Thanh bị thương, đang ở trong viện dưỡng thương, nàng làm sao biết ta có xuất phủ hay không. Hơn nữa, nàng đã có chút hoài nghi, ta phải đi nói với biểu ca một tiếng, về sau không thể thường xuyên gặp mặt. Được rồi! Tề ma ma, mau giúp ta, đem y phục ta mới may lấy ra đây, biểu ca nói ta mặc lam y nhìn rất đẹp.

Nói xong, liền vui vẻ gọi Tri Nguyệt vào giúp nàng chải đầu trang điểm.

Tề ma ma buồn bã thờ dài, cũng không dám ngăn cản,đành đi tìm y phục màu lam và đôi giày cùng màu phối hợp chung. Bộ y phục này, hoàn toàn đem toàn bộ ưu điểm trên người nàng bộc lộ hết ra ngoài, thật là giải nhân mỹ mạo.

#####

Ánh Hà hiên, tây sương phòng

Thanh Ca bắt đầu dĩ nhìn Bạch Thanh đang cùng nàng chung chăn, có chút dờ khóc dờ cười, nhẹ giọng khuyên nhủ:

- Tiểu thư, tây sương phòng chật chội, người đừng suốt ngày ở đây, lỡ đụng vào vết thương, bị đau cũng là chính bản thân tiểu thư.

Đã nhiều ngày trôi qua, nàng không chịu ở nhà giữa rộng lớn, cứ luôn chạy đến tây sương phòng cùng nàng nhét chung một chỗ, ăn vạ khóc lóc om xòm, khuyên thế nào cũng không chịu đi, thật khiến người ta không biết phải làm như thế nào mới tốt.

Bạch Thanh mím môi, chớp mắt đáng thương nói:

- Thanh Ca người chán ghét ta sao?

Bộ đáng rõ ràng là nói “nếu người dám gạt đầu ta liền khóc cho người xem”, làm Thanh Ca những lời muốn nói lại ép buộc nuốt vào.

Thanh Ca thờ dài một tiếng, nằm xuống nệm, nhắm mắt lại, coi như nàng(BT) không tồn tại,

Bạch Thanh thấy nàng như vậy, liền cười hì hì.

-Tiểu thư!

Bên ngoài một tiểu nha hoàn vội vàng chạy vào, nằm sấp lên bàn, nâng lên ly trà uống ừng ực, lúc này lắp bắp nói:

-Tiểu... tiểu thư... thiếu phu... phu nhân... ra ...đi ra phủ!

-Phải không?

Bạch Thanh trên mặt đang nở nụ cười nháy mắt liền tức giận. Nàng cắn răng, tay nắm chặt thành quyền, phân phó:

-Người đi đến bên ngoài thư phòng,kêu Tam Thất chạy nhanh đến Duyên Khánh điện bẩm báo cho ca ca biết.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 15

Bạch Thanh phái người lúc nào cũng nhìn chăm chăm Hạm Đạm viện, Đồ thị đã biết rõ “ Gian tình” bị bại lộ, chết vẫn không chịu hối cải, đợi đến lúc nàng ta xuất phủ đi gặp tình lang, liền báo tin cho ca ca biết.

Bạch Triệt, thái tử cùng Đô chỉ huy sứ Tiểu Túc đang ở Đông cung cùng với đám quần thần, ngồi trong phòng nghị sự ở Diên Khánh điện cùng thương thảo vụ án “ Giang Nam thuế muối”.

“Giang Nam thuế muối” thủ phạm chính là ngự sử Lỗ Vọng Chi, phụ thân ái thiếp Lỗ Mạn của thái tử, nàng này sau khi vào Đông cung, được thái tử sủng ái, người phụ thân này trước mặt thái tử, cũng có một chút mặt mũi.

Ba năm trước, tiềm nhiệm ngự sử cáo lão hồi hương, Lỗ Vọng Chi được đề bạt, thăng lên mấy cấp tiếp nhận trách nhiệm nặng nề này.

Lúc hần tiếp nhận, Giang Nam thuế muối thu vào càng ngày càng giảm. Năm nay, lại gặp mùa mưa kéo dài, muối không thể phơi nắng, nên lấy lý do đó mà nói muối giảm, nộp thuế cho triều đình không bằng một nửa năm trước.

Vào lúc thuế muối được vận chuyển đến kinh thành, Triệu Đạc là nội tôn (Yul: cháu nội) của Triệu gia một trong mười thương hộ muối ở Giang Nam, bản thân đang bị thương chạy trốn vào kinh, lúc hần ở Tuyên Vũ môn bên ngoài thành Đăng Văn Cổ đã bị trọng hình ba mươi gậy, lăn qua giường đình dài năm thước, bò đến ngự tiền, cáo trạng Lỗ Vọng Chi, cấu kết với Diêm bang hội làm muối, thu nhận hối lộ, ăn chặn thuế, xóa bỏ chèn ép các thương nhân buôn muối cùng một đồng tội danh khác.

Lúc này, có đầy đủ chứng cứ, Lỗ Vọng Chi làm việc gian ác hiện rõ trước mắt,hoàng thượng nổi giận lôi đình, ra lệnh Kiêu kỵ binh Đô Chỉ Huy Sứ tự mình mang năm ngàn binh, hôm sau liền lên đường, đuổi bắt đám người liên can, áp giải về kinh chờ thẩm vấn.

Thái tử bước ra cầu tình, lời nói của một người, không đủ tin tưởng, cầu khẩn hoàng thượng điều tra rõ sau đó hãy xử lý.

Hoàng thượng lửa giận ngập trời,lần đầu trên triều mở miệng khiển trách thái tử,còn cường chế cảm tức thái tử ở Đông cung, tinh tâm suy nghĩ.

Vừa bãi triều, ở Đông cung một đám bè phái của thái tử đều tập chung tại Diên Khánh điện, cùng khuyên ngăn thái tử. [truyện được đăng ở ddlqd.com]

#####

-Lỗ Vọng Chi hành động lỗ mãng, chưa từng suy nghĩ cho tình cảnh của thái tử điện hạ, điện hạ cần gì phải vì hần mà làm hoàng thượng không vui!

Thái tử thật lỗ mãng, lại dám cùng hoàng thượng tranh chấp một chút cũng không chịu nhượng bộ, thiếu phò (Yul : là tên một chức quan đồng chính nhị phẩm) Lưu Diệp mặt đầy chua xót, khổ tâm ân cần khuyên bảo.

Hoàng thượng chán ghét nhất chính là loại vì bản thân mà tư lợi, khiến quốc thuế bị bọn tham quan ăn mòn. Huống chi,tội danh lớn nhất của Lỗ Vọng Chi không chỉ đơn giản thu nhận hối lộ , mà là Triệu gia cả nhà đều bị hần cùng với Diêm bang đem toàn bộ giết chết, chỉ có một mình Triệu Đạc trốn thoát.

Xem mạng người như cỏ rác,thái tử điện hạ lại vì một cái lương đệ (Yul: một danh phận thiếp cấp tam phẩm), liền năm lần bảy lượt cầu tình, làm cho hoàng thượng tức giận rần dấy, thật sự có chút quá mức.

Haiz... thái tử điện hạ thông minh cơ trí, khắp nơi đều tốt, chỉ có tật xấu là ham mê nữ sắc, thật làm người khác không thể yên lòng.

Thân là thuộc hạ của thái tử, hần có nhiệm vụ ngăn cản hành vi sai lầm này của thái tử.

Thái tử anh tuấn trẻ tuổi cười cười,đối với những lời khiển trách lúc nghe trên triều đều không để tâm. Nghe thấy hần khuyên giải,cũng không có giải thích hành vi của mình, chỉ lắc đầu nói:

-Cô bắt quá là muốn lưu lại cho hần cái mệnh chó, đỡ phải làm Mạn nhi thương tâm. Còn phụ hoàng biết rõ cô làm người như thế nào, làm gì thái phó lại nói quá lời như vậy đâu?

(Yul: thái tử xưng với thần là cô)

Thấy thái tử có thái độ như vậy, Lưu Diệp trong lòng liền thấp thỏm, lo âu.Nghĩ đến động tĩnh gần đây trên triều, không khỏi lo lắng ngàn lần, phân tích tình hình :

-Các vị hoàng tử đã trưởng thành,lại được hoàng thượng tin dùng,những năm gần đây bắt đầu bước vào triều đình, cùng giải quyết chính sự. Địa vị của thái tử mặc dù đã được chỉ định từ lâu, nhưng cũng không có vững chắc, vụ án “ Tam Vương loạn” không thể dẫm vào vết xe đổ này, điện hạ không thể không đề phòng!

-Các đệ đệ là thay phụ hoàng và cô phân ưu, lời thiếu phó nói, thật quá mức.

Thái tử bỗng giận tái mặt, lạnh lùng trả lời. Nhìn sắc mặt hần mọi người đều biết là hần không muốn nhắc tới đề tài này.

Chuyện trong Hoàng cung, bọn họ là thần tử, biết cũng chỉ để trong lòng, chứ không thể biểu lộ hay quan tâm quá mức. Vì vậy liền cười ha ha nói qua chuyện khác.

-Mặc kệ điện hạ muốn xử trí như thế nào, vẫn tốt nhất là mang đám người liên can áp giải hồi kinh trước đã.

Lão thái bảo bên cạnh thái tử vuốt râu, nhìn về mặt Tiểu Túc không hề thay đổi, hờ hững không quan tâm, liền cười tủm tỉm nói:

-Chuyện này làm phiền Tiểu thống lĩnh lưu tâm, vạn lần không được để sai lầm

(Yul: thái bảo là tên một chức quan dòng chính nhất phẩm)

Tiểu Túc gật đầu, cũng không lên tiếng.

Thái tử liền thay biểu đệ nhà mình tiếp lời:

-Biểu đệ làm việc xưa nay rất cẩn thận, các chư vị không cần lo lắng.

Bọn quân thần đều gật đầu đồng ý,mặc kệ, Tiểu Túc làm việc cẩn thận hay không cẩn thận, chỉ riêng tiếng xấu của hần, bất kể là trên chiến trường hay trên giang hồ đều như sấm bên tai. Có hần ở đây, bọn người liên can kia cũng phải suy nghĩ cân nhắc trước khi hành động.

#####

Chuyện bàn luận đại khái cũng là ổn thỏa, trong điện không khí thoải mái hơn nhiều, mỉm cười nhìn đám thuộc thần (Yul:người cùng phe duy trì thái tử) cáo lui hết, liền chuyển hướng nhìn Tiểu Túc, chấp tay sau lưng nói:

-Biểu đệ trên đường đi phải cẩn thận, chú ý nhiều một chút, đám người kia đều là dân liều mạng, ra tay không biết nặng nhẹ. Ngươi còn chưa có thú thê sinh từ đâu.(Yul: cưới vợ sinh con)

Lời này, tuy mang ý đùa giỡn nhưng cũng bao hàm sự quan tâm cùng lo lắng.

Bị hần trêu chọc Tiểu Túc vẫn im lặng không lên tiếng, trong ánh mắt có một tia ôn nhu, nhưng khuôn mặt vẫn lạnh lùng như trước, làm như không có nghe thấy hần nói gì, ngay cả ánh mắt cũng không thêm liếc nhìn một cái, đứng dậy ôm quyền, nghiêm trang khom người trả lời:

-Đây là bổn phận của thần, không dám phiền điện hạ lo lắng.

Sau đó, lại khôi phục bộ dáng cũ, không làm thêm hành động gì khác.

Thái tử mặc dù đã sớm quen với việc hần tới ngày ra về ta đây, hiểu rõ hần bên ngoài lúc nào cũng lạnh lùng như vậy, cũng ít gặp hần xa cách cung kính như lúc này. Rõ ràng cùng là huynh đệ bà con, hần lại cứ tuân thủ quân với thần, một chút tình cảm dư thừa cũng không biểu lộ, làm cho người ta nhìn thấy liền tức giận.

Vốn là chuẩn bị muốn ôm cổ vũ hần một cái, vì tức giận liền thu trở về. Chỉ vươn tay hung hăng đẩy hần bả vai, oán hận nói:

- Ngươi cứ bộ dạng cứng ngắt dọa người, ta nếu là Thanh nhi muội muội, thì cũng tình nguyện chọn tên Viên Mậu Lâm thư sinh yếu đuối kia, còn vừa mắt hơn là ngươi.

Tiểu Túc ánh mắt buồn bã, lưng đang đứng thẳng tắp cũng khẽ rụt xuống, liếc mắt một cái, âm thầm nói:

-Chuyện này liên quan đến danh dự của Bạch tiểu thư, điện hạ nói năng cẩn thận.

Thái tử cũng mặc kệ hần nói cái gì, thấy hần cuối cùng cũng không duy trì được mặt lạnh, tay chỉ vào hần rồi cười âm thầm.

-Biểu đệ nha biểu đệ, cũng có ngày khiến ngươi mất đi bộ dáng nghiêm trang. Nhìn chút, nhìn một chút, coi biểu đệ của ta, có phải rất xứng đôi với muội muội ngốc của ngươi không? nói thế nào, hần so với tên trạng nguyên Viên Mậu Lâm tốt hơn một chút đúng không nào!

nói xong, liền quay lại nhìn hướng Bạch Triệt.

Chỉ thấy Bạch Triệt đang ngồi ngay ngắn trước bàn án, cầm bút trong tay, nhưng ánh mắt lại mơ hồ, không có tiêu điểm. Đầu bút cũng không có chạm vào tờ giấy, giọt mực rơi xuống giấy tuyên thành bắn nước như đóa hoa.

Bạch Triệt trước đây làm mọi việc đều rất tận tâm, lúc vẫn còn đang nghị sự, cũng chưa bao giờ thấy hấn về mặt như thế này.

Thái tử vô cùng kinh ngạc, bước lại gần hấn (BT) xòe tay lắc lắc trước mặt, Bạch Triệt ánh mắt cũng không chuyển động, chỉ sững sờ phát ngốc.

Thái tử nhìn Tiểu Túc, lại nhìn Bạch Triệt, đưa tay đánh hấn tỉnh, kinh ngạc hỏi:

-Người hôm nay bị sao vậy? nhìn người thế nào cũng thấy không ổn? Người nói mau, có phải vết thương của muội muội người có vấn đề ? Có cần ta phải hai ngự y đi qua nhìn nàng một chút không?

Vừa hỏi xong, ngay cả Tiểu Túc cũng nhìn không được mở to mắt nhìn hấn. Ngày đó khi hấn cứu Bạch Thanh, cũng biết nàng đã bị một ít thương tổn, nhưng ngại luân lý, hấn ngay cả nhìn cũng không dám. Chỉ lấy lệnh bài, gọi người đi Huyền Từ mời Duyên sư thái danh sư y đức vì nàng trị thương.

Sau đó, hấn cũng không chế chính mình không đi hỏi thăm chuyện của nàng, nhưng cũng từ miệng thái tử mà biết được, nàng té gãy tay, hôn sự bị chậm trễ.

Hấn thừa nhận, lúc đó hấn vừa đau lòng vừa mừng thầm.

Hôn sự bị chậm trễ, hơn nữa còn chưa có quyết định ngày, nói cách khác, có thể sẽ thay đổi.

Tuy rằng xa vời, nhưng hấn vẫn ôm một chút hi vọng. Hy vọng nàng trong khoảng thời gian dưỡng thương này mà nhìn ra bản tính của nam nhân kia, có thể một lần nữa nàng sẽ cân nhắc lại hôn sự của mình, mà thay đổi ý định.

Nhưng bây giờ, lại nghe biểu huynh (thái tử) nói vết thương của nàng có biến hóa, tâm không tự chủ được mà đau nhói.

Hắn không thể, lấy thân mình chịu thay nàng.

#####

Có lẽ tại ánh mắt hai người qua sức nóng bỏng, hoặc là do cái đẩy tay vừa rồi của thái tử. Bạch Triệt mới hồi phục lại tinh thần, nhận ra bản thân mình thất thần, về mặt hơi xấu hổ.

Hắn khụ một tiếng, buông bút xuống, điều chỉnh lại sắc mặt, trả lời:

-Không, không có việc gì. Cao thái y, y thuật rất cao minh, muội muội đã muốn tốt hơn rất nhiều, bất quá, thái y nói tổn thương gân cốt phải dưỡng một trăm ngày, nay nàng dưỡng thương cũng tốt lắm. Dù sao bị thương còn có Thanh Ca, hai người các nàng xưa nay chủ tớ tình thâm. Cùng nhau dưỡng thương, cũng không buồn chán.

-Ha ha! Điều này cũng đúng!

Thái tử giống như rất cao hứng, cười to, có chút trêu chọc nói:

-Có Thanh Ca bên cạnh canh giữ, Thanh nhi muội muội dù không chịu ngồi yên, cũng phải ngoan ngoãn ngồi ngốc ngồi.

Nghe hấn trêu chọc, Bạch Triệt hí mắt nói:

-Làm phiền điện hạ quan tâm, thuộc hạ trở về, nhất định chuyển cáo cho muội muội biết, thái tử quan tâm nàng nhiều lắm, chớ nàng dưỡng thương thật tốt, liền đến Đông cung cảm tạ thái tử. Nhân tiện, cũng nhìn một chút vị cung nữ pha trà gần đây trong phòng thái tử.

- Không cần, không cần!

Thái tử liên tục phát tay, giống như thật sự sợ Bạch Thanh đột nhiên xuất hiện trước mặt cướp đi bảo bối trong lòng hấn. mới vừa rồi tâm tình chế giễu hoàn toàn biến mất, thấp giọng lầu bầu:

-Ta thật vất vả mới tìm được một tiểu mỹ nhân, tuy rằng tiểu mỹ nhân này cũng có tâm cơ thâm độc sâu xa, nhưng cũng có thể dùng để giải trí nha! Nếu lại bị nàng bắt đi, ta không lo lắng mất đi tiểu mỹ nhân, lại phải lo lắng ngược lại cho nàng, sợ nàng bị tính kế, phí công phí sức vô ích.

Thấy thái tử như vậy, Bạch Triệt khóe môi hơi nhếch cười cười.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Chương 16

Bốn năm trước đây, khi thái tử vừa tròn mười sáu tuổi, đã chính thức bắt đầu vào triều, cùng giải quyết chính sự. Ngày thường xử lý việc triều đình cũng có chút thủ đoạn, so với hoàng thượng lúc còn trẻ cũng không hề kém cạnh, là một hoàng tử trẻ tuổi tài năng đầy hứa hẹn.

Nhưng cái vị này có một cái tật xấu không giống ai, người bình thường nghĩ hắn là loại người háo sắc. Thật ra, hắn chỉ ưa thích thu thập các mỹ nữ có tâm cơ thâm trầm, thủ đoạn độc ác, đặt ở bên người không xa không gần, thỉnh thoảng lại trêu chọc một phen, nhìn các nàng đều vì mục đích, mà đối trá kết giao với nhau, gian kế chồng chất đầu đầu lẫn nhau, hắn coi thật vui vẻ.

Kỳ thật Bạch Triệt không nghĩ như vậy, khi còn nhỏ cùng thái tử thân cận với muội muội hắn đương nhiên khác với mọi người, nhìn thái tử, nếu không hắn (BT) cũng lầm tưởng hắn là người ham thích sắc đẹp.

Từ năm ngoài, nàng chính mắt nhìn thấy thái tử cùng Thiên Nhược đùa giỡn tiết mục, nàng (BT) liền đối với thái tử có chút kính nhi viễn chi (yul: knvc có nghĩa Bề ngoài tỏ ra kính nể, tôn trọng, nhưng trên thực tế không muốn tiếp cận, gần gũi với người đó) bắt đầu tự xưng mình là người nghĩa hiệp ra tay là “anh hùng cứu mỹ nhân”. Thỉnh thoảng tới Đông cung đi dạo, nhìn xem có cô nương nào đáng thương bị rơi vào độc thủ của hắn không, cũng không quan tâm xem các nàng tốt cuộc là đang tính kế chuyện gì, để nàng gặp được, liền nhớ kỹ, muốn “Cứu vớt” các nàng.

Kỳ thật, thái tử thương nàng cũng không thua kém gì so với huynh trưởng là hắn đây.

Vì vậy, chỉ cần nàng mở miệng phàn là vật gì cũng đều cho nàng. Nhưng các tiểu mỹ nhân hắn tìm về không giống như nàng có tâm địa lương thiện. Các nàng mình đầy thủ đoạn, muội muội gốc nhà mình đâu thể nào là đối thủ của các nàng.

Cho nên, bất luận thái tử hay hắn cũng không vui khi nàng cứ đến Đông cung cướp người, vùi lấp chính mình trong hiểm cảnh.

Đương nhiên, cung nữ trong Đông cung hơn phân nửa đều mơ ước thượng vị, sợ nàng như sợ cọp, vừa thấy nàng tiến vào Đông cung liền trốn liền tránh, sợ giống như Thiên Nhược, bị nàng đem về Bạch phủ, vỡ tan giấc mộng quyền lực.

Bọn họ dùng mọi thủ đoạn để có được địa vị, vui mừng khi đạt được, do vậy, thái tử muốn dựa vào hành động nghĩa hiệp của nàng mà khảo nghiệm tâm cơ của các mỹ nhân.

Thật ra, phụ tử Bạch Triệt thấy Bạch Thanh hiểu lầm phẩm hạnh của thái tử liền hết sức vui mừng. [Truyện đăng ở ddlqd.com]

Thái tử diện mạo tuấn tú, dáng người cao ngất, đối với Bạch Thanh lại hết sức sủng ái, từng có một lần vì tình cảm bọn họ quá tốt khiến cho người ta kinh hãi.

Đặc biệt, là lúc thái tử phi vừa vào Đông cung, Bạch Thanh cùng thái tử phi liên tục bất hòa lời qua tiếng lại, bọn họ từng lo lắng nàng có phải là đối với thái tử nảy sinh tình cảm không nên có.

Lúc đang tuyển thái tử phi, hoàng thượng đã từng thăm dò ý tứ Bạch gia, có nguyện ý để Bạch Thanh làm chủ Đông cung không, bọn họ liền cự tuyệt. Chỉ vì nàng được họ bảo vệ quá tốt trong mười mấy năm nay, tính tình hết sức tinh khiết.

Hoàng cung nơi này, không phải là nơi mà nàng có thể nương thân dựa vào cho suốt cuộc đời sau này.

Chính là bọn họ lại không nghĩ đến, tại vì họ quá cưng chiều nàng, làm nàng quá mức thuần lương ngây ngô, ngu ngốc.

Tên tiểu nhân Viên Mậu Lâm, tâm tư hắn quá rõ ràng, nàng lại nhìn không thấu. Thiên Nhược bày mưu tính kế cùng phản bội bán đứng nàng, nàng cũng không hề lưu tâm. Còn có Vương Thục Nghi, Đồ Giải Ngữ...

Nghĩ đến tên của thê tử, Bạch Triệt vừa rồi buông lỏng lỏng máy, nhìn không được lại nhú chặt lại.

Đêm qua, lúc trở về phòng, hắn nhìn thật lâu dung nhan quen thuộc của nàng (ĐGN), nhìn nàng như thường ngày lấy lòng hắn, hầu hạ hắn. Sau đó, làm như vô tình vô ý làm hắn hiểu lầm lời muội muội nói. Khi đó, hắn đột nhiên phát giác ra mình thành thân với nàng đã hơn một năm nay, tự cho là mình đã nhìn thấu lòng nàng, lúc này nhìn nàng lại hết sức xa lạ.

Hắn cơ hồ muốn mở miệng hỏi, chính mình có điểm nào không bằng vị biểu huynh kia của nàng? đến nỗi, nàng đã lập gia đình hơn một năm nay, vẫn còn đối với hắn nhớ mãi không quên, còn làm ra chuyện vụng trộm gặp gỡ.

Hắn thừa nhận, hắn có chút tổn thương, nhưng nhiều hơn lại là tức giận.

Bạch Triệt hắn thậm chí ngay cả thê tử của mình còn nhìn không thấu, mặc danh kì diệu (Yul: mdkd nghĩa là không hiểu ra sao cả, không sao nói rõ được, quái lạ) liền chụp trên đầu hắn một cái nón xanh. Hắn đối với Đồ Giải Ngữ tuy rằng không đủ thâm tình, nhưng tự nhận là mình cho nàng đầy đủ sự tôn trọng. Thành quốc rất nhiều gia tộc tuy có nam tử bốn mươi tuổi vô tử vẫn nạp thiếp vào phủ, nhưng công tử thiếu gia nhà nào mà không có hồng nhan tri kỷ, hoặc là nha hoàn thiếp thân xinh đẹp.

Hắn xưa nay giữ mình trong sạch, thanh lâu kỹ viện cũng không đặt chân vào, đối với nha hoàn trong phủ vẫn giữ lễ tiết. Dù vậy, nàng vẫn luôn nghi ngờ hắn vô căn cứ, còn đuổi hết bọn nha hoàn hầu hạ hắn từ nhỏ tới lớn ra khỏi viện, trong viện chỉ dùng toàn gã sai vặt, không dùng nha hoàn.

Đến cùng, hắn lúc nào cũng bị nghi ngờ này nọ lại cũng chưa từng làm chuyện gì có lỗi với nàng, mà nàng lại sớm cùng người khác lén lút gặp gỡ.

Còn để muội muội biết được.

Hắn trước mặt muội muội nhà mình, lúc nào cũng oai phong uy vũ, luôn làm nàng sùng bái, hôm nay lại để muội muội biết được việc dơ bẩn này. Trong lúc đó, làm hắn cảm thấy xấu hổ mất mặt khi đối diện với nàng.

Bất quá, những chuyện này hết thảy đều là cảnh trong mơ của muội muội, căn bản là hắn còn chưa chứng thực, hắn chỉ đành tạm thời nhẫn nại, cẩn thận điều tra rồi mới quyết định.

#####

Bạch Triệt mới nói hai ba câu đã làm suy nghĩ của thái tử xoay chuyển, Tiểu Túc đương nhiên biết rõ hắn là đang muốn nói sang chuyện khác.

Ba người bọn họ tuổi tác không chênh lệch bao nhiêu, tính tình tuy có chút bất đồng, nhưng lui tới lại không ít, đương nhiên, đối với tính tình từng người đều hiểu rõ.

Theo tính tình của Bạch Triệt, chuyện gì mà hắn muốn giấu diếm không để lộ ra, chắc chắn không phải là chuyện nhỏ.

Đáng tiếc, hắn đang có công vụ trong người, sắp phải rời kinh, căn bản không có nhiều thời gian đi điều tra xem nàng rốt cuộc xảy ra chuyện gì. Suy tư một chút, hắn liền dứt khoát mở miệng hỏi thẳng:

-Sur huynh, đã gặp phải chuyện gì khó xử? có phải là cần hỗ trợ?

Mẫu thân của huynh muội Bạch Triệt chính là đại tiểu thư của Bạch Vân sơn trang. Sur phó của hắn là Diêu Nguyệt Hi là thúc thúc của bọn họ, Vì vậy, hắn đối với Bạch Triệt liền gọi là sur huynh.

Nghe được biểu đệ nhắc nhở, thái tử mới kịp phản ứng, oán trách nhìn Bạch Triệt nghi ngờ truy hỏi:

-Đúng vậy, người biểu hiện hôm nay rất khác lạ, trong phòng nghị sự người còn phát ngốc ngây người, nhất định là có chuyện gì đó. Nói mau, có chuyện gì? cần ta hỗ trợ không?

Vị hảo hữu này từ nhỏ cùng hắn lớn lên, lại không có bao nhiêu chuyện có thể làm khó hắn, hiếm khi nhìn thấy bộ dạng hắn bây giờ, nếu không tìm hiểu rốt cuộc là có chuyện gì, trong lòng hắn thật ngứa ngáy nha!

-Không có chuyện gì!

Bạch Triệt lắc đầu phủ nhận, đưa mắt nhìn về phía Tiểu Túc, suy nghĩ một lát, mới mở miệng hỏi:

-Từ Truyền, người lần này đích thân đi Giang Nam, đúng không?

(Yul: Từ truyền là tên tự của Tiểu Túc)

-Đúng!

Tiểu Túc dứt khoát gật đầu đáp.

Bạch Triệt vuốt vuốt huyệt thái dương đang đau, nheo mắt, từ từ đứng lên.

Nam Tầm nắm phía cuối cùng của tỉnh Giang Nam, nếu là đi đường thủy.Ngược lại, nếu từ kinh thành đi đến Giang Nam bằng đường bộ sẽ qua Nam Tầm trước. Vốn là hắn muốn xin nghỉ vài ngày tự mình đi đến Nam Tầm, điều tra giác mộng mẫu thân báo cho muội muội có phải là thật hay không.

Nhưng vụ án “Giang Nam thuế muối” vừa xảy ra, làm hắn không thể rời khỏi kinh thành.Nếu là sai một vài thuộc hạ đi dò xét, sợ không cẩn thận, sẽ dẫm vào kinh xà (đánh cỏ động rắn)

Dù sao, gia tộc Bạch thị cùng ở Nam Tầm, nếu sự tình này náo động làm lớn lên, muội muội sợ là khó có thể lo cho bản thân mình.

Vốn đang còn suy nghĩ, có nên hay không đi báo cho phụ thân biết,cũng đem suy nghĩ của mình nói ra, cho phụ thân suy nghĩ triệt để thiệt hơn, phải một ít người làm việc cần trọng làm việc này.

Nhưng mà, phụ thân đối với mẫu thân tình cảm thâm hậu,nếu đề cập đến việc mẫu thân báo mộng, chỉ sợ trong lòng phụ thân lại tưởng niệm, gây tổn thương thân thể.

Nay sự đệ có công vụ bên người phải tự mình đích thân đi một chuyến để giải quyết, ngược lại có thể nhờ hắn thuận đường giúp đỡ dứt chuyện này.

Tiểu Túc xưa nay làm việc có suy tính, hơn nữa hắn âm mưu tính kế cũng không thua kém mình. Có hắn ở đó, không chừng có thể giúp mình hoàn thành tính toán thuận lợi một chút.

Dù sao, chuyện này nếu là thật, sớm muộn gì cũng sẽ bại lộ trước mặt mọi người, hắn cũng không cần phải lo lắng muội muội nhà mình bị mất mặt trước hai người này.

Hạ quyết định xong, hắn liền nói:

-Ta có chuyện này, nghĩ là sẽ phiền toái người!

-Sur huynh mời nói!

Tiểu Túc đối với Bạch Triệt trước sau như một là tôn sùng, kính trọng.

-Các người cũng biết, phụ thân cùng ta luôn đối với hôn sự của muội muội cho tới bây giờ cũng không quá đồng ý. Bởi vì nàng kiên trì, chúng ta mới tạm thời thỏa hiệp. Nay, ngược lại trong lòng nàng lại có ý định từ hôn.

Bạch Triệt cau mày, nói năng châm chọc, ý đồ muốn bảo vệ thanh danh muội muội nhà mình vốn đã rơi xuống đáy cốc.

Trong lòng hắn đầy u sầu, lúc nghe được hai chữ từ hôn, Tiểu Túc lập tức nắm tay thành quyền. Trong mắt một mảnh kinh ngạc còn phát ra tia vui sướng.

Từ hôn, nàng tính từ hôn, Thật sự tốt quá!

-Lần trước nàng bị mang đến am Huyền Từ bái tế mẫu thân, ở đó, mẫu thân báo mộng cho nàng, nói là Viên Mậu Lâm tại quê nhà ở Nam Tầm sớm đã có thể thất. Hơn nữa, lúc hắn tiến kinh dự thi, thê tử hắn đang có thai, lúc này, hắn là đã sinh hạ một đứa con. Lúc trước bởi vì mọi người cực lực phản đối, cũng chưa kịp điều tra bối cảnh Viên Mậu Lâm, cho dù không có chuyện này, nếu hắn thật sự muốn cùng muội muội ta thành thân, chúng ta cũng phải điều tra một phen. Vì vậy, ta muốn nhờ Từ Truyền, đi Giang Nam, lúc đó thuận tiện che giấu hành tung thuộc hạ của nhà ta, nếu có thời gian rảnh rỗi, giúp ta gấp rút thăm dò một chút cũng tốt lắm rồi.

Nghe được hắn nói một hồi dài, sắc mặt xem kịch vui của thái tử liền tối sầm xuống, nắm chặt tay hắn lớn tiếng hỏi:

-Người nói, đều là sự thật?

Hắn Liên Chân sùng ái muội muội nhà mình từ nhỏ tới lớn, thế nhưng bị một tên nam nhân đã có thể thất lừa gạt?

(Yul: Liên Chân là tên của thái tử)

Người nọ khắp nơi tính kế muội muội bọn họ, cầu xin quyền thế địa vị cũng thôi đi. Dù sao hắn cũng là thái tử, phụ thân là hoàng đế, toàn bộ Thành quốc này đều là của bọn hắn, cấp được hắn thứ này thứ kia. Chỉ cần khi hắn lấy được thứ hắn cần, có thể làm một trạng phu tốt, sùng ái muội muội của bọn hắn, cho hắn này nọ, không phải là không được.

Nhưng loại người này sớm đã có thể thất, miệng còn đầy lời dối trá lừa gạt muội tử bọn hắn, tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 17

Tiểu Túc mặt vốn lạnh lùng, trong nháy mắt lại càng lạnh như băng. Một đôi mày kiếm nhăn lại, trong mắt nén giận, gắt gao nhìn Bạch Triệt, chờ hắn trả lời.

Tên nam nhân kia, hắn lại dám đình thê tái thú, làm nàng mang danh bất nghĩa. Hơn nữa, lúc bọn họ được từ hôn, nữ nhân kia lại đang mang thai, còn chưa lâm bồn, như vậy Bạch tiểu thư lấy hắn, chỉ có thể làm thiếp? Cho dù giết chết nữ nhân kia, nàng cũng chỉ có thể làm kế thê. Mặc kệ là tình huống nào, nàng đều không chiếm được danh phận chính thê.

Thật là khinh người quá đáng.

So với bọn họ không thể áp chế được tức giận, Bạch Triệt sớm đã trải qua chuyện này nên từ phần nọ đã chuyển thành hết sức trầm ổn bình tĩnh.

Hắn chỉ hơi cau mày, thần nhiên nói:

-Có phải thật hay không, chờ Từ Truyền hồi kinh mới biết được.

Thái tử gạt đầu đồng ý, buông tay hắn ra, xoay mặt nhìn Tiểu Túc, cẩn thận dặn dò:

-Biểu đệ, ta sẽ bẩm báo cho phụ hoàng chuyện này, để phụ hoàng cho người thêm mấy ngày thời gian. Đến Giang Nam, người trước tiên hãy đi huyện Nam Tầm, điều tra rõ chuyện này, nếu thật sự có người như vậy, nhớ rõ phải đem bọn họ về kinh. Ta muốn nhìn một chút, Thê cùng nhi tử đang ở trước mắt, hắn còn có thể nói cái gì để cãi lại! Không trị hắn tội khi quân, ta không phải là Thái tử Liên Chân.

Tiểu Túc gật đầu, trong mắt tràn đầy lệ khí.

- Không được, Từ Truyền không thể dẫn người trở về.

Bạch Triệt lắc đầu, bác bỏ kế hoạch của thái tử, liền giải thích:

- Viên Mậu Lâm gây ra tội lớn, đây chính là tội khi quân. Dù sao ngày đó hấn trước mặt hoàng thượng, chính miệng nói còn chưa lập thề thốt, nếu bị vạch trần, hấn chỉ có con đường chết. Từ Truyền cùng Bạch gia có quan hệ hết sức thân cận, hấn từng có ý muốn cầu thân còn bị lộ ra bên ngoài, nếu như hấn dẫn người trở về, đối phương không nhận, ngược lại còn có thể trả đũa, nói hấn vì không cầu được muối muối, nên mới hãm hại hấn(VML). Như thế chẳng những không có được kết quả mong muốn. Ngược lại còn khiến Từ Truyền mang danh bất nghĩa, thật sự không ổn. Huống chi...

Huống chi lúc trước là chính muối muối vội vàng cấp bách muốn gả cho người ta, cho dù lúc đó đối phương xử dụng mưu kế, nhưng người ngoài lại không biết.

Như vậy, lúc đầu đòi gả, lúc sau đòi từ hôn, hơn nữa còn khiến hấn phạm tội khi quân, nghe có vẻ như Bạch Phủ quá mức ý thế hiếp người. Thanh danh muối muối vốn đã không tốt, nếu tại vì chuyện này mà xảy ra vấn đề, tương lai, ai còn chịu thú nàng?

Nghe Bạch Triệt nhắc lại chuyện cầu thân, bên tai Tiểu Túc có chút phấp hờn, nhưng vẫn chém đĩnh chặt sắt nói:

- Không sao, ta không sợ!

Dù sao thanh danh đối với hấn, cho đến tận bây giờ vẫn chẳng là gì, hấn trong kinh thành danh tiếng còn chưa đủ vang sao?

- Thanh danh của người không phải là vấn đề, mà vấn đề là chuyện tiếp theo, nữ nhân kia nếu biết được vì nàng ta xuất hiện ở kinh thành mà làm hại phụ quân của mình bị chém đầu, tất nhiên, nàng chẳng những không chịu thừa nhận thân phận của mình, đến lúc đó còn nói ngược lại, chúng ta nhất định sẽ bị thế hạ phong. Muối muối ta, nếu chỉ là muốn từ hôn, cũng liền thôi, nhưng nàng lại không muốn bỏ qua chuyện người kia tính kế mình, muốn hấn bị kết tội đến tội. Vì vậy, chúng ta tuyệt đối không thể dính dấp quá nhiều mới tốt.

Muối muối nhà mình lần đầu tiên hi vọng một người chết đi, làm ca ca, như thế nào cũng phải hoàn thành nguyện vọng của nàng mới đúng.[Truyện đăng ở ddldq.com]

Thái tử kinh ngạc mở to mắt, giống như lỗ tai mình có vấn đề nên nghe lầm mất rồi, không dám tin hỏi lại:

- Nàng muốn hấn chết?

Bạch Triệt nở nụ cười, gật đầu đáp:

- Đúng, nàng muốn hấn chết.

Lúc mới nghe nàng nói, hấn cũng không dám tin, từ nhỏ muối muối hấn ngay cả một con kiến cũng không dám giết, thế nhưng lúc đó lại nói với hấn, nàng muốn hấn(VML) phạm tội khi quân.

Hấn nhìn ra được, nàng nói rất nghiêm túc, cùng những lời uy hiếp lúc trước hoàn toàn bất đồng. Nàng là thật sự muốn hấn chết.

Kỳ thật hấn cũng nghĩ không thông, rõ ràng mấy ngày trước còn rất tốt, vì một giấc mộng, nàng thậm chí có ý niệm trong đầu muốn đưa người khác vào chỗ chết.

Nàng nói cho hấn những chuyện kia, tất nhiên không phải là toàn bộ sự tình trong giấc mộng, chỉ sợ, trong mộng của nàng, hấn mang đến rất nhiều đau khổ cho nàng, phải rất nhiều mới làm nàng có ý muốn như vậy.

Chỉ là, nàng liền tin tưởng giấc mộng kia, coi đó là sự thật là chân tướng mọi chuyện sao?

Bất quá, người nợ tính kế muối muối hấn, cũng là đáng chết, cũng không vô tội

- Đã xảy ra chuyện gì?

Thái tử có chút nghĩ không thông, mơ hồ hỏi:

- Như thế nào mới mấy ngày không gặp, cảm giác như nàng với nàng lúc trước không giống nhau.

- Ta từng tìm bọn hạ nhân đi cùng nàng đến am Huyền Từ hỏi rõ mọi chuyện, ngoại trừ lúc hồi kinh trên đường mã bị chấn kinh làm bị thương, cũng không gặp chuyện gì ngoài ý muốn.

Dù sao huynh muối ruột thịt, tình cảm thân thiết, hấn là chính mắt nhìn thấy muối muối khác lạ, so với thái tử hấn đương nhiên sớm đã nhận ra.

- Chỉ có Thanh Ca nói, buổi sáng lúc chuẩn bị cúng bái hành lễ, muối muối thức dậy rất sớm, một mình đứng bên cửa sổ đến ngắm người, sau đó, đột nhiên lại muốn lưu lại Huyền Từ mấy ngày. Trên đường hồi kinh, nàng còn nói với Thanh Ca là không muốn thành thân. Cho nên, nàng nói là mẫu thân

báo mộng, ta tin.

Thái tử ngẩng đầu nhướng mày, miệng mấp máy, nhưng không biết nên nói gì. Chuyện quỷ thần, quá mức hư vô mờ mịt, vốn là bọn họ cũng không quá quan tâm hay tin tưởng. Nhưng hôm nay mọi chuyện khác lạ, ngoại trừ chuyện như thế, cái khác căn bản là giải thích không được.

Dù sao trước khi đi am Huyền Từ, nàng vẫn là nhớ thương người nọ, muốn mau chóng cùng hắn thành thân, lúc đi là nàng bị ép không hề cam tâm tình nguyện.

Nghĩ một hồi, lúc trước vẫn có chút do dự, liền dứt khoát như Bạch Triệt, tin Bạch mẫu báo mộng, không đề cập đến chuyện Bạch Thanh thay đổi, nói lại vấn đề chính:

-Thôi, không đề cập tới vấn đề này nữa, lúc này, ngươi có biện pháp gì tốt, mau nói nghe một chút, chúng ta cùng nhau bàn luận.

Bạch Triệt liếc mắt nhìn hai người bọn họ, rũ mắt nhìn xuống, có chút khó xử nói:

-Biện pháp này, mấy người chúng ta không thể làm được, cần phải nhờ hoàng thượng hỗ trợ.

-Còn cần phụ hoàng hỗ trợ?

Thái tử hai mắt sáng lên, chỉ sợ thiên hạ không đủ loạn hời:

- Là kế hoạch lớn gì, ngươi nói mau lên.

- Trước đó vài ngày, không phải hắn ghét bỏ Hàn Lâm viện quá mức nhân rồi, nên dụ dỗ muội muội đi tìm hoàng thượng xin cho hắn một chức quan, không phải sao? Hôm nay vụ án “Giang Nam Thuế Muối” xảy ra, hoàng thượng hạ chỉ Từ Truyền toàn quyền phụ trách. Các người nói xem, có thể đi cầu hoàng thượng cho hắn chức khâm sai đại nhân, cùng đi với Từ Truyền đến Giang Nam. Để hắn đi dò xét Giang Nam, trấn an dân chúng, chúng ta cho hắn cơ hội mặc “áo gấm về làng” được không?

Cái gì âm mưu quỷ kế, đều bị người khác vạch trần, khiến hắn gặp bất lợi. Chỉ có loại biện pháp như vậy, mới khiến hắn đi vào tử lộ .

Viên Mậu Lâm không phải chương mất thứ cát sĩ, không muốn ở Hàn Lâm viện phải xử lý biên soạn văn thư sao? Hôm nay, đại án ở Giang Nam làm triều đình và dân chúng khiếp sợ, giao cho hắn xử lý, mặc dù chỉ là khâm sai đại thần không có phẩm không có cấp, nhưng danh tiếng lại dễ nghe a! Còn có Kiều kỵ binh làm hộ vệ, cũng là cho hắn mười phần mặt mũi đi! Nhiều đây cũng đủ thỏa mãn dục vọng quyền lực và lòng ham muốn hư vinh của hắn.

(Yul : thứ cát sĩ là chức ngắn hạn trong Hàn Lâm viện, từ trong khoa cử tiến sĩ chọn ra người có tiềm chất đảm nhiệm, mục đích là để cho họ học tập trong Hàn Lâm Viện trước, sau đó mới thụ quan chức. Giống như nghiên cứu sinh hoặc thực tập sinh ngày nay.

Hàn Lâm viện : soạn thảo văn từ,sắc mệnh. Giảng dạy, thảo luận kinh điển. Biên soạn quốc sử, thực lục, điển lễ. Đảm nhận trách nhiệm Khâm sai)

Về phần đi ngang qua huyện Nam Tầm, tất cả dân chúng ở đó đều biết tân khoa trạng nguyên xuất thân từ huyện này, quan viên đồng hành cùng hắn sẽ khuyến khích hồi hương nhìn một chút, tiện thể tế bái phụ mẫu an ủi vong linh.

Nếu hắn đã có thể thất, chắc chắn nữ nhân kia sẽ không ần núp hay trốn tránh không chịu gặp mặt, cho dù thê tử hắn không chịu đi ra gặp mặt hắn, dân chúng ở Nam Tầm nhất định sẽ biết rõ chuyện của hắn trước đây. Đợi hắn hồi hương, tất nhiên sẽ có người đề cập đến chuyện gia thất của hắn.

Đến lúc đó, mọi chuyện bị vạch trần, không còn liên quan đến Bạch gia, lại càng không liên can đến Từ Truyền.

Thái tử vỗ tay khen hay, cao giọng tán dương nói:

-Quả nhiên cao minh, này đúng là kế hay a! Các người chờ ta, ta sẽ đi bẩm báo với phụ hoàng ngay.

Nói xong, liền hướng phía cửa bước đi.

Bạch Triệt cùng Tiểu Túc đồng thời mở miệng ngăn cản:

- Khoan đã!

-Còn có chuyện gì?

Thái tử dừng bước, ánh mắt nóng bỏng nhìn Bạch Triệt:

- Còn có diệu kế hay hơn sao?

Bạch Triệt lắc đầu nói:

-Diệu kế thì không có, chỉ là....Hôm nay trên triều, ngươi bị hoàng thượng cấm túc, trong một tháng này, không thể rời khỏi Đông cung.

Tiểu Túc gật đầu, có chút bất đắc dĩ nhìn thái tử.

- Ôi!

Thái tử tát một cái lên trán mình, cả người liền ngồi gục xuống, đáng thương nhìn hai người, hỏi:

-Vậy phải làm sao bây giờ?

Lúc này, hần bắt đầu cảm thấy có chút hối hận, chỉ vì gần đây Đông cung quá yên tĩnh, hần muốn làm mưa làm gió một chút. Mới có thể mở miệng cầu tình cho một tên tham quan tội ác tày trời, làm mọi người đều nghĩ là hần đối với nữ nhân kia (Yul: thiếp của ảnh) thương yêu sủng ái quá nhiều.

Nào ngờ, làm hại chính mình mất đi cơ hội giúp đỡ muội muội.

Bạch Triệt cùng Tiểu Túc liếc nhìn, thấy hần đang hối hận không ngừng, cả hai đều cảm thấy hết sức hài lòng.

Đối với nữ sắc, bọn hần đã nhiều lần khuyên nhủ, hần đều mất điếc tai ngơ, nay ăn vào đau khổ, hiểu được muốn sung sướng phải trả giá cao, về sau chắc hần sẽ kiềm chế một chút.

-Hai người chúng ta đi bẩm báo là được. Điện hạ tốt nhất vẫn là ở yên đây, “tự mình tĩnh tâm” là được rồi!

Nóng xong, hai người cùng đi ra ngoài, hoàn toàn không để ý hần phía sau đang điên cuồng gào hét.

Rời khỏi Đông cung, Tiểu Túc mới lên tiếng hỏi:

-Người vì sao không nói cho hần biết, vì chuyện của Bạch tiểu thư, cho dù hần có làm trái lệnh của hoàng thượng, hoàng thượng cũng sẽ không trách tội hần.

Bạch Triệt liếc mắt nhìn hần, phản bác nói:

-Người cũng không có nói.

Tiểu Túc khoe miệng giật giật, không nói gì, Bạch Triệt liền nở nụ cười, mặt mày rạng rỡ.

Lúc này, Tam thất phụng lệnh của Bạch Thanh đến Đông cung báo tin cho Bạch Triệt, cũng trùng hợp chạy đến, thở hổn hển bẩm:

-Thiếu gia, tiểu thư có chuyện, là hai ngày trước đã cùng thiếu gia nói chuyện này, nói người mau mau đi Hoài Xa phường.

Bạch Triệt nghe vậy, sắc mặt đang vui vẻ liền biến mất, thay vào đó là vẻ âm u, tay nắm chặt thành quyền.

Tiểu Túc cảm giận được tâm trạng hần thay đổi, hô hấp cũng dần dần dập tắt lên, cả người nháy mắt từ “Ngọc lang” biến thành “Ngọc diện la sát”.

Lại nghe thấy chuyện này có liên quan đến Bạch Thanh, mặc dù cố gắng ức chế tâm trạng, giọng nói vẫn mang theo một chút lo lắng, lớn giọng hỏi:

-Bạch tiểu thư đã xảy ra chuyện gì?

Bạch Triệt phục hồi tinh thần, giật khoe miệng, nhìn Tiểu Túc khó khăn nở nụ cười, giải thích:

-Không liên quan đến muội muội, là chuyện riêng của ta. Từ Truyền, ta có một số việc chính bản thân phải đi xử lý gấp, kế hoạch vừa rồi, làm phiền người một mình đến ngự thư phòng cầu hoàng thượng giúp đỡ.

Đã biết không liên quan đến Bạch Thanh, Tiểu Túc liền buông lỏng tâm trạng, gật đầu đáp ứng Bạch Triệt, cũng không hỏi hần muốn đi xử lý chuyện gì.

Trong lòng Bạch Triệt, Bạch Thanh có địa vị rất quan trọng, nhưng lúc này ngay cả chuyện giúp đỡ muội muội hần cũng bỏ qua, lại giao hết cho hần, còn mình thì đi xử lý việc khác, có thể thấy được chuyện này rất quan trọng.

Là huynh đệ, hần chỉ có thể thay hần xử lý tốt việc hần có thể làm được mà thôi.

Huống chi chuyện này còn là thay Bạch Thanh làm việc, hần cầu còn không được.

-Nếu cần hỗ trợ, người cứ việc nói.

Nói xong hai người liền quay đầu, bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 18

Đại thành Kiến Quốc tồn tại hơn một trăm năm, thái tổ Kiến Đức để cùng tiền triều Tống quốc, nhất phẩm trấn quốc đại tướng quân, hằng năm trấn thủ biên cương tây bắc, mấy lần đánh lui bọn Thát Đát, bảo vệ biên giới Đại Tống. (Yul: khúc này ta đã rất cố gắng hi vọng các nàng hiểu)

Ngay lúc biên quan lửa đỏ, gian thần xuất hiện tầng tầng lớp lớp, hoạn quan trong cung, bên tai Ninh Tông để nói lời loạn ngữ gièm pha, trung thần bị hại nhiều vô số.

Tống quốc tồn tại ba trăm hai mươi lăm năm, Ninh tông ngự trị mười bốn năm, Tống Ninh Tông tin lời hoạn quan gièm pha, làm tướng ngay cả Cố Phưong cũng đem lòng phản loạn, năm lần phát lệnh triệu hồi Cố Phưong về kinh.

Đúng lúc đó, quân Thát Đát tấn công dồn dập, không giống như lúc trước chỉ đơn giản là cướp bóc, mà là có khuynh hướng giành quyền lực, muốn nhân cơ hội đánh chiếm một mảnh núi sông của đại Tống.

Tình huống vô cùng cấp bách, ngay cả Cố Phưong dù muốn rời khỏi biên quan cũng không thể, Ninh Tông thấy chiếu lệnh không có hiệu quả, liền kết luận hẳn có lòng mưu phản, đem cả nhà ba trăm năm mươi tám mạng người tông vào ngục, lấy tội danh phản nghịch, chiếu cáo thiên hạ, toàn tộc xử trảm.

Lúc tin dữ truyền đến biên quan, cũng là lúc Cố Phưong đánh tan nát quân Thát Đát, toàn quân đại thắng. Nghe được tin tức này, liền phun một ngụm máu tươi, ngã xuống. Mà lúc này, kinh thành phải đến cảm y vệ truy bắt hẳn cũng sắp đến.

Tướng sĩ dân chúng ở biên quan đều biết rõ đại tướng quân của họ một lòng trung thành với triều đình, tướng quân trấn thủ biên cương hơn mười năm, trên người vết thương chồng chất, không vết thương nào không nói rõ lòng trung thành và sự cống hiến của hắn cho quốc gia.

Nhưng không ngờ, cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy, một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ, bọn họ tức giận phản nộ phản kháng.

Vì vậy, các tướng sĩ giết chết thái giám truyền chỉ cùng bọn người cảm y vệ, gấp gáp chế tạo hoàng bào cho Cố Phưong, quyết tâm tạo phản.

Gia tộc một người cũng không còn, ngay cả Cố Phưong cũng bị dồn đến bước đường cùng, dứt khoát dẫn theo mọi người, giờ cao đại kỳ (cờ lớn), phản Tống.

Sau đó, chinh chiến mười năm, cuối cùng cũng diệt được triều Tống, đem hoàng tộc Tống thị đuổi ra khỏi Đại Minh cung, thành lập lên Thành quốc, đóng đô tại kinh thành cũ của triều Tống là Yên Kinh, ở trong Đại Minh cung.

Sau đó, Thái Tông nói Yên kinh khí hậu không tốt, liền muốn rời kinh đến trung nguyên, hao phí nhân lực cùng tài lực, tổn mất tám năm, dựng lên hoàng cung mới.

Vì lúc đến kinh thành mới, cũng là trung thu ngày mười lăm tháng tám nên lấy ngày này làm ngày hội dơi đồ. [truyện được đăng ở ddlqđ.com]

Cung điện vừa mới xây dựng là hình vuông, chiếm diện tích là hai trăm vạn vuông, từ ba bộ phận Quách thành, Hoàng thành, Cung thành tạo thành. Cung thành là nơi dân chúng gọi là Đại Thành cung (hoàng cung).

Đại Thành cung so với Đại Minh cung ở Yên Kinh có chút bất đồng, đó là chỗ ở, Đại Thành cung bên sườn phía đông, kéo dài ước chừng một phần mười mảnh đất lớn nhỏ của Đại Thành cung, xây lên một hoàng cung thu nhỏ, chính là Đông cung của thái tử.

Đông cung hướng phía nam chính là cửa rời khỏi hoàng cung, được gọi là Huệ Bình môn, phía tây dẫn đến cung của hoàng đế được gọi là Thường Nhạc môn.

Bạch Triệt cùng Tiêu Túc liền chia nhau đi qua hai cửa này. Bạch Triệt muốn rời cung đi Hoài Xa phường chính là đi ra Huệ Bình môn. Tiêu Túc muốn tìm hoàng thượng, dĩ nhiên phải đi Thường Nhạc môn.

Ra khỏi Thường Nhạc môn, xuyên qua những cảnh vật xinh đẹp, kiến trúc trang nghiêm nguy nga. Tiêu túc cũng không liếc nhìn, lại càng không nhìn trên đường cung nhân (hạ nhân trong cung) đang hành lễ, cứ hướng về phương bắc phía ngự thư phòng mà đi.

Đội đi đến bên ngoài ngự thư phòng, Tiêu Túc mới ngừng lại, hướng tiểu thái giám đang canh giữ bên cửa, lạnh giọng nói:

-Làm phiền công công vào bẩm báo hoàng thượng, Tiêu Túc cầu kiến.

-Tiểu đại nhân chờ một chút!

Là hạ nhân hầu hạ bên người hoàng thượng, tiểu thái giám đương nhiên biết vị này trong mắt hoàng thượng có địa vị như thế nào, thấy hắn mặt lạnh, cũng không dám có một chút bất mãn, nịnh nọt cười cười, liền chạy chậm vào trong ngự thư phòng.

Chốc lát, lại chạy chậm ra, nịnh nọt hướng Tiêu Túc nói:

-Hoàng thượng tuyên gấp, Tiểu đại nhân mời.

- Làm phiền!

Tiểu Túc hướng hấn gập đầu, sai bước đi vào. Đến ngự tiền, liền cúi người quỳ xuống, cất cao giọng nói:

- Thần Tiểu Túc khấu khiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn vạn tuế!

- Mau đứng lên!

Hung Khánh đế buông bút, hướng hấn nâng tay, vẻ mặt ôn hòa, mang theo nụ cười nói:

- Từ Truyền lúc này lại câu kiến trẫm, là có chuyện gì quan trọng?

Tiểu Túc thuận theo đứng dậy, liếc nhìn cung nhân đang đứng hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, do dự một chút, rồi nói:

-Thỉnh hoàng thượng, cho bọn hạ nhân lui ra ngoài.

- Nga...?

Hung Khánh đế kéo dài âm thanh, có chút kinh ngạc, trong ánh mắt lộ ra một tia hứng thú, phất tay, tất cả cung nhân liền lui ra ngoài.

- Giờ chỉ còn ta và ngươi, Từ Truyền có chuyện gì, đừng ngại nói thẳng.

Tiểu Túc lúc này, mới đem chuyện ba người ở Đông cung bàn bạc nói ra, nhân tiện, còn giống như là vô tình nói ra ý kiến cùng một chút ý tưởng của mình, đem thiếu sót của câu chuyện bổ sung thêm.

Hung Khánh đế nghe vậy. Lúc đầu nét mặt còn thần nhiên ôn hòa, dần dần trầm xuống, vẻ mặt trầm tĩnh như nước, không nhìn ra được hấn đang suy nghĩ cái gì.

Đội Tiểu Túc nói xong, hấn híp mắt lại, không mặn không nhạt hỏi:

- Các ngươi đều cảm thấy, đó là một biện pháp tốt?

- Đúng!

Hung Khánh đế sờ sờ hai viên hồ tử trong tay, (yul: giống như hai viên bi to đùng)che giấu nụ cười trên môi, nghiêm mặt bói móc hỏi:

- Khâm sai đại nhân, từ lúc Đại Thành kiến quốc thành lập đến nay, chưa bao giờ có quan viên cấp dưới tam phẩm đảm nhiệm. Các ngươi cảm thấy, hấn chỉ là một thứ cát sĩ nhỏ nhoi, lại có thể gánh nổi cái danh này? Huống hồ, nếu chuyện này giống như lời các ngươi nói, hấn bị thân bại danh liệt, trẫm cũng bị mọi người coi là không có mắt nhìn người là mắt mờ tài ử? Hơn nữa, tội khi quân, là tru di cửu tộc. Bạch Thanh cùng chi chính (Yul: chi chính là dòng chính ý là cả nhà Bạch Tề Viễn) được ngự ban nhân duyên, Bạch gia cũng là một trong cửu tộc. Nếu đến lúc đó, có người lên tiếng cáo trạng, đem Bạch gia án theo luật trăm chi, ngươi sẽ nói như thế nào?

- Hoàng thượng tứ hôn, là đem Bạch tiểu thư gả cho Viên Mậu Lâm chưa có thê thất, nhưng có thể hấn đã sớm có thê thất, kia thánh chi, đương nhiên không tính. Phạm tội khi quân là Viên Mậu Lâm, cùng Bạch gia có quan hệ gì đâu?

Nghe thấy Hung Khánh đế trong lời nói là đem Bạch Thanh thành thê tử của Viên Mậu Lâm, đem Bạch gia thành hấn nhạc gia (yul:nhạc gia là nhà vợ), tính luôn vào trong cửu tộc, Tiểu Túc trong lòng đầy oán khí, giọng nói đương nhiên cũng không tốt.

Nhưng mà nghĩ đến quốc sự, cũng không dám quá mức chuyên quyền, nhưng vẫn cố chấp với biện pháp ba người thương thảo lúc trước, tránh được hai người liên quan, chỉ cần có lệnh của hoàng thượng, quả quyết nói:

- Thần là nhị phẩm Đô Thống, có thể làm khâm sai đại thần, khẩn cầu hoàng thượng bổ nhiệm thứ cát sĩ Viên Mậu Lâm ở Hàn Lâm Viện làm phó sứ, hộ tống đi Giang Nam.

Hung Khánh đế trong mắt trêu chọc còn chưa thu hồi, đã bị những lời hấn nói làm cho kinh ngạc có chút đại ra. Dù sao, hấn cũng từng làm thái tử mười ba năm, trải qua “ Tam Vương loạn” đoạt được đế vị, lại làm hoàng đế mười lăm năm, sớm đã luyện thành công phu mặt không đổi sắc.

Hấn chỉ hơi giật mình một chút, liền khôi phục lại dáng vẻ bình thường, giọng trêu chọc nói:

-Chuyện của Bạch phủ, ngươi hoàn toàn không biết kiêng kị.

Tiểu Túc nhìn Hung Khánh đế một cái, hai chân quỳ xuống nói:

- Năm đó nếu không phải hoàng thượng cùng Bạch thái phó thương tiếc, chỉ sợ hôm nay thần đã sớm không còn trên nhân thế, thần vì hoàng thượng tận trung tận lực, còn có thể báo đáp một hai, còn đối với Bạch đại nhân lại không có gì báo đáp. Hôm nay, sư huynh chính miệng cầu khẩn thần giúp đỡ, trên đường nếu xảy ra chuyện gì không ổn, toàn bộ do một mình thần gánh chịu, sẽ không làm tổn hại thanh danh của hoàng thượng.

- Ngươi nha!

Hung Khánh đế bắt đắ dĩ lắ đầu, đứng dậy đi xuống bậc thang, khom lưng tựa tay đỡ hắ lên, nói:

- Thúc là lo lắng cho ngươi, lần này trên đường đi không thể nào yên ổn, ngươi lại mang theo kẻ không biết là loại người gì, nếu hắ làm liên lụy đến ngươi, thúc phải nói như thế nào với mẫu thân ngươi. Từ hôn chỉ là chuyện nhỏ, không cần phải làm như thế, chỉ cần nói nàng không thích, trầm liên trực tiếp hạ chỉ là xong, các ngươi cần gì phải bày mưu tính kế, làm cho chính mình phiền hà?

Tiểu Túc thuận thế đứng lên, tránh đi hai chữ mẫu thân trong miệng hoàng thượng, làm như chỉ nghe được nửa sau, trầm thấp thanh âm đáp:

- Chuyện này liên quan tới thanh danh của Bạch tiểu thư, không thể không cẩn thận.

- Haiz...

Hung Khánh đế hiểu rõ trong lòng hắ có khúc mắc, cũng không thể cưỡng cầu càng không muốn nói gì thêm, thờ dài lại nói đến Bạch Thanh:

- Cái gọi là thanh danh, bất quá chỉ là cái nhìn của người đời mà thôi, những thứ này ngay cả Xiu cũng không để ý, các ngươi tội tình gì phải khổ như thế chứ? Có phải, nếu nàng thanh danh hư tổn, ngươi liền không muốn thú nàng làm thế?

(Yul: ta thế là ta rất rồi chứ Xiu nha.ta đọc đến đâu edit đến đó... Xiu là tên thân mật của Bạch Thanh)

- Đương nhiên không phải!

Tiểu Túc vội vàng đáp. Nói xong liền nhìn trong mắt Hung Khánh đế đầy bồn chồn, sắc mặt liền phiền hồng, ngay cả lỗ tai cũng đỏ bừng, ập ứng nói:

- Sư huynh để ý, Bạch thái phó cũng để ý.....thần... thần cũng hi vọng nàng không bị người ta chê cười.

Hung Khánh đế gắt gao nhìn xuống ý định muốn cười, nâng tay liền hạ xuống, tức giận nói:

- Nếu đã như thế, liền theo ý ngươi, đi ra ngoài tìm người, đến Hàn Lâm viện tuyển Viên Mậu Lâm đến đây.

Giọng nói có phần tức giận, nhưng trong ánh mắt hắ lại chứa đầy bao dung thương thức.

- Tạ hoàng thượng thành toàn.

Tiểu Túc vô cùng vui mừng, cúi người cảm tạ xong, liền xoay người ra khỏi thư phòng, tìm người đi tuyên chỉ.

#####

Viên Mậu Lâm mới vào Hàn Lâm viện, đang chán muốn chết đứng ở một bên nghị sự nghe báo cáo. Đại Thành có quy định “ Không phải là tiến sĩ không vào được Hàn Lâm, Không phải là Hàn Lâm không được vào nội các”, này thứ cát sĩ cũng chỉ là danh xưng, là chức quan đầu tiên của tân khoa trạng nguyên. Mặc dù như thế, vào Hàn Lâm viện mới hiểu được, làm thứ cát sĩ ở Hàn Lâm viện một chút quyền lực cũng không có. Thậm chí, bọn họ đề xuất chính kiến, cũng bị quan trên nghi ngờ, hơn nữa còn không cần, cho dù dùng, danh tiếng cũng ở mấy quan to phía trên, không liên quan gì đến bản thân bọn họ.

Viên Mậu Lâm tính tình kiêu ngạo không biết phục tùng, thường dùng kiêu ngạo để che giấu tự ti, bất kính với tiền bối, ở Hàn Lâm viện, cũng chỉ ăn không ngồi rồi chờ đãi ngộ.

Nhưng cũng có chút nguyên nhân, khiến Viên Mậu Lâm đối với quyền lực mãnh liệt khát cầu, bản thân hắ là ôm rất nhiều kỳ vọng mà đến đây, nhưng lại nhiều lần bị nhục.

Vì vậy, hắ mới không chờ được mà muốn nhanh chóng thành thân, hơn nữa hắ còn mờ mịt nhắc nhở Bạch Thanh vì hắ mà cầu xin chức vị, nhanh chóng rời xa chỗ này. Bạch Thanh thương thầm hắ (yul: yêu chết lên chết xuống ý) liền đáp ứng, còn đối với chuyện hắ gặp phải tỏ vẻ rất oán hận.

Có thể Bạch Thanh không quá thông minh, nhưng cũng không có ngu ngốc, nàng sinh ra ở kinh thành, trưởng thành cũng ở kinh thành, ra vào hoàng cung như ở nhà mình, cho dù đối với chính sự không hiểu gì hết, nhưng vẫn có thể hiểu được chuyện gì mình có thể làm, chuyện gì mình không thể làm.

Cho nên, nàng mặc dù oán hận bọn quan viên trong Hàn Lâm viện bỏ mặc xa lánh tình lang của nàng, nhưng cũng sẽ không nói xấu bọn họ nửa lời khi đứng trước mặt hoàng thượng, chỉ nói Viên Mậu Lâm là nhân tài không thể để mai một.

Về phần hoàng thượng nghĩ như thế nào, muốn dùng nhân tài như hắ ra sao, nàng cũng không bắt buộc.

Viên Mậu Lâm đối với nàng làm việc qua loa rất bất mãn, hai người tranh cãi mấy câu, rồi Bạch Thanh bị đưa đến am Huyền Từ.

Sau đó, giống như chỉ trong một đêm, tất cả mọi việc thay đổi toàn bộ. Kể từ khi Bạch Thanh bị thương trở về từ am Huyền Từ, hắ lại không gặp được nàng, Thiên Nhục luôn vì hắ truyền tin tức cũng không thấy ra cửa, mà ngay cả nàng khuê trung hảo hữu(yul: kthh là bạn khuê phòng) Vương tiểu thư nhiều lần hạ bái thiệp đến thăm, cũng bị Bạch gia lấy lý do nàng cần yên tĩnh dưỡng thương mà từ chối.

Mấy ngày nay, đối với hắ có thể nói là bóp tim nạo phổi, một lát cũng không thể an tâm.

(Yulnguyên bản là trào tâm cong phé, ta còn non yếu chỉ chuyển được thành bóp tim nạo phổi thôi.)

P/S truyện càng về sau càng hấp dẫn. ta mới đọc đến chương 25>>< giới thiệu với mấy nàng hai bộ ta định edit

1- Khanh bản ôn như: nói sơ văn án

Lúc hai chân tàn tật, đôi mắt bị mù, hắn đã gặp được người quan trọng nhất trong cuộc đời.

Người kia chưa bao giờ mở miệng nói một câu nào, nhưng khi ngón tay mềm mại của nàng viết vài chữ trong lòng bàn tay hắn, hắn mới có được dũng khí tiếp tục sống.

Nàng ở hắn trong lòng bàn tay hắn viết: “Đừng từ bỏ, hãy cố gắng sống.”

Hắn nhẹ nhàng gạt đầu. Hắn muốn sống sót, nghĩ muốn chữa khỏi hai mắt, muốn nhìn xem nữ tử ôn nhu như vậy đến tột cùng có bộ dáng như thế nào...

Truyện này không phải ngọt văn có ngược có sủng (ta kì lắm thích mấy chuyện ngược đời thôi) nữ chính không thiện lương, có thể nói ai cứu ai cũng chưa biết chắc.....ta chém đây mới đọc 2 chương đầu chưa đọc hết vì quá khó hiểu bản cover giết người = chữ.

2- Ta Muốn Hoàn Lương

ta không nói văn án mà trích dẫn 2 bình luận của các bạn đã đọc truyện này bằng cover:

- Nam 9 truyện này u ám biến thái nhẹ, thích tự nhục mạ mình vì nôn nóng quá nên cũng ép nữ 9 đến đường cùng. Cũng may chị này mặt dày, cà lờ phát lờ, sức chịu đựng tốt, dù sao chị cũng chả yêu đương gì anh.

Lúc nữ 9 trượt chân té vực nam 9 trên bờ kêu tiếng chó (theo lời nữ 9)lúc sau nữ 9 té núi tu luyện võ công.....trở về bị bắt vô hậu cung toàn mẫu hậu ~40 của nam 9, hậu cung này đc ăn sung mặc sướng nhưng phải làm việc, kiểu như nữ 9 hồi xưa làm trâu làm ngựa cho nam 9, buồn buồn lấy ra đánh đập tra tấn.

Nam 9 thần kinh dẹt dẹt, thấy nữ 9 trẻ tuổi hơn thì bắt gọi ông = cha , ấy vậy mà ko biết xấu hổ bắt nữ 9 cống ông về(chắc thói quen rồi)

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Chương 19

Vốn nghĩ là đã nắm chắc hết thảy mọi chuyện, hoàn toàn không có bất cứ vấn đề gì, đột nhiên lại có chuyện phát sinh khiến Viên Mậu Lâm trở tay không kịp, tâm rối như tơ vò.

Bọn họ cãi nhau, chuyện này cũng không phải là không có, Bạch Thanh có chút dính người, còn hay ghen tuông, mặc dù hắn ở Hàn Lâm viện không được coi trọng, nhưng ngày ngày vẫn phải đến nghe báo cáo và quyết định sự việc, không có quá nhiều thời gian bầu bạn bên nàng.

Huống chi, người trong lòng hắn cũng không phải là nàng, đương nhiên không có khả năng mọi chuyện đều nghe nàng, còn bất hắn không được cùng nữ tử khác nói chuyện, không được nhìn cô nương khác.

Vì vậy, những lúc bọn họ ở chung, phần lớn đều là Bạch Thanh vui mừng mà đến, sau đó là phần nô mà rời đi.

Lúc mới bắt đầu, vì nghĩ đến quyền lực mình sẽ có được, nên cũng cường ép bản thân nói những lời ngon ngọt dụ dỗ nàng. Về sau phát hiện ra, tính tình của nàng tới cũng nhanh, mà đi cũng nhanh, (Yulnhanh giận nhanh hết) lúc này tức giận, sau khi quay lại nàng liền tốt lắm, sẽ tự động đi tìm hắn, hắn cũng từ từ quen đi, nếu có tranh chấp, chỉ cần chờ nàng quay lại, nên cũng không để ý nàng nhiều.

Hắn nào ngờ được, lúc đó hắn bắt quả chỉ oán trách nàng vài câu, ngay cả nói nặng lời cũng chưa nói, nhưng lại tạo ra hậu quả nghiêm trọng như vậy.

Hôn kỳ chậm trễ, nhưng cũng không có định ngày cụ thể, thật giống như sẽ không bao giờ diễn ra. Hắn lại không thấy được nàng, hỏi thăm cũng không có tin tức, phụ tử Bạch gia đối với hắn trước sau như một đều hết sức lạnh nhạt.

Hắn mãnh liệt cảm giác được, một trận mưa gió sắp nổi lên bên cạnh mình.[truyện được đăng ở ddlqd.com]

Hắn không gặp được Bạch Thanh, tốn nhiều công sức cũng không làm được gì, trong khoảng thời gian ngắn, hắn đúng là gian nan nối tiếp gian nan.

Lúc này, công công truyền thánh dụ đã đến Hàn Lâm Viện, hắn bị hoàng thượng tuyên triệu, đi đến ngự thư phòng kiến giá.

#####

Sau khi quỳ xuống nghe xong ý chỉ Viên Mậu Lâm trên mặt trắng nõn lộ ra một mảnh kích động vui sướng mà nổi lên sắc hồng.

Mặt hần trắng nhẵn nhụi, khuôn mặt góc cạnh ngũ quan tinh xảo, cùng một thân thư sinh khí phách, phối hợp hết sức hài hòa.

Tướng mạo thế này, so với “Ngọc lang” Bạch Triệt cũng không hề thua kém a!

Công công trong lòng âm thầm than thở, như vậy dung mạo xuất chúng, nam nhân hay nữ nhân đều là thích hợp tướng mạo, khó trách làm tiểu mỹ nhân là Bạch tiểu thư cũng sẽ ái mộ.

Bất quá, người này giữa lông mày, ngược lại đứng như hoàng thượng đã nói, có một vẻ khó có thể che giấu tính kế, phá hư một cỗ khí chất thần tiên.

Khụ một tiếng, một giọng nói bén nhọn thúc giục:

- Viên thứ thường, hoàng thượng còn đang chờ, mời!

- Công công mời đi trước!

Kiểm chế kích động trong lòng, Viên Mậu Lâm khẽ khom người, cử chỉ cùng thái độ hết sức cung kính.

Sau đó, liền vẫn ngây ngây ngô ngô, đi theo sau lưng một đám người, ra khỏi Hàn Lâm viện, hướng phía bắc phương hướng cửa cung bước đi.

Đội ra khỏi Hoàng thành, sau khi tiến vào cửa cung, chứng kiến các tòa cung điện nguy nga sừng sững, Viên Mậu Lâm lúc nào mới hoàn hồn lại, ý thức được chính mình thật sự được triệu kiến.

Hần gỡ xuống bên hông Bạch ngọc bội, đi nhanh vài bước, đi đến sau lưng công công truyền khẩu dụ, lặng lẽ nhét vào tay hần, thấp giọng hỏi:

- Không biết công công có biết, hoàng thượng triệu kiến hạ thần, là có chuyện gì?

Công công xem trong tay ngọc bội, liền nhận ra, ngọc bội này, cách đây vài ngày hoàng thượng đã ban cho Bạch tiểu thư, trong lòng liền khinh bỉ.

Cầm lấy đồ vật này nợ của nữ nhân giúp chính mình mưu cầu danh lợi, thật đẹp mặt, còn nghe nói hần chưa từng thật lòng đối xử tốt với Bạch tiểu thư, động một tí là phạm lỗi, thường xuyên tức giận làm Bạch tiểu thư khóc suốt mướt chạy về nhà.

Này thái giám thuờ nhỏ liền hầu hạ bên cạnh hoàng thượng, cũng thường gặp Bạch tiểu thư, vị cô nương này mặc dù tính tình không tốt, nhưng nàng đối với người khác, chưa bao giờ có nửa điểm xem thường.

Nghĩ đến tiểu cô nương bị người này mấy lần làm tổn thương, thái giám giọng nói cũng không dễ nghe:

- Ta bất quá chỉ là nô tài, sao biết được ý tứ của hoàng thượng. Viên thứ thường đến đó, tự nhiên sẽ biết rõ.

Viên Mậu Lâm đã quen nhìn sắc mặt người khác, làm sao không nghe ra lời hần hàm chứa ý tứ, sắc mặt nịnh nọt liền cứng lại.

Nhưng đối phương nếu có thể phụng mệnh truyền chỉ, có thể thấy là người thân cận hầu hạ hoàng thượng, là một thái giám rất được coi trọng, hần đương nhiên không dám chậm trễ, chỉ đành phải nhịn xuống tính tình, chê cười lui về phía sau vài bước, yên lặng theo sau, hướng ngự thư phòng mà đi đến.

Hung Khánh đề đối với tân khoa trạng nguyên Viên Mậu Lâm cảm giác có chút phức tạp. Hần tài năng nhất đẳng, tình hình chính trị đương thời cũng có chút tâm đắc, viết ra sách luận cũng rất phù hợp tâm ý của hần.

Cho dù tính tình có chút luôn cúi, cũng giống những người kia không từ thủ đoạn. Nếu không phải hần (VML) dùng thủ đoạn lên người nữ nhân mà hần coi như nữ nhi thân sinh yêu thương sủng ái mười mấy năm, thì hần cũng còn có chút thương thức.

Ít nhất, hần vì đạt được mục đích, đem tất cả thủ đoạn giành giật bằng mọi giá, người bình thường căn bản không làm được.

Nhưng những thủ đoạn này bây giờ, lại hoàn toàn đặt ở trên người Bạch Thanh, Hung Khánh đề thừa nhận, hần phần nộ.

Tiểu cô nương kia lúc còn đang quần tã, liền bởi vì chuyện nhà của bọn họ mà xảy ra đại sự, không có tăng tổ phụ, tổ phụ mẫu cùng mẫu thân.

Cho dù Bạch gia cũng chưa bao giờ có ý tứ hay nói lời oán trách, trong lòng hần lúc nào cũng thấy áy náy.

Dù sao, năm đó hần đã dự đoán được mọi chuyện sẽ phát sinh như vậy, vì mình có thể tiêu diệt quét sạch chướng ngại, thuận lợi đăng vị, hần liền bỏ mặc mọi chuyện để nó xảy ra.

Vì an toàn của thể nhi, hần sớm tìm lý do, đem mẫu tử bọn họ đưa đến Bạch gia.

Nguyên nhân trong đó, là do hần biết thể tử của Bạch Tề Viễn xuất thân từ giang hồ, có thanh danh hiển hách là Bạch Vân sơn trang, công phu của nàng, so với thuộc hạ giỏi nhất của hần, một chút cũng không thua kém.

Nhưng hần lại không nghĩ đến, hần đã đánh giá quá cao các huynh đệ của hần, nghĩ nơi nguy hiểm nhất chính là Đông cung, căn bản lại không bị công phá, giữ lại ở Đông cung các thiếp thất cùng nhi nữ đều bình an vô sự.

Nhưng còn thê nhi hần đưa đến Bạch phủ nếu không có Diêu thị xả thân cứu giúp, sợ sớm đã gặp độc thủ.

Khi bọn họ an toàn, Diêu thị lại chết. Bạch gia lão thái thái, lão gia, phu nhân, ba vị lão nhân gia, cũng không còn.

Bọn họ kiếp nạn, là bởi vì thê nhi của hần.

Vì vậy, từ ngày đó nữ nhân kia đứng bên cạnh một đồng lớn thi thể, toàn thân nhuốm máu lại như cũ không ngừng huy động trường kiếm trong tay, rồi sau khi họ đánh tới cứu viện, chỉ lưu lại một câu “chiếu cố tốt nhi nữ” liền hương tiêu ngọc vãn. Hần cùng Bạch Tề Viên giống nhau, đem câu nàng nói lúc lâm chung khắc sâu trong lòng.

Bạch Tề Viên trong một đêm tỏ phụ, phụ mẫu đều mất, cả ái thê cũng không còn, lập tức liền gục ngã.

Hần (Hoàng thượng) đem một đôi nhi tử nhi nữ của hần(BTV) vào trong cung nuôi dưỡng, coi bọn họ như thân sinh đem hai người bọn họ đối đãi như hoàng tử công chúa con hoàng hậu.

Mười mấy năm như một ngày, chính là nữ nhi ruột thịt của hần cũng không được sủng ái yêu thương như hai huynh muội Bạch Triệt.

Đây là hần nợ bọn họ, trả cả đời cũng không hết.

Nhưng mà, đứa nhỏ hần hết lòng che chở, lại bị người lừa gạt. Nhìn nam nhân kia mặt trắng như ngọc, tuấn lãng hiên ngang, Hưng Khánh để trong lòng không có chút tư vị.

- Viên ái khanh, ta nghe nói, người cùng Bạch thái phó là đồng hương?

Hưng Khánh để giọng nói hết sức mềm nhẹ ấm áp, khuôn mặt tràn đầy nét cười, làm cho thể xác và tinh thần người khác như tắm gió xuân.

Viên Mậu Lâm tâm tình kích động không thôi, thi đình ngày đó, đã được nhìn thấy hoàng thượng uy nghiêm, lúc này lại đối với hần hòa nhã, có thể thấy được hoàng thượng rất vừa lòng hần.

- Hạ thần cùng nhạc phụ đại nhân nguyên quán đúng là đều ở Giang Nam huyện Nam Tầm. Bất quá, Bạch thị ở Nam Tầm là đại gia tộc, hạ thần xuất thân từ làng quê thôn dã, gia cảnh bần hàn, không thể cùng Bạch gia đánh đồng.

Hần nói lời này coi như là khiêm tốn, làm như đối với mình xuất thân cùng Bạch gia hào phú đều không thêm để ý, nhưng này hôn lễ chưa có thành, hai chữ nhạc phụ nghe thật thân mật.

Này xưng hô, lại làm cho người đứng một bên này giờ coi mình như vật trang trí Tiểu Túc, trong lòng không khỏi thâm hận, trong mắt chứa đầy tức giận, hung hăng trừng mắt nhìn qua.

Đến giờ phút này, Bạch tiểu thư đối với hần đã muốn, không còn cùng hần dính dấp liên quan gì nữa, hần lại vẫn si tâm vọng tưởng.

Tiểu Túc âm thầm cắn răng, Tốt.... Rất tốt.

Dọc theo đường đi, hần nếu không thật tốt chiếu cố hần(VML), hần cũng sẽ không phải là “Ma vương” Tiểu Túc.

Này ánh mắt chỉ nhìn một cái, đáy lòng Viên Mậu Lâm đều có cảm giác run rẩy, tiềm thức nói cho hần biết, nguy hiểm, mau chạy trốn.

Có thể do Hưng Khánh để chỉ liếc nhìn người kia xong, liền ôn hòa cùng hần hàn huyên, ân cần hỏi thăm gia cảnh của hần, tán dương hần dù gia cảnh bần hàn vẫn không quên kiên trì khổ học, cuối cùng đậu trạng nguyên. Liên tục tán dương hần chính là nhân tài, trụ cột quốc gia.

Lúc này, Viên Mậu Lâm đâu còn tâm trí mà lo lắng nguy hiểm, trong lòng hần, kích động không thôi, tràn đầy vui sướng.

Hoàng thượng đã coi trọng hần như thế, chính là tan xương nát thịt, hần cũng muốn đền đáp triều đình, làm trung thần lương tướng, quân thần đắc lực.

Nhìn thúc thúc nhà mình nguy trang ôn lương ôn hòa, đem Viên Mậu Lâm nội tâm kích thích nhộn nhạo, hận không thể liều chết cống hiến ngay lập tức.

Lời nói êm tai, ai mà không nói được? Viên Mậu Lâm lúc lừa gạt Bạch Thanh cũng không phải nói rất dễ nghe sao? Là lão luyện trong việc dụ dỗ người, hần lại để cho người khác dụ dỗ lại, không thể không nói, ác nhân đều có ác nhân trị a!

- Ái khanh quả nhiên cao kiến, trầm rất hài lòng.

Hàn huyên với hần rất nhiều lời, đáng tiếc người này dù non nớt. Nhưng cũng biết khống chế cảm xúc của chính mình, biết tin tức gì không thể lộ ra, mặc kệ hần như thế nào dò xét, hần cũng không để lộ ra chuyện đình thê tái thi.

Hưng Khánh để có chút hoài nghi, cái gọi là đình thê tái thi có thật hay không? Đồng thời, trong lòng hần cũng có chút cảm khái, người này nếu mà đào

tạo một phen, tình tình của hần, nhất định sẽ là một cái giao hoạt như Bạch Tề Viễn a!

- Được hoàng thượng ưu ái, thần thật may mắn.

Có trụ cột, Viên Mậu Lâm liền muốn bò lên, vừa nẩy còn xưng là hạ thần, hàn huyên trong chốc lát, liền biến thành thần.

- Ái khanh như vậy nhân tài, quả thật giống như Bạch tiểu thư nói, để ở Hàn Lâm viện thật sự là nhân tài không được trọng dụng a!

Lúc này, Hưng Khánh để mới nói chuyện chính:

- Hôm nay trên triều, dân chúng Giang Nam cáo trạng Diêm bang buồn muối, ở Đãng Văn cô cũng nghe thấy ngự trạng, không biết ái khanh, có nghe nói hay chưa?

- Thần có nghe qua, từ xưa đến nay, dân cáo quan như giết chết phụ (Yul: ta không giải thích được câu này), huống chi người đời thường nói, vô gian bất thương. Chính là một cái ti tiện thương nhân, hoàng thượng làm sao lại quá mức sầu lo?

(Yul: vô gian bất thương trong câu này có nghĩa là thương nhân trên đời này là người gian trá nhất.)

Đem điều dân kia, dùng trượng giết cho xong chuyện, không còn xúi giục dân chúng nữa.

Hưng Khánh để nghe vậy, ánh mắt liền lộ ra một tia sát khí. Mới nãy hần còn có chút thương thức người này, ngược lại còn thật muốn trọng dụng.

Lại không nghĩ đến, người này viết ra một loại đạo làm quan, nhưng suy nghĩ thái độ lại khác những gì hần viết.

Thương nhân địa vị ở Đại Thành mặc dù không cao, so với tiền triều, lại tốt hơn nhiều lắm, nói đến dân đen từ trăm năm trước đã bị thủ tiêu. Không nghĩ đến, người này ăn cơm của Đại Thành, uống nước của Đại Thành, làm việc lại giống như tác phong của tiền triều.

- Ái khanh không biết tình hình cụ thể, liền nghĩ như vậy cũng thôi. Trẫm nghe nói mấy trăm vạn dân chúng ở Giang Nam oán than dậy đất, sự phản nộ của bọn họ khó lòng dịu bớt. Lần này, trẫm gọi ái khanh đến, chính là muốn ban trách nhiệm nặng nề. Ái khanh xuất thân từ Giang Nam, là người mà dân chúng Giang Nam kiêu ngạo(ý là VML đồ trạng nguyên). Trẫm tứ phong người làm phó sứ khâm sai đại thần, cùng đi với khâm sai Kiêu kỵ binh Đô chỉ huy sứ Tiểu Túc đại nhân, đến Giang Nam, trấn an dân chúng. Ái khanh là hiền tài, chắc chắn sẽ không làm trẫm thất vọng.

Hưng Khánh để đi xuống, vỗ vỗ bờ vai của hần nói lời thăm thía.

Viên Mậu Lâm muốn nói lời cự tuyệt, liền bị những câu nói của hoàng thượng chặn ở cổ họng, cũng không nói ra được.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 20

Gian khổ học tập hơn mười năm, gia cảnh lại bần hàn, cuối cùng hần đành phải hạ quyết tâm, bỏ đi thể diện, mà chi tiêu đồ cưới của thê tử. Sau đó cũng chịu đựng không bỏ lỡ khoa cử, đậu trạng nguyên làm quan. Tất nhiên, Viên Mậu Lâm không muốn ở Hàn Lâm viện chỉ làm một chức thứ cát sĩ nhỏ nhỏ.

Mặc dù các quan đại thần phần lớn đều bắt đầu từ thứ cát sĩ, nhưng không phải thứ các sĩ nào cũng có cơ hội tiến vào nội các. Hần không muốn mất nhiều tâm tư, cuối cùng lại ở Hàn Lâm viện bị đau khổ dày vò, làm một người thanh nhàn.

Hần chịu đủ rồi ánh mắt xem thường của người ngoài, chịu đủ rồi những quan viên kiêu ngạo tự phụ, cũng đã chịu đủ, thê tử ngày đêm thúc giục hần nỗ lực phấn đấu, luôn nhắc hần vì mẫu thân nàng cùng các huynh đệ báo thù.

Cho nên, nhìn Bạch Thanh trong mắt không che dấu ái mộ cùng thương thức, hần hỏi thăm thân phận của nàng. Sau đó liền bắt tay bày một loạt mưu kế cùng hành động, cuối cùng, cũng đem nàng giăng vào trong lưới.

Nguyên nhân hần lừa gạt nàng, tuy trong đó có một hai phần tham luyến dung mạo của nàng, chung quy cũng chỉ vì thân phận địa vị của nàng mà thôi. Trở thành trạng phụ của nàng, thân phận địa vị của hần, so với phò mã, cũng không thua kém gì.

Phò mã còn không thể nắm giữ quyền lực không thể làm quan, nhưng hần lại khác, hần có thể dựa vào nàng, có rất nhiều cơ hội thăng tiến, sẽ lên như điều gặp gió.

Mọi chuyện hần đều khống chế trong lòng bàn tay, mọi chuyện hần làm đều đang tiến hành thuận lợi, trong lòng hần rất đắc ý và vui mừng.

Nhưng đột nhiên, mọi chuyện lại xảy ra biến hóa, làm hần ngay cả vì cái gì, vì chuyện gì hần cũng không biết. Mấy ngày nay, thật đúng là làm hần lo lắng

muốn chết.

Lúc này, hoàng thượng lại bổ nhiệm hần làm khâm sai phó sứ, cùng với Kiều kỵ binh đô chỉ huy sứ, An Nhạc hầu Tiểu Túc đi Giang Nam, xử lý vụ án “Giang Nam thuế muối”.

Nếu Bạch Thanh không bị thương, hôn lễ cử hành đúng ngày, Viên Mậu Lâm sau khi thành thân tất nhiên tâm ý vui vẻ thỏa mãn mà đi Giang Nam.

Nhưng lúc này, Bạch Thanh chưa gả cho hần, hần mưu tính nhiều chuyện, rất có khả năng sẽ gặp biến cố thay đổi, hần làm sao có thể rời khỏi kinh thành lúc này mà đi Giang Nam?

Từ kinh thành mà muốn đến phủ Nam Kinh ở Giang Nam, nhất định phải đi ngang qua huyện Nam Tầm.

Bọn người Bạch Triệt biết được điều này, không lẽ Viên Mậu Lâm lại không hay biết? Hần nếu là khâm sai phó sứ, tiếng tăm không nhỏ, mọi người sẽ biết, hành tung của hần sẽ bị tiết lộ.

Thê tử của hần là Tô Mai, chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này, nhất định sẽ chặn đường, chất vấn hần vì sao vứt bỏ Tào Khang chi thê. Trí tuệ của nàng nhạy cảm sâu sắc, làm trưởng phu của nàng hần đương nhiên biết rõ.

(Yul: Tào Khang chi thê là người vợ lúc còn nghèo khổ)

Đến lúc đó, cho dù hần tìm hết mọi biện pháp để né tránh cũng tránh không được nàng.

Ngày đó, hần gửi hưu thư về quê nhà, cũng là sau khi nhận được thánh chỉ tứ hôn, xác nhận hôn kỳ, đoán chắc là nàng sẽ không kịp tìm hần trước khi hôn kỳ diễn ra.

Hôm nay, hôn kỳ bị chậm trễ, hoàng thượng cùng nhạc phụ tương lai lại chậm chạp không chịu nhắc tới ngày định hôn, hần lúc này trong lòng như lửa đốt.

Nếu không kịp thành hôn trước khi nàng lên kinh, chuyện này, sợ sẽ xảy ra chuyện lớn.

Tình huống khẩn cấp như vậy, lúc này sao hần còn dám rời khỏi kinh thành.

Nghĩ đến đây, Viên Mậu Lâm quỳ xuống đất cúi đầu bái xuống, giọng nói mang theo ghen ngạo, cảm động trả lời:

- Tạ hoàng thượng long ân, thần ghi khắc tận tâm can. An Nhạc hầu uy danh hiêm hách, tứ hải đều biết, bọn tham quan ô lại, điều dân gian ác, đều chỉ là việc nhỏ, làm việc dễ như trở bàn tay. Thần bất quá chỉ là một văn nhược thư sinh (yếu đuối), hoàng thượng sai khiến thần đi hộ tống, chẳng những không thể giúp An Nhạc hầu phân ưu, ngược lại còn tranh một phần công lao của An Nhạc hầu, thần thật sự xấu hổ chịu không nổi. Huống chi, vị hôn thê của thần còn thương bệnh (thương tôn+ bệnh tật) trong người, thần ngày ngày lo lắng không đành lòng rời xa, xin Hoàng thượng khoan dung.

Những lời này của hần, câu nào cũng là cảm kích, cũng bởi vì hần không biết chút tin tức gì của Bạch Thanh mà tâm thần bất ổn, lo lắng.

Lúc này, hần tin lời đồn hoàng thượng đối với Bạch Thanh, so với các công chúa còn tốt hơn nhiều. Hần sủng ái nàng, sủng đến đường đi lối về, còn chưa thành thân hoàng thượng đã muốn tạo cơ hội cho hần thăng tiến.

Đáng tiếc, công lao lớn như vậy, đã tới tay còn phải đẩy ra, thực lòng hần cũng không muốn buông tha cho cơ hội lần này.

Bất quá, nhất định phải bỏ lỡ. Dù sao hoàng thượng sủng ái Bạch Thanh như vậy, chắc hần sẽ có cơ hội lần sau, và còn rất nhiều cơ hội khác nữa.

Nay đứng mũi chịu sào, chính là muốn hoàng thượng tin tưởng là trong mắt hần, công lao nhiều hơn nữa, quyền lực lớn hơn nữa, đều không bằng an nguy của Bạch Thanh.

#####

Viên Mậu Lâm biết rõ vị trí của mình, biết biểu hiện tình cảm, lời nói, hành động như thế nào mới có thể giúp hần dựa vào nữ nhân mà mưu cầu quyền lực.

Nếu là lúc trước, đám người Hưng Khánh để chưa từng hoài nghi hần đã có thể thất, nếu mà nghe hần nói như vậy sẽ cảm thấy có chút vừa lòng.

Nhưng lúc này, hần lựa lời từ chối, càng làm cho bọn họ tin tưởng thêm một chút, ở Nam Tầm chắc chắn có cất giấu bí mật gì đó của hần...

Vừa rồi, Hưng Khánh để khuôn mặt còn ảm áp hòa thuận vui vẻ tươi cười, lập tức trầm xuống, trong mắt lộ ra tức giận, đưa mắt nhìn về phía Viên Mậu Lâm, giọng nói có chút mất kiên nhẫn:

- Người là muốn kháng chỉ không tuân mệnh?

- Vì thần không dám!

Viên Mậu Lâm chân động, có chút kinh ngạc lại có chút không dám tin nói:

- Vì thần chỉ sợ mình tài sơ học thiên (Yul: ý là bất tài, kém cỏi) , sẽ gây phiền toái cho An Nhạc hầu. Nếu vì vì thần mà chậm trễ hành trình, chỉ sợ bọn tham quan dân tộc chạy thoát, chính là vì thần có tội.

Là lúc khẩn cấp, hần bình thường tính tình kiêu ngạo, lúc này cũng phải tự hạ thấp mình, lời gì cũng nói ra.

- Viên Thứ thường không cần lo lắng.

Tiểu Túc lạnh lùng mở miệng:

- Năm trăm tướng sĩ của Kiêu kỵ binh đã lĩnh mệnh đi trước một bước, tiến đến Giang Nam bắt người, người đi chậm một chút cũng không sao. Huống hồ, hoàng thượng lời vàng ngọc đã hạ, chẳng lẽ Viên thứ thường muốn hoàng thượng thu hồi ý chỉ?

Bị chèn ép như vậy, Viên Mậu Lâm không còn cách nào mà không tiếp chỉ tạ ơn:

- Vì thần tiếp chỉ, tạ hoàng thượng long ân.

Chuyện hần đang lo lắng, đành phải từ từ suy nghĩ biện pháp.

Chỉ hi vọng, nữ nhân kia giống như ngày thường thông minh, sẽ không phá hư kế hoạch của hần.

Hoàng thượng lúc này mới vừa lòng gật đầu nói:

- Như vậy, các người hãy lui xuống chuẩn bị, ngày mai sớm lên đường. Ra ngoài đi!

Viên Mậu Lâm lòng đầy khổ sở, đi sau lưng Tiểu Túc, ra khỏi hoàng cung. Định trực tiếp về nhà, suy nghĩ một chút, lại đi về hướng Bạch phủ.

Lần đi này, đối với hần là quan lộ (đường làm quan) thênh thang, là cơ hội bắt đầu. Nhưng hần cũng biết chuyến đi này nguy cơ tứ phía, mạo hiểm vô cùng. Lúc này, hần cần biết thái độ của Bạch phủ.

Chỉ cần Bạch Thanh kiên trì, dù hần đã từng thú quá thê, người ngoài có năng lực làm gì hần đâu? Dù là hoàng thượng cũng phải kiêng kị, chỉ cần hần xác định được tình cảm của nàng, bọn họ sẽ không nhẫn tâm làm nàng đau lòng.

#####

Hoa nở hai đóa, trên một nhánh.(Yul: ý là hai chuyện xảy ra cùng một lúc)

Khi Viên Mậu Lâm đang ở ngự thư phòng trò chuyện vui vẻ với hoàng thượng, Bạch Triệt đã đem theo vài thuộc hạ thân tín, đi Hoài Xa phường.

Hoài Xa phường ở Phố Hương Thảo tiểu viện rách nát trước cửa là số bốn mươi tám.[truyện đăng ở ddlqđ.com]

Hương Thảo phố là một cái ngõ hẻm hẹp dài tịch mịch, mặt đường lớn nhỏ, khó khăn lắm mới có thể chứa hai chiếc xe ngựa đi ngang qua nhau mà thôi.

Hai bên đường phố chen chen lấn lấn lần lượt các phòng ốc cũ nát, đưa mắt nhìn lên, có thể nhìn ra hơn phân nửa phòng ốc ở đây đều là năm đó vì kinh thành mới xây dựng mà tu bổ lên.(yul: ý khúc này là sự kiện dời kinh nên nơi này mới được tu bổ, đã rất lâu rồi)

Bạch Triệt mặt trầm như nước, khuôn mặt bạch ngọc không có chút biểu tình, trong đôi mắt lại mơ hồ bắt đầu ảm ảm cuồng phong sóng lớn.

Hần giơ tay lên, hơi giật giật ngón tay.

Sau lưng một nam tử lập tức tiến tới, đi lên phía trước, không nặng không nhẹ gõ cửa.

Hần thân thể cường tráng, bước chân trầm ổn hữu lực, rõ ràng là người biết võ công.

Cùng hần giống nhau, mặc cũng giống nhau có hơn mười người đều đứng sau lưng Bạch Triệt.

- Ai vậy?

Trong cửa truyền ra một âm thanh già nua, giọng nói có chút thấp thỏm hỏi.

- Lão trượng(ông lão) xin mở cửa!

Nam tử gõ cửa giọng nói đầy khách khí lễ độ:

- Tại hạ ở nhà số chín mươi lăm mới chuyển đến, có đem một ít quà quê nhà lên tặng các vị. Tại hạ mới đến đây, mọi người sau này đều trở thành hàng xóm, phiền toái các vị chiếu cố nhiều hơn.

- À là nhà lão Mộc mới sửa xong!

Lão đầu mở cửa vừa có chút cảm thán nói:

- Người còn trẻ tuổi lại biết phân biệt phải trái, không giống nhà lúc trước, quả thực là... A...

Bên trong cửa, then cửa vừa được lấy xuống, cửa vừa mở ra, còn chưa nói hết câu, lão trưởng đầu tóc bạc phơ, ước chừng sáu mươi tuổi, nam nhân vừa gõ cửa chợt đưa tay ra sau cổ lão đập một cái, ông lão liền lung lay ngã đi.

Nam tử đưa tay vịn chặt hán, đẩy cửa ra, nửa ôm nửa kéo đem lão vào nhà.

Bạch Triệt lúc này mới bước đi, chậm rãi tiến vào cửa từ từ đi vào phía trong, người phía sau đi theo, vào trong hết rồi cẩn thận đóng cửa lại, cài then cửa.

Chuyện phát sinh vô cùng nhanh, phố Hương Thảo lại khá vắng vẻ, giờ Ngọ (11h-13h) nắng chiếu chói chang nên rất ít người đi đường.

Vì vậy, căn bản không có ai phát hiện, trong kinh thành, kề cận là Hoàng thành lại có người dám dùng võ lực xông vào nhà riêng.

Đám người vào sân nhỏ, đem lão nhân đặt dưới chân tường, liền thẳng tắp đi đến hậu viện.

Bạch Triệt bước chân tạm dừng, nhìn phía tây bên tường có một chiếc xe ngựa, hai tay đang buông lỏng liền nắm chặt thành quyền.

Đó là một chiếc xe ngựa bình thường không thu hút người nhìn, nhưng trên thân xe lại khắc dấu hiệu của gia tộc Bạch thị.

Nữ nhân kia, nàng quả thật là ở chỗ này!

Nàng đi gặp tình lang, lại không biết kiêng kị, liền vội vàng mang dấu hiệu Bạch phủ kéo đến đây. Nàng là sợ người bên ngoài không biết, Bạch Triệt hán đang đội nón xanh trên đầu sao?

Lúc này, một nha hoàn từ phía sau viện đi ra, nhìn trong viện xuất hiện một đám người xa lạ, lập tức giật mình hỏi:

- Các người là ai?

Nàng đang chuẩn bị la to, đột nhiên nhìn thấy Bạch Triệt, lập tức như ve sầu cuối thu (Yul: câu này ta giải thích r) toàn thân mềm nhũn, ngã bịch xuống đất, lắp bắp nói:

- Thiếu... thiếu... thiếu gia!

Này nha hoàn, là nha hoàn thiếp thân hồi môn của Đồ thị là Tri Nguyệt.

Nghĩ đến tiểu thư nhà mình lúc này còn đang ở trong phòng cùng biểu thiếu gia trò chuyện vui vẻ, nếu để thiếu gia thấy được, sợ là....

Tri Nguyệt lúc này liền muốn há miệng kêu to, báo hiệu cho Đồ thị.

Đáng tiếc, một quân cờ màu đen bắn ra từ trong tay của Bạch Triệt, đánh thẳng vào huyệt ngũ của nàng, Tri Nguyệt một tia âm thanh cũng không kịp phát ra, liền hôn mê bất tỉnh.

Đám người Bạch Triệt tiếp tục bước đi không hề ngừng lại, đi tiếp vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Ác Độc Nữ Phụ Trùng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.